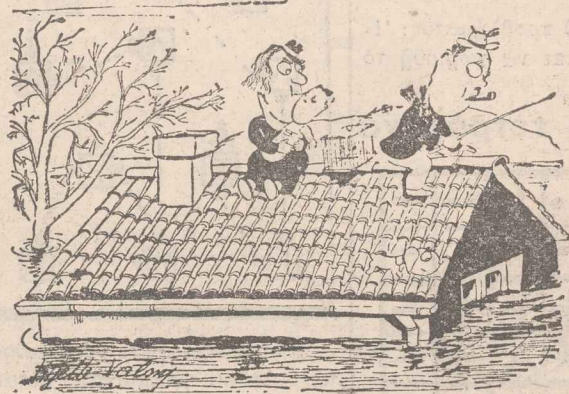
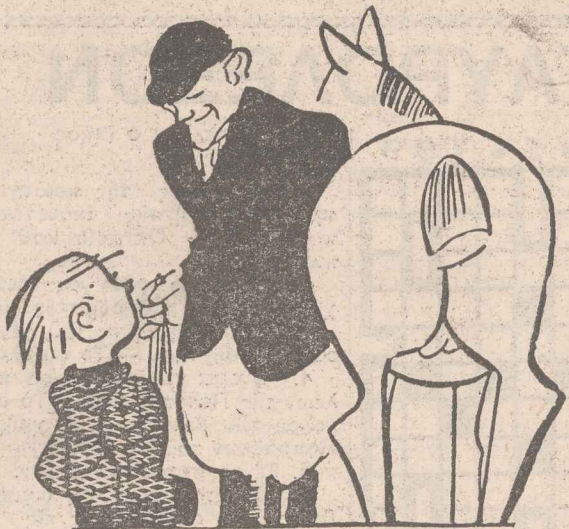

Ποία δα είναι η εξέλιξις τῆς γυναικείας μόδας

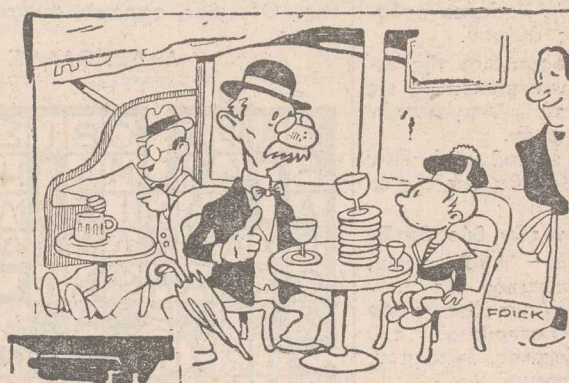
Η ΕΥΧΑΡΙΣΤΟΣ ΟΨΙΣ

—Φαντάζομαι πόσο ευχαριστημένος θά είσαι
πὺ ἐχεις μιὰ δικαιολογία νὰ μὴν πᾶς σήμερα
στὸ γραφεῖο!

Η ΣΟΦΙΑ ΤΟΥ ΜΙΚΡΟΥ

—Μοῦ κρατᾶς λίγο τὸ ἄλογο μικρὲ μου, γιὰ
νὰ πάω κάπου ἐδῶ κοντά;
—Ὦχι.
—Νὰ κλωστήσῃ;
—Ὦχι.
—Νὰ φάῃ τὸ χορτάρι τοῦ κήπου;
—Ὦχι.
—Τότε γιατί νὰ τὸ κρατήσω;

ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΑ

—Γιὰ πᾶς μου τώρα Ντιντὴ, ὅταν πιούμε δέ-
κα ποτήρια κρασί καὶ φάμε δέκα πιάτα μεζέδες,
τί ἔχουμε;
—Τὴ μαμὰ μὲ τὴ σκούπα νὰ μᾶς περιμένῃ
πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα!

Ἡ μόδα παίρνει ἐξέλιξιν πρωτακουστον ἐφέτω
ρολόγια ἐκρεμάσθησαν στὸ γυναικεῖο πέτο
καὶ στὰ κεφάλια ὑψώθησαν φουγάρα παρδαλά
ποὺ θέλοντας δὲ θέλοντας τὰ βλέπει καὶ γελά
ἡ ἀνδρική ἀνθρωπότης
ὅπου μὲ ὕψος τραγικὸν
τὰ ἐξόδα τῶν γυναικῶν
πληρῶνει καὶ κατὰπληκτος κάνει τρεῖς τὸν σταυ-
(ρό της)

Ἡ μόδα καθιέρωσε παράξενα στολίδια
ἤδη οἱ γυναῖκες μᾶς φοροῦν παπούτσι ἀπὸ φίδια
καὶ φέρουν εἰς τοὺς ὤμους τῶν τῶν ζώων τὰς δοράς.
Ἰδέα αὐτὲς δὲν ἔχουνε τοῦ τί θὰ πῇ παρὰς...
Φοροῦν φτερά ἀπὸ πετεινοῦ, ἢ καὶ ἀπὸ παγώνια
στολίζονται μ' ὅτι τοὺς πῇ ἡ λέξις τοῦ συρμού
καὶ μοναχὰ αὐτὲς νιώθονται γραμμὴ νὰ κάμουν
(ψώνια
εἰς τὴν ὁδὸν Ἑρμοῦ.

Εκεῖ ἀκριβῶς βλέπει κανεὶς τὴν μόδαν ποὺ βαδίζει
καὶ βλέπει πράγματα τρελλὰ
ποὺ ἑνας τὰ βλέπει καὶ γελά
καὶ ποὺ ὁ ἄλλος βρίζει!

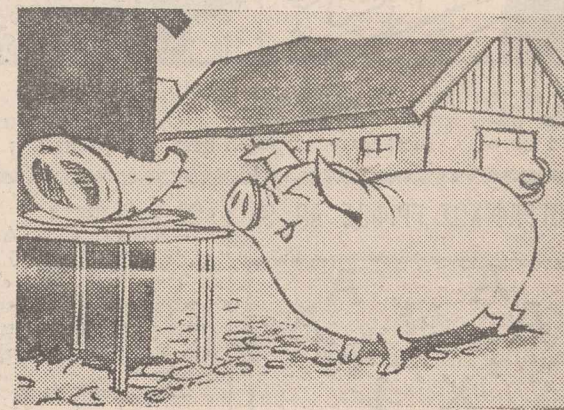
Ἰὸ τί φοροῦν τὰ θηλυκὰ βλέπουμε κι' ἀποροῦμε...
Κι' ἀκόμα ἔχουμε πολλὰ παράξενα νὰ ἰδοῦμε.
Θὰ ἰδοῦμε σὶκ φορέματα ἀπὸ... παστὲς σαρδέλλες
κι' ἀπὸ τῶν τρελινῶν τις γραμμὲς πολὺ κομψῆς...
(καρδέλλες,
Θὰ ἰδοῦμε ἀπὸ... τσόφλια αὐγῶν συγκολλητῆς
(μπλουζήτσες
καὶ γάντια ἀπὸ... παταίτσες.

Ὅλα νὰ τὰ προσμένουμε ἀπ' τὴς γυναῖκες πρέπει.
Μπορεῖ καὶ εἰς τὸ μαγούλο ν' ἀνοίξουνε μιὰ... τσέπη.

Δὲν ἀποκλείεται ποσὺς νὰ ἰδῶμεν ἀκόμα
ἀντὶ καλῶν νὰ βάζουνε στὰ πόδια... ἀσφάλτου
(στρώμα.
Ἡ γὰρ νὰ ἔχουν ἀτρίχον τὸ δέρμα τῶν γαμπῶν
κάλτσες ἴσως θὰ φτιάξουνε μὲ... λάιμας ἑυραφινῶν.
Μεγάλη ἐπιανάστασις θὰ γίνῃ στὰ καπέλλα.
Αὐτὰ θὰ γίνουν τρελλὰ!...
Θὰ ἰδοῦμε ψάθινα, κομψὰ μετὰ ὠραίου γύρου
ποὺ θάβιν ὅσον ἀκριβῶς τὰ... Δέλτα τοῦ Φαλήρου.
Θὰ εἶν καπέλλα ὡμορφα κι' ὅς λέγουνε οἱ φαῦλοι.
Πρὸς τὸ ἀριστερὸν τ' αὐτὴ θὰ βρίσκωνται καὶ οἱ...
(σταῦλοι.

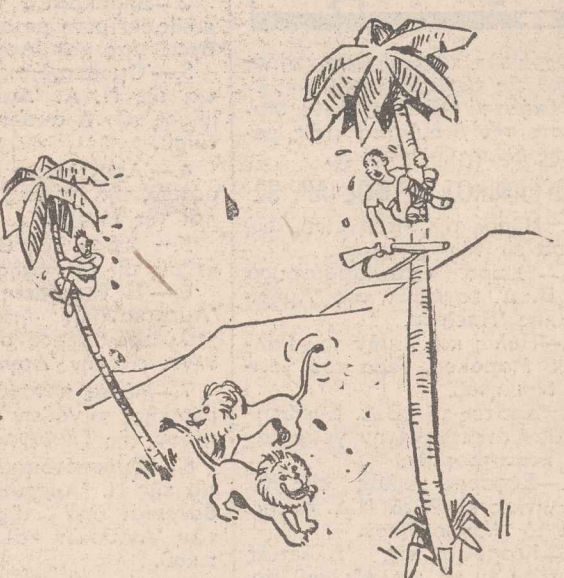
Θὰ ἰδοῦμε ἀπὸ... λουκάνικα ὠραίως καλτσοδέτες
κι' ἄλλες ἀεροδυναμικῆς μοντέρνες τουαλέττες.
Θὰ βάλουν στὰ σκαρπίνια τῶν ροῦντες ἀπὸ γαρύ-
(φάλα
καὶ θώρακα ἀπὸ θυρηκτὸ στὰ μέρη τῶν τὰ ὤφια.
Καὶ... ὅπαιτὸ πηλὲγροφὸ θὰ ἔχουνε σὶς πλάτες
μὲ τὸν ὅποιον... σήματα θὰ δίνουν στοὺς διαβάτες.
Τὰ θήλα στὸ κεφάλι τῶν ἴσως ἐγκαταστήσουνε
μια μικρούλα... Τράπεζα γιὰ νὰ τοποθετήσουνε
—ὡς λέγει καὶ ἡ πείρα—
τά... μυαλά τῶν καὶ μιὰ λίρα

Ὅλα νὰ τὰ προσμένουμε πρέπει ὡς ἤδη εἶπον.
Μπορεῖ τῆς μόδας νὰ γινῶν τὰ... πέταλα τῶν ἵππων.
Κι' ἀντὶ γοῖς τὰς τοῦ λαοῦ καθένας νὰ πληρώνῃ
θὰ παίρνῃ τὴν γυναικίαν του καὶ δὲ τὴν... πεταλὼν.
Ἐπίσης θάβῃ σάνδαλα ἀρχαῖα στὰ ποδάρια
μὲ δυὸ πῆχες τακούνια
ποὺ θὰ φοροῦν τὰ θηλυκὰ μικρὰ ἀπὸ τὴν κούνια.
Ἀντὶ καπέλλου θὰ φορῇ μιὰ κομψὴ φουφού
ποὺ θάβῃ ἐγκαταστάσι καὶ φωτισμοῦ κρυφού.
Ὡς μπλουζὰ θάβῃ ἀράγινον ἱστὸν μὲ κουδουνάκια
ποὺ θὰ ἤχουν ἀρμονικά
καὶ θὰ καλοῦν προκλητικὰ
σὲ ἔρωτες καὶ σοκάκια.
Τῆς μόδας ἡ ἐξέλιξις θάβῃ θὰ μᾶς ἐκπλήξῃ
γυναῖκα σὶκ σὺν βλέπουμε θὰ μᾶς περνᾷ ἡ πλῆξι.
Ἀλήθεια τέτοιο θέμα θὰ εἶν ἀληθινόν;
κι' οἱ ἄνδρες ὅλοι θὰ γελοῦν ὅλοι μαζί ἢ μόνον τῶν.
Μία κυρία θὰ περνᾷ καὶ θάβῃ εἰς τὴν μέση
μια ἀλυσίδα καραβιοῦ, ποὺ γιὰ νὰ μὴν τῆς πέσῃ
θὰ τὴν στηρίζῃ ὁ σὺζυγος μὲ ἓνα δυὸ κοντάρια.
Ἐπίσης θὰ φορῇ μογιὼ μὲ τῆς Γλυφάδας ἰδία
σὰν θὰ περνᾷ καμαρωτὰ
καὶ ὁ Θεὸς παρ' ὅλ' αὐτὰ
ἐξακρόφωτα θὰ νὰ κρατᾷ, ποὺ λές, τὰ κεραμύδια.
Ο ΜΑΓΚΑΣ

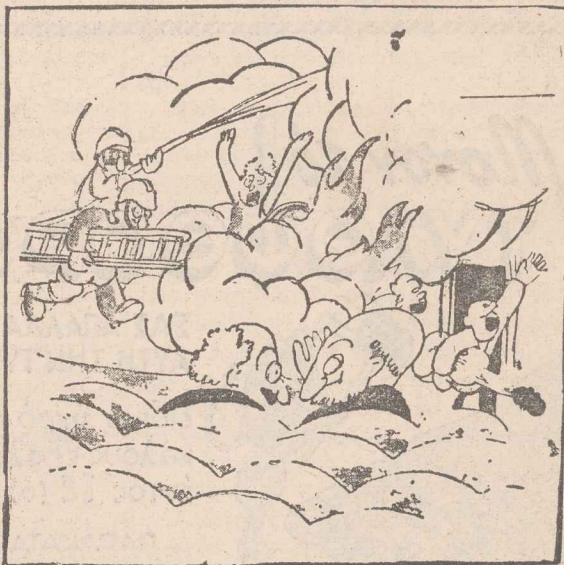
ΑΥΤΟ ΗΤΑΝΕ !

—Πάντα τοῦ ἔλεγα νὰ προσέχῃ τ' αὐτοκίνητα!

ΑΣΦΑΛΕΙΑ 100 %

—Νὰ πᾶρῃ ὁ διάολος! Τὸ τρυφερὸν μου εἶνε
ἀδειο.
—Μὴν ἀνησυχεῖς! Ἐγὼ ἐγὼ τίς σφαιρὲς!

ΕΞΥΠΝΟΣ ΘΕΑΤΗΣ

—Περίεργον πρῶμα! Τὴν ἄλλη φορὰ ποὺ εἶδα
τὸ ἔργο, δὲν εἶδα νὰ ὑπάρχῃ πυρκαϊά. Φαίνεται
ὅτι αὐτὴ τὴ σκηνὴν τὴν προσέθεσαν τώρα!

32
ΣΕΛΙΔΕΣ
ΔΡΑΧΜΑΙ
3

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πολιτικὴ Ἀνασκόπησις

Ἐξωτερικὸν Δελτίον

Γρ. Ξενοπούλου
Ἡ ζωὴ καὶ ὁ θάνατος τῆς
Ἀργυρούλας

Παύλου Παλαιολόγου
Σύγχυσις φύλων

Παντελῆ Χόρν
Νεότης καὶ χοροὶ

Σωτ. Σκίπη
Τέλος χειμῶνος

Κ. Ψαθᾶ
Θὰ αἶς πᾶ τὴν τύχη σας

Μ. Κυριακίδη
Συναυλίες καὶ ρεσιτά

Ρήγα Γκόλφη
Λουῖζα (ποίημα)

Ν Πετμεζᾶ — Λαύρα
Δύο σονέττα

Μ. Σαφαρίκα
Πρεμιέρες τῆς ὁδοῦ

Ἀσημ. Γαλαμᾶ
Χορεύετε δεσποίνες;

Εἰσθε ἔξυπνοι;
Πῶς μπορεῖτε νὰ τὸ μάθετε
μόνοι σας

Ἡ χιμεῖα καὶ ὁ ἔρως
Ἀγαποῦν τὰ αἰμοσφαίρια καὶ
τὰ μικρόβια;

Πῶς προδίδονται μόνον
τῶν οἱ ἐγκληματῖαι
Ἡ ἑλπίς τοῦ τόπου τοῦ ἐγ-
κλημάτος

Τὰ χιόνια καὶ οἱ Ἀθη-
ναῖοι
Εὐθύμη ἐπικάριη ἔρευνα

Ἡ γόησσα ποὺ προκαλεῖ
τὸν θάνατον
Ἡ αἰματομένη σταδιοδρομία
τῆς Ζάρα Λεάντερ

Διηγήματα, μυθιστορήματα,
ἰδιόμοι διάλογοι, περιέργα,
γυναικεῖα σεῖς κ.λπ., κ.λπ.
Σκίτσα τοῦ κ. Μ.χ. Γάλλιν

Ἀθῆναι
29 Ἰανουαρίου
1938

Ἔτος Β'
Ἀριθμὸς φύλλου 71

ΑΓΓΛΙΚΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

Ευθυμοί διάλογοι, λίγα ανέκδοτα —

Είς τὸ ἀστυνομικὸν τμήμα :
— Ὁ ἀστυνόμος.—Γιατὶ χτυπάτε τὴ γυναῖκα σας καθημερινὸς γροθίες ;
— Ὁ σύζυγος.— Εἶνε ἀλήθεια, μὰ τὸ λάθος εἶνε τοῦ γιαιτροῦ.
— Ὁ ἀστυνόμος (ἐκκλητικός).— Τοῦ γιαιτροῦ ;
— Ὁ σύζυγος.—Μάλιστα. Αὐτὸς μοῦ συνέστησε νὰ κάνω καθημερινὰς γυμναστικὰς μπῆς στὸ δωμάτιό μου !....

— Ἐνας ζητιάνος πρὸς φιλάργυρον πλοῦσιον διαβήτην :
— Τὴν φιλανθρωπίαν σας κύριε ! Δότε μοι μιά δεκαροῦλα.
— Ὁ φιλάργυρος.—Δὲν μπορῶ νὰ σοῦ δώσω τίποτε. Ἐγὼ εἰμαι ἕνας φιλάνθρωπος καὶ κατ' ἀκοῦσάν σου φέρεται τὸν φτωχόν. Ἐν τούτῳ περὶ τούτου, εἶσα φίλος μου καὶ δὲν ἐπιτρέπεται νὰ σ' ἐξευτελίω διδόντάς σου μιά δεκαροῦλα.
— Ὁ ζητιάνος.—Εἰ τότε, ἐφόσον εἰμαστε φίλοι, δότε μοι ἑκατὸ δραχμές.
— Ὁ φιλάργυρος.—Πολὺ ἐνδοκίμως. Πέρασε τὸ πρῶτό ἀπὸ τὸ γραφεῖο μου ! Ἐνα φεγγύγιο ἐγγυητή !....

— Ὁφειλόμενον χρέος :
— Ἐνας ἀγνώστου παρουσιάζεται εἰς τὸν συνδικατικὸν τοῦ ἱατροῦ καὶ τοῦ λέγει :
—Μοῦ ὀφείλεται 1.000 δραχμ. γιαιτρέ μου, καὶ σὰς παρακαλῶ νὰ μοῦ τὰς ἐξοφλήσετε.
— Ὁ ἱατρός ἐκκλητικός : Ὅτε σὰς γιαιτρέ, ὅτε ἐνθυμούμαι νὰ μ' ἐναντιώσῃς ποτὲ αὐτὸ τὸ ποσόν.
—Εἰμαι ἐγὼ, γιαιτρέ μου, ποῦ φέρεται τὴν τελευταία ἐπιδημία στὴ συνοικία μας !....

— Ἡ πρώτη φίλη.—Τῶμας εἰς τὴν παντρεύομαι ;
— Ἡ ἄλλη.—Αἰθέριε !
— Ἡ πρώτη.—Καὶ δὲν μ' ἐρωτᾷς τί κάνει ὁ μέλλων σύζυγός σου ;
— Ἡ ἄλλη.—Εἶνε περὶ τὸ νὰ σέ ἐρατήσω γιαιτὶ τὸ ξέρω προτοῦ μοῦ τὸ ἐπείσας : Κάνει μιά μεγάλη.... κουταμάρα !....

— Ἐνας χωρικός ἀγράμματος, κληρονομήσας μερικὰ χιλιάδες δραχμῶν, ἐρωτᾷ τὸν ἱερέα τοῦ χωριοῦ του :
— Ἐάν τολίω 10.000 δραχμ. πρὸς τρία τοῖς ἑκατόν, πόσα ὀφείλω σ' ἕνα χρόνο ;
— Καὶ ὁ φιλάργυρος ἱερεὺς τοῦ ἀπήντησε μὲ ἐτοιμότητα :
—Θὰ κερδίσεις τὸν τίτλο τοῦ... ἡλιθίου !....

— Μεταξύ τοκογλόφων :
— Ὁ πρῶτος.— Ὅσας τοκίζω χρήματα τὸν χειμῶνα βάζω τὸ κοκκάρι εἰς τὸν ἑκατόν.
— Ὁ δεύτερος.—Γιατὶ αὐτὴ ἡ διαφορά ;
— Ὁ πρῶτος.— Ἀπλούστατα, γιαιτὶ οἱ ἡμέτεροι τὸ καλοκαίρι οὐ εἶνε μεγαλύτερες ἀπὸ τὰς χειμερινάτικες !....

— Μεταξύ συζύγων καὶ τοῦ ἐρασνοῦ τῆς γυναίκας του.
— Παληάνθρωπε, εὐὸ εἶσαι λοιπὸν τὸν τόδε μῆνα νὰ φιλήσῃς τὴν γυναῖκα μου ;
— Δὲν μπορῶ νὰ σὰς τὸ εἰπῶ.
— Γιατὶ ;
— Ὑποσχέθηκα στὴν γυναῖκα σας νὰ μὴ τὸ εἰπῶ σὲ κανέναν !

ΤΟ ΑΘΗΝΑΪΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

ΟΛΕΣ Η ΕΜΜΟΡΦΕΣ (ΚΑΛΑΜΑΤΙΑΝΟΣ)
Τραγουδι της Αποκρής

Μουσική ορχήστρα με φωνητικά. Στίχοι: ΟΛΕΣ Η ΕΜΜΟΡΦΕΣ. Μουσική: ΚΑΛΑΜΑΤΙΑΝΟΣ. Τραγουδι της Αποκρής.

2ον
Τούρκος τὴν ἀγάπησε γυναῖκα νὰ τὴν (παρη-
3ον
Περδικούλα γίνεται, στὰ δάση πάει
4ον
Σφαίριζα, ξεσφίριζα, τούρκισσα δὲν γί-
(νεταί,
Ψαράκι γίνομαι, γιαιτὶ γιαιτὶ πηγαῖνα
ψαρολόγος θὰ γινῶ, πάλι σὲ κερδίζω γώ.

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Πρωτὴ συνάντησις δύο φίλων.
— Ἀπὸ ποῦ ἔρχεσαι Ἀριστό-
δῆμος ;
— Εἶχα πάει στὸ τράϊνο, ποῦ συνάδευσα τὴν πενθερά μου.
— Μὰ σὺ, ἄλλοτε μούλεγες δὲ οὐδέποτε συντρόφευες ἔξω τὴν πενθερά σου.
— Ὅταν πρόκειται νὰ φύγῃ τὴν συντροφειῶ πολλὸ εὐχαρί-
στος !
— Ἐνας νέος συγγραφεὺς κα-
τάρθωσε μὲ πολλοὺς κόπους νὰ
ἐγχειρίσῃ ἕνα ἔργον τοῦ εἶνε
διευθυντὴν θεατρῶν. Ἐπειτὰ ἀπὸ
1 μῆνα ἐπὶ νὰ μῶν νωτέρα.
— Ὅχι μόνον τὸ διάβασα, ποῦ
λέγει ὁ διευθυντής, ἀλλὰ τὸ ἐ-
δῶσα ἀκούμ καὶ σὲ ἄλλους τρεῖς
φίλους μου νὰ τὸ διαβάσουν, εἰς
τοὺς ὁποίους ἔχω ἀπόλυτον ἐμ-
πιστοσύνην.
— Καὶ εἶπαν, ὅτι τὸ ἔργον μου
μπορεῖ νὰ παύσῃ ;
— Ναί, μόνον πρέπει νὰ κάψετε
μια πράξι.
— Ὁ νέος συγγραφεὺς ἐνθουσι-
αμένος ἦτο ἐτοιμος νὰ δεχθῇ τὴν
ἀφάρρησιν τῆς πράξεως ὅταν ὁ
διευθυντὴς τοῦ προσθέτει :
— Δυστυχῶς δὲν μποροῦν νὰ
συμφωνήσουν ποία πράξι νὰ κό-
ψουν. Ὁ καθένας τους προτείνει
ἄλλη πράξι !
— Ἐνας ὁραῖο πρῶτὸ ἐμφανίζεται
στὸ σπῆτι μιά κυρία ποῦ προσ-
παθεῖ νὰ μᾶθῃ πιάνο, ἕνας χορ-
διστής.
— Κυρία, εἰπε μὲ πολλὴν λε-
πτότητα, εἰμαι χορδιστής καὶ
ἐρχομαι γιαιτὶ τὸ πιάνο σας.
— Ἀλλὰ, νομίζω, κύριε, πὸς
δὲν σὰς ἐξήγησα.
— Τὸ ξέρω, κυρία μου. Δὲν μ'
ἐκαλέσατε σεις, ἀλλὰ με στέλνει
ὁ γείτονάς σας !
— Εἰς τὰς διπλωματικὰς ἐξετά-
σεις ἐνός φοιτητοῦ, ὁ καθηγη-
τὴς τῆς φυσικῆς ἠρώτησε τὸν ἐ-
ξεταζόμενον :
— Ποῖον εἶνε τὸ καλύτερον γνω-
στὸν ἀπομονωτικὸν μέσον ;
— Ὁ φοιτητὴς ἐκράβη ὀλίγον.
Κατόπιν, με ὕψος Ἀρχιμῆδους,
ἀπήντησε :
— Ἡ φτώχεια, κύριε, κοσμηγι-
τά !
— Ἡρωτῆθῃ κάποτε ἕνας δρεια-
τικός συγγραφεὺς ποῦ εἶχε ση-
μειώσῃ πολλὰς θεατρικὰς ἐπιτυ-
χίας, ἐάν εἶνε εὐχαριστήσιμος ἀ-
πὸ τὸν συνεργάτην μαζὶ με τὸν

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ἀπὸ τὸ ἀρχεῖον
I. Βλαχογιάννη

— Ἐνας Ζακυνθινὸς ἀγαποῦσε
μιά Βασιλίσσα καὶ πῆγαινε καθε-
μέρα στὸν Ἅγιανιστὸν τὴν ἐκ-
κλησίαν, ἔδωκε τὰ παπούτσια
τοῦ στὴν πόρτα, στεκότανε μπρὸ
στὰ στοῦ Ἁγίου τὸ εἰκόναμα
κι' ἔλεγε : — Ἁγιάννη Πρόδρο-
με, πῆς τὴν Βασιλίσσα νὰ μ' ἀγα-
πάσῃ. Τ' ἀκούσε αὐτὸ ὁ παπᾶς
καὶ κρόφτηκε μιά μέρα στ' Ἁ-
γιο Βῆμα. Πᾶει, λοιπὸν, ὁ ἐρω-
τοτυτυπημένος πάλι στὸ εἰκόναμα
κι' ἀρχίζει τὰ δικά του :
— Ἁγιάννη Πρόδρομε πῆς τὴν
Βασιλίσσα νὰ μ' ἀγαπάσῃ. Ἀγα-
φᾶ θῆναι μιά φωνή : — Γὰ τὰ
μυστήρια σου εἶνε ἡ Βασιλίσσα : Ὁ
Ζακυνθινὸς πετάχτηκε μισοπέθα-
μένος ἀπ' τὴν ἐκκλησίαν, μὰ τί
νὰ κάνει, ξαναγύρισε νὰ πάρῃ
τὰ παπούτσια του· ἐκεῖ ποῦ
τῆσιν γύρισε καὶ ἀγριοκύν-
ταξε τὸν Πρόδρομο καὶ εἶπε : Μὲ
τὴ γλώσσα ποῦχε ἡ ἀγιοσύνη
σου, καλὰ κάνανε καὶ σοῦ κό-
ψαν τὸ κεφάλι !

— Κάποιος Κεφαλλοννὴς ναυτι-
κὸς πῆγε νὰ ξεπολογοῦν : — Δέ-
σποτά μου, ἀμέτρητα εἶνε τὰ ἀ-
μαρτήματά μου, εἶπε. Πόσα εἶ-
νε, θλιμμένε ; — Μάντεψε, Παπά
μου. — Δέκα ; — Βάλε... — Ἐκο-
ν ; — Βάλε... — Τρίαντα ; —
Παραπάνω... — Σαραντὰ ; — Ἀ-
γο παραπάνω. Τριαντοχτὶ ; —
Φοῖτό ! — Πολλὰ εἶνε τὰ ἀμαρ-
τήματά σου γιαιτὶ νὰ συχωρεθῇς
πρέπει νὰ πᾶς νὰ μείνῃς σ' ἕνα
μοναστήρι. — Ποῖο μοναστήρι, πα-
πά μου ; — Μάντεψε. — Στ' Ἁγιο-
νόρος ; — Μακρὰ... — Στὴ Γε-
ροσόλεια ; — Ποῖο μακρὰ...
— Στὴ Σινά ; — Ποῖο μακρὰ...
— Μὰ τότε ποῦ στὸ διαβάζεις ; —
Φοῖτό ! εἶπε ὁ παπᾶς !

— Πουλοῦσαν ἕνα Ἀράπη σκλά-
βο. Ὁ ἀγοράστης εἰσέφερε τὸν
Ἀράπη :
— Νὰ σ' ἀγοράσω Ἀράπη ;
— Αὐτὸ εἶνε δική σου δουλειά.
— Ναί, μὰ δὲν θὰ φύγῃς ;
— Αὐτὸ εἶνε δική μου δουλειά !

— Ὁ πασοῦς παράγγειλε νὰ δώ-
σουν σ' ἕνα ραγιά πεντακάσιες
βελιές.
— Ἀνάτη, εἶπε ὁ ραγιάς, ἡ
ποτέ σου δὲν τίς φάγεις ἡ ποτέ
σου δὲν τίς μέτρησες !

— Ἦτανε μιά γυνὴ καὶ εἶχε
τρεῖς θυγατέρες τραλὲς μιάς
καὶ λαφρόμυαλες. Κάποτε πα-
ρουσιάζοντο γαμπρός καὶ τὸν
περιελάσαν στὸ σπῆτι μιά μέρα
νὰ γινώσκῃ καὶ νὰ πάρῃ ἀπὸ
τὰς θυγατέρας τοῦ ἀρεστοῦ. Ὁ
μυαλὸς παρουσιάστηκε στὴ μάνη
ἐσφρηκτικὴ δουλειά νὰ βῇ ἀπὸ τὸ
σπῆτι τῆς καὶ εἶπε σὺς θυγατέ-
ρες τῆς μὲ θία :
— Κυττάτε, κακομοῖρες, ἄμα
ἔρθῃ ὁ κύρ γαμπρός νὰ μὴν ἀ-
νοίξετε τὸ στόμα σας μόνον
μὲ τὸ κεφάλι νὰ τοῦ λέτε τὸ δικό
καὶ τὸ νὰ μὴ νάχετε τὸ νοῦ καὶ
στὸ τοσοκάλι ὡς ποῦ νὰ γυρίσω.
Νάσω λοιπὸν καὶ μπαίνει ὁ κύρ
γαμπρός καὶ ἀρχίζει νὰ μιλή
στὴν μιά, στὴν ἄλλη καὶ νὰ κα-
ρετᾷ. Αὐτὲς, δὲς τοῦ τὸ κα-
φάλι ἀπάνω κάτω, στὰ μουνιά.
— Ἀεφα φουσκάει τὸ τοσο-
κάλι καὶ χύνεται τὸ φαί. Γότῃ
ἡ μιά κόρη δὲν κρατήθηκε :
— Μαδὴ, μοδὴ, φούθωθε ὁ
μαδοτσουκόλας.
Ἡ ἄλλη εἶπε :
— Μαδὴ, ἡ μάνη, εἶπε νὰ μὴ
μιλήσῃ καὶ σὺ μυλεῖς ; Ναδὴ ἡ
μάνη καὶ θὰ θῆς ! Ἡ τρίτη
δὲν μπόρεσε καὶ αὐτὴ νὰ κρατη-
θῇ :
— Ἐγὼ δὲν κδαῖνω, δὲν μιῶ,
γι' αὐτὸ θὰ πάλω τὸν καλὸν γαμ-
πό !....

ΑΣ ΥΠΟΔΕΧΘΟΥΜΕ ΤΑ ΧΙΟΝΙΑ ΟΙ ΑΘΗΝΑΙΟΙ ΚΑΙ Ο ΧΕΙΜΩΝΑΣ

Οἱ σκιερὲς, ἡ μανία τῆς ὀρεβασίας, οἱ φαρσέρ τῆς
Λευκῆς νύμφης ἡ κάθοδος τοῦ θερμόμετρου

— Ἡ χιών καὶ ἂν ἔπρεπε ἐπὶ τοῦ προσώ-
που σου, δὲν ἔμεινε, λέγει γιαιτὶ τὴν πατρί-
δα σου τὴν Ζάκυνθον, ὁμῶντας τὴν, ὁ
Κάλλος. Πῶς φαίνεται, ὅτι εἶναι ἄνθρω-
πος τοῦ 1800 ! Διότι ἂν ἦταν σύγχρονος,
δὲν θὰ ἐθεωροῦσε προσὸν τῆς πατρίδος
τοῦ τὸ γεγονός, ὅτι σπανίζουν εἰς αὐτὴν
τὰ χιόνια. Ἀστείοεισε : Ἐμεῖς σήμε-
ρα κοινοῦμε νὰ συζητοῦμε τὸν τόπο μας,
ἐκτρέφοντες ἐντὶ ἐδῶ δὲν λείπει νὰ χιονίσ-
σῃ... Μὰ γὰρ ὁνομα τοῦ Θεοῦ ! Κάνει νε-
υρασμένη ἡ Ἱκεμποργκ — εἶναι Ἀθη-
ναία, δὲν εἶναι Νορβηγία — ὁλοφύσσεται
μὲ ἀφάντη λυτὴν νὰ διαλύονται τὰ νῆφ καὶ
νὰ ἀποκτᾷ ὁ οὐρανὸς τὴν αἰθρία ἐντυ-
χῶς συζυγικοῦ θίου. Χειμῶνας εἶναι αὐ-
τὸ, καλὲ, ἡ... χαμοῖηλι μὲ μολικὴ ζά-
χαρι : Ἀκούς ἐκεῖ νὰ μὴ ρίχνῃ κάμποσα
μέτρα χιόνι !
Μὰ γιαιτὶ αὐτὴ ἡ χιονομανία ; Ποῦ ὀφεί-
λεται ; Ρίξε μὰ ματὰ εἰς τὴν γυναι-
κα τοῦ διαμνησίου τῆς Ἱκεμποργκ — εἶναι Ἀ-
θηναία, δὲν εἶναι Νορβηγία — καὶ θὰ ἴδῃς
τὴν ἐμπράγματον τὴν ἀπάντησιν. Ἐκεῖ ἀ-
ναπαύονται δύο ἐπιμήκειες, γυλισμένες
σανίδες — τὰ σκί, μὲ ὅλα τὰ ἐξαρτήματά
τον. Πλήρης πανοπλία χιονοδρόμου. Καὶ

Ἡ χαρὰ τοῦ χιονιοῦ

τῆς πηγαίνει τῆς μικρούλας Ἱκεμποργκ
τόσο καλά ! Ἀλλὰ ὁ καιρὸς πηγαίνει κόν-
τρα εἰς τὴν κοκεταρίαν τῆς καὶ εἰς τὸ χι-
ονομάνες γούστου τῆς. Δὲν χιονίζει καὶ ἔ-
τσι δὲν τῆς παρέχει τὴν εὐκαιρίαν, νὰ φο-
ρέσῃ τὰ σκί τῆς. Μονάχα τὰ δοκιμάζει
μέσα στὸ δωμάτιόν τῆς, φορεῖ τὰ εἰδικὰ
ἐνδύματα, στήριζαί τας εἰς τὰ ροδάκια καὶ
εἶναι ἔτοιμη νὰ γλυτώσῃ. Ἄλλὰ ποῦ ;
Στὸ παρκέ ! Τί ἀμνηστία ! Καὶ τί ἀνυπο-
μονσία γιαιτὶ τὴν χειρότερην τοῦ και-
ροῦ !
Ἐγὼ Ζωηροῦς φόβος, ὅτι ἡ μικρὴ
Ἱκεμποργκ δὲν θὰ κρατήσῃ τὸ τέλος.
Ἄν δὲν τὸ στρώσῃ γιαιτὶ καλὰ στὰς πλα-
γιὰς τῶν γύρω ὁρέων, γιαιτὶ νὰ λάβῃ τὴν
εὐκαιρίαν, νὰ χρησιμοποιήσῃ τὰ σκί τῆς
φοβούμενη ὅτι θὰ τὰ φορέσῃ καὶ θὰ θῇ
μὲ... λακάδα στὸ Ζάππειον, γιαιτὶ νὰ τὴν ἴ-
δουν ὅσοι χρισματὰ, γιαιτὶ νὰ κοινοῦνται
ἐντέλως ἀχρησιμοποίητα εἰς τὴν γυναι-
κα τοῦ διαμνησίου.

Μέχρις οὗτος ὁμος προῆλθε εἰς τὸ ἀπονε-
νημένον αὐτὸ διάδημα, περιτριζομένη
νὰ νοσταλγῇ τὸν ὁμιχλῶδες ὁραόν, ὅπου ἡ
φύσις εὐκαλεῖται εἰς τὸ δνεῖρον τῆς
λευκῆς συμφωνίας περιβεβλημένη τὸ ἀ-
σπαστὸν νυκτικὸν τὸν χιόνον. Πᾶς ἀλλά-
ζουν τὰ πράγματα ! Ἄλλοτε οἱ κάτοικοι
τοῦ βορρᾶ ἐνοσταλγίζοντο τὸ ἐσθὼν, ἡ
λαύραρον δνεῖρον τῆς μεσημέρας. Τώρα
οἱ Ἀθηναῖοι ἀναποτάσονται τὴν ὀφειλὴν
τῆς νοσταλγίας μὲ τὸν καὶ ἐπὶ τὸν δ.
νυκτερινὸν ἀκατασχετὸς τὰ χιόνια τῶν
ὀρειῶν χορῶν...

Ἡ ἡρώς μας, ἡ μικρὴ Ἱκεμποργκ,
εἶχε τελευταίως μὴν σπουδαίον ἐμπνε-
υσιν : Ἐνεθυμήθη ἀπὸ τὴν Ρωμαϊκὴν ἱστο-
ρίαν, ὅτι οἱ αὐτοκράτορες τῆς Ρώμης ἐ-
κουσβαλοῦσαν μὲ τοὺς ἀναριθμητοὺς δού-
λους τὸν χιόνον ἀπὸ τῆς Ἀλπεῖς. Μήπως
μποροῦσε νὰ γινῇ καὶ σήμερα κατὰ τὴν
ἐποχὴν ; Μήπως θὰ μποροῦσε νὰ μεταφερθῇ
χιόνον εἰς τὸν Ἰγνῆτον ; Σκέπεται νὰ κά-
νῃ ἡ Ἱκεμποργκ μίαν σχετικὴν πρότα-
σιν εἰς τὸν Ὀρειβατικὸν Σύνδεσμον, ποῦ
ὅπου εἶναι μέλος.

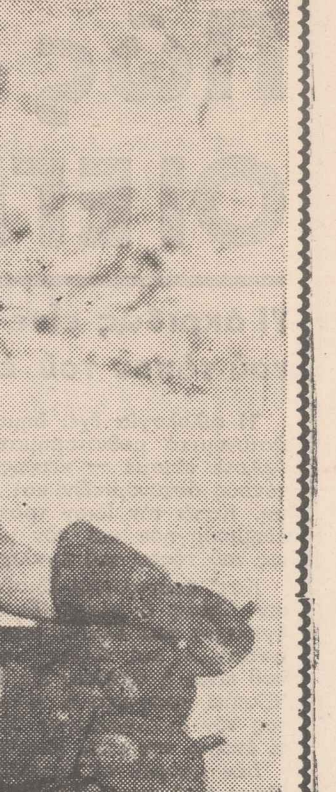
Ὁ Ὀρειβατικὸς εἶναι ἡ ψυχὴ τῆς χι-
ονοδρομικῆς κινήσεως ἐν Ἑλλάδι. Μεγάλον
σωματεῖον — ἔχει ἀπάνω ἀπὸ δύο χιλιά-
δες μέλη — ἔχει ἀναλάβει τὴν ἀνάπτυξιν
τῆς χιονοδρομίας. Κάνει πρὸς τοῦτο ὅτι
τῆς περὶ. Εἰσηγάγε ἀπὸ πολλῶν ἐτών
τὸ σκί, τὸ ὁποῖον, παρ' ὅτι εἶναι μιά ἐπὶ
ἐπὶ, ἐκαλλιεργήθη γονίμως εἰς τὸ
Ἑλληνικὸν ἔθνος. Θὰ τὸ ἴδῃς καὶ εἰς
τῆς προθήκας τῶν καταστημάτων καὶ θὰ
τὸ συναντήσῃς σὲ πολλὰ ἀθηναῖκα σπῆ-
τια. Ἐχθρὸς ὁμος τὸ σκί εἶναι πολλὰ
κις ἡ ἀμάθεια τῆς νεοφερμένης ὑπηρε-
τιῶν περιβόλων, νὰ μιλήσῃ γιαιτὶ τὰ μάτια
σου, μέσα εἰς τὰ ὁποῖα κατοπιρίζεται τὸ

σῆ, γιαιτὶ νὰ... ἀνάψῃ
τὴν σόμπα.
Ὁ Ὀρειβατικὸς λοι-
πὸν Σύνδεσμος δὲν
παρελείπει τὰ ἐναν-
τι τοῦ σπορ τῆς χι-
ονοδρομίας καθήκοντά
του. Διοργανώνει ἐκ-
δρομὰς εἰς τὰ χιόνια,
τελεῖ ἐξοισίους ἀγῶ-
νας χιονοδρομίων,
προχθὲς δὲ μόλις οἱ
νεῖμε εἰς τὰ μέλη του
ἑκατὸ εὐχὴν σκί.
Συστηματικὴ προ-
σπάει. Ἀλλὰ τί νὰ
τὴν κάνει, ποῦ τὴν
ἀχρηστεύει ὁ καιρὸς !
Ὁ Ἑλληνικὸς ἥλιος
σκαρώνει φάρσες
εἰς τοὺς χιονοδρόμους
μας. Μόλις πᾶει
νὰ στρωθῇ στὴ θουνοκορυφῇ ἡ
Λευκὴ νύμφη, ἐπεμβαίνει αὐτὸς μὲ τὴν θερ-
ρότητα παλαιῶν χωροφύλακος καὶ τὴν
διατάζει :

Εἰμπρός, διαλύσου...
Σπεύδουν οἱ χιονοδρόμοι νὰ τὴν προ-
φθάσουν, ἀλλὰ δὲν ἔρρισκον, παρὰ μερι-
κά κούρελα τοῦ πέπλου τῆς εἰς τὰς σπι-
ομάδας τῶν ὁρέων. Ξαναγυρίζουν φορτο-
μῆνοι τὰ σκί καὶ κυττάζου πάλιν τὸν οὐ-
ρανὸν μὲ τὴν λαχτάρα τῶν Ἑβραίων, ὅ-
ταν ἐπερίμεναν νὰ ρίξῃ τὸ μᾶν.

Μὰ γιαιτὶ αὐτὴ ἡ ζοφερὴ μανία γιαιτὶ
τὸ σπορ τῆς χιονοδρομίας ; Εἶναι τόσοσ
τερπὸν καὶ ὀνεινὸν σπορ ; Ἀναμφιδόλως,
ναί. Ὅσοι δὲν ἔχουν ἰδεῖ χιονομένην τὴν
φύσιν, δὲν ξέρουν πᾶς ἦταν, ὅταν ἐπλά-
σθῃ ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Θεοῦ. Δὲν ξέρουν
πόσον ἀγνὴ, πόσον φρέσκη ἦταν τὴν ἐπο-
μένην τῆς διμυροῦρας. Ἀπάνω στὴν ἀ-
σπλην λευκότητι τῶν χιόνων ἀφίνει τοὺς
ἰριδισμοὺς τοῦ τοῦ πνεύματος τοῦ Δημιου-
ροῦ. Ἐδῶ πᾶνται τὸ μακάριον δνεῖρον
τοῦ Πλάτωνος. Ἡ χιονοδρομία τῆς ὁλῆς
ἐνταφιάζεται εἰς ἕνα ἀπέραντον σάβανον.
Καὶ ἀπεθεοῦται ἡ ἐννοία τῆς ἀρχιτεκτο-
νικῆς καὶ τοῦ μυστοῦ τῆς φύσεως.

Κυττάτε... Αὐτὴ ἡ χιονομανία, ἡ
γιαιτὶ δὲν εἶναι πηγαμένη μόνον ἀπὸ τὸν
ἥλιον ; Μακάριον οἱ χιονοδρόμοι, ποῦ
συνδέονται στὸ ἀσπιδό αὐτὸ κατεστῶτὸ
μὲ τὰ σκί τῶν στροφῶν ἀφάρρησιν κυρτοῦ...
Δεσποίνης, σὰς ἐπὶ τῆς τοῦ λευκοῦ εἰς
τοῦ περὶ τῶν τοῦ καὶ σὰς ἀνεβῆσας ἐ-
κεῖ, ὅπου ἀνασταύονται οἱ Βεατρίκες καὶ
οἱ Μαντῖνες τῆς ἐξιδανικεύσεως, ἀνάμεσα
ἀπὸ τῆς γόνιμης τῶν κρίνων τοῦ Περσέ-
δεσσος. Μόνον μὲ τοὺς πῶ ἀγνοῦς στίχους
θὰ ἐτολμούσας, μέσα εἰς αὐτὸ τὸ πᾶν
γινον περιβόλων, νὰ μιλήσῃ γιαιτὶ τὰ μάτια
σου, μέσα εἰς τὰ ὁποῖα κατοπιρίζεται τὸ

Στὴ χιονομένη Πάρνηθα

θάμβος τῆς μεταμορφώσεως τοῦ Κυρίου
ἐπὶ τοῦ δρους Θεοῦ, νὰ εἰπῶ κατὰ γιαι-
τὸν δὲ ἄλλα ρόδα, ποῦ ἔκαμε τὸ μυστὸ
ἀεράκι νὰ φουτῶσας στὰ μάγουλά σου,
γιαιτὶ τὸ γέλιο σου — μὲ τὸ δικὸν σὰς γέ-
λιο, δεσποίνης, γελῶν τὰ κρίσταλλα τῆς
χιονομένης φύσεως.

Κι' ὕστερα σοῦ λέει, ὅτι οἱ Νορβηγοί,
οἱ Σουηδοὶ καὶ οἱ ἄλλοι ὀρεινοὶ λαοὶ εἶ-
ναι ἀγνοῖ εἰς τὰ ἴδη. Πῶς νὰ μὴν εἶναι ;
Τὶ τὸ ὕλκον καὶ τὸ χυδαῖον μπορεῖ : α
σταθὴ μέσα εἰς αὐτὴν τὴν ἀχραντὸν συμ-
φάνειαν ;
Ἄλλ' ἔμας τοὺς μεσημερινούς μας ἔχει
ὁ ἥλιος προσέει, σὰν τὸν Ἰεῖον, ἐπᾶ-
νω εἰς τὸν φλογισμένον κύκλον τῶν πα-
θῶν. Καὶ ἀπὸ ἐκεῖ δὲν μποροῦμε νὰ γλυ-
τώσουμε. Ἐρχεται καμιά φορά τὸ πᾶν
λευκὸ φτερό τοῦ χιονιοῦ — φτερό ἀγγέ-
λου — νὰ μας δώσῃ λίγη βροσιὰ ἀγνῶ-
της, ἀλλ' ἐρχεται τόσο σπάνια...

Καὶ εἶται τὰ μέλη τοῦ Ὀρειβατικοῦ
Συνδέσμου καταπνέοντες Δὸν Κιχῶτον τὸ
πᾶν. Ἀγαπήτοί μου, πᾶστε τὸ ἀπόφα-
σι. Ἡ Δουλομένη σου, ἡ Ἑλληνικὴ χιών,
δὲν εἶναι ἡ ὑπερήφανη πριγκίπισσα τῶν
θεριῶν κλιμάτων, ἡ πάντοτε ντυμένη
μέσα σὲ ἀφίρητος, παραμυθίνους πέ-
πλους. Εἶναι μιά... κομρὸ δουλτσα,
ποῦ τυχαίει νὰ ἀπλώσῃ τὴν πενυχίρ...
μπουγάδα τῆς κανένα πρῶτὸν στὴν κορυφῇ
τῆς Πάρνηθος, γιαιτὶ νὰ τὴν μαζέψῃ τὸ θρά-
ψ τὸ πᾶν τοῦ ἀπὸ τῆς καὶ νὰ πάρῃ δρό-
μο. Οἱ Ἀθηναῖοι σκιερὲς θὰ εἶναι περισσό-
τερον κατὰ... φαντασίαν σπορτῶν εἰς ἕ-
να τόπον, ὅπου ὁ λαὸς γιαιτὶ νὰ δηλώσῃ
τὸ ἀπάνιον μᾶς ἐμφανέσας καὶ τὸ ἀκρίβο
δωρὸν μεταχειρίζεται τὴν φράσιν :
— Βρε, σὰν τὰ χιόνια !

Μικρά-Μικρά

Τὰ ἐργαστήρια ἀεροπλάνων Ἀλμπαν-
τρεῖς, ἐτοιμάζονται νὰ κατασκευάσουν
ἀεροπλάνον ποῦ θὰ μποροῦν νὰ μεταφέ-
ρουν ἀπὸ τὴν Ἀμερική στὴν Ἑλλάδα 100
ἐπιστάτες μὲ ταχύτητα 150 χιλιομέτρων
τὴν ὥρα καὶ μὲ ἀκτίνα δράσεως 3.000 χλ.
πῆγμα ποῦ σημαίνει τὴν διὰπρὴσ τῆς
ἀποστάσεως Ν. Ὑόρκης — Παρισιῶν χω-
ρὶς σταθμὸν σὲ 18 ὥρας.

Στὴν Πολιτεία Ἰνδίας τῆς Ἀμερικής
ὑπάρχει μιά πόλις μὲ τέσσερας ὀνόματα :
Ταλχάστ, Κάρρολτον, Ριμνὸν καὶ Φάιν-
λινκ.

Στὸς Ζουλοῦ, τοὺς περιφίλους ἀγρί-
ους τῆς Ἀμερικής, ἀπαγορεύεται νὰ χο-
ψῇ κανεὶν ἀνδρὸς ἕνα τούλαχι-
στον ἐχθρὸν μὲ τὰ χέρια του.

Δὲν εἶναι ἀλήθεια ὅτι ἡ στρουθοκάμη-
λος ἔχει τὸ πᾶν γινῶν σπορὶν ἀπὸ τὰ καὶ
ἐπιτάσσῃ τὸν κοσμὸν, καὶ εἰς ὅρισκον
μέσας γυαλιά, κορμὰ κα

Πώς προδίδονται μόνοι των ΟΙ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΑΙ

Τι ακριβώς είνε η περίφημος «Έλξις του τόπου του εγκλήματος»

Η φιλολογία έχει δημιουργήσει εις τὰ αστυνομικά μυθιστορήματα — όπως και άλλοτε εταίμας — κάποιον φανταστικό ελξισμό, ο οποίος επαναφέρει τον εγκληματία εις τον τόπον του εγκλήματος, ο οποίος είνε ο τόπος του εγκλήματος. Έξασκελί τον φράσιν «όπως ο τόπος όπου διέπραξε το έγκλημα του ελκύει πάντοτε τον εγκληματία...» και άλλες παρόμοιες, αλλά που είναι ή αλήθεια εις τὸ ζήτημα αὐτό; Έλκνει πράγματι ο τόπος του εγκλήματος τὸν εγκληματία; Έξασκελί πράγματι ἐπάνω του μίαν ιδιαίτερον γοητεία; Δὲν μπορεί νὰ ἀρνηθῇ κανεὶς, ὅτι ο τόπος τοῦ εγκλήματος ἔξασκελί μίαν ἰδιαίτεραν ἑλξιν ἐπὶ τοῦ πλείστου τῶν ἀνθρώπων, τὴν ἑλξιν ποὺ ἔξασκελί κάθε μυστήριον καὶ πῶς πολλοὶ ἀκόμη δταν σκορπῶν τρέμον καὶ ἀγωνίαν, Δὲν θὰ ἦτο δυνατόν νὰ ἐξηγηθῇ κατ' ἄλλον τρόπον τὸ ὅτι τὰ μέρη αὐτὰ πολιορκεῖται συχνὰ γὰρ πολλὰς μέρες ἀπὸ τοὺς περιέργους, οἱ ὁποῖοι δὲν εἶχαν ἀπολύτως καμμίαν ἀνέκδοκον ἐπὶ τοῦ εγκλήματος, ποὺ διεισπρὸν καὶ ἐπὶ τὰ πράγματα τὰ ὅποια μετὰ τὴν ἐπισημὴν παρατηροῦν δὲν διαφέρουν καθόλου ἀπὸ γυμνάσιον ἑμῶν πρὸς τὸν ποὺ τοὺς περιβάλλουν. Εἴπαμε τὴν ἑλξιν «περιέργους» ἀπάνω, ἀλλὰ δὲν πρόκειται μόνον γὰρ περίεργεια, διότι, ὅπως εἴπαμε, κατὰ τὸ πλείστον δὲν μένει τίποτε ἡ σκεδὸν τίποτε νὰ δὴ κανεὶς. Έάν λοιπὸν τελείως ξένου καὶ ἀμέτοχου πρὸς τὴν πρᾶξιν ἀνθρώπου αἰσθάνονται τὴν «ἑλξιν» αὐτὴν, πῶς νὰ μὴ τὴν αἰσθάνωνται οἱ ἴδιοι οἱ εγκληματῆται; Τὶ λέγει ἐν προκειμένῳ ὁ ἑμμεῖρος εγκληματολόγος, ὁ ἀνθρώπος, ὁ ὁποῖος ἀνεκάλυψε πλείστον εγκλήματα καὶ ὠδήγησε τοὺς εγκληματῆται πρὸς τὴν τιμωρίαν; Τὶ λέγουν τὰ ἀρχαία τῶν εγκληματολογικῶν γραφείων;

ΕΙΝΕ ΕΥΚΟΛΟ ΝΑ ΔΙΑΠΙΣΤΩΣΕΤΕ ΑΝ ΕΙΣΘΕ ΕΞΥΠΝΟΙ

Όταν δά μπορέσετε νά λύσετε τὰ παρακάτω προβλήματα

Μία νέα ἐπιστήμη ποὺ ἔχει δημιουργηθῇ τελευταίως (ἀπὸ τοὺς ἀμερικανούς βέβαια) ποὺ εἶναι πάντοτε προπορεύουσα εἰς τοιοῦτο εἶδος ἐφευρέσεως) εἶνε ἡ λεγομένη ψυχολογική.

Τὸ πρᾶγμα δὲν εἶνε ἐντελὸς νέον, ἀλλὰ παρὰ τοῦ αἵματος τῆς νύκτος μορφὴν καθάρως ἐπιστημονικήν. Πρόκειται περὶ τῆς τέχνης ἐκείνης διὰ τῆς ὁποίας εἶναι δυνατόν νὰ ἐξακριβώσετε τὴν ψυχὴν ἰκανότητα ἑνὸς ἀτόμου καὶ ἰδιαίτερας τὴν ἐμπνέσας του.

Ένα ἀμερικανικὸν περιοδικόν, ἀσχυροῦμεν τελευταίως εὐρύτατα ἐν τῇ ψυχολογικῇ, δίδει μερικὰ μαθηματικά τοὺς ἀναγνώστας του, ὅπο μορφὴν προβλήματων. Ἀναδημοσιεύμεν λοιπὸν τὰ προβλήματα αὐτά, με τὰς λύσεις των, διὰ νὰ ἴδουν καὶ οἱ ἀναγνώσται μας μέχρι ποίου σημείου εἶνε ἐξυπνοί.

ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΠΡΩΤΟΝ: Εἶνε σὰν ἑνα μικρὸν ἀστυνομικὸν μυθιστόρημα. Τέσσαρες ἄνδρες, ὁ Ροβέρτος, ὁ Ρόναντ, ὁ Ράφ καὶ ὁ Ροδόλφος, ἔπαιαν χαρτιά, δταν ἔξαφνα ἐμύλισαν καὶ ἕνας ἀπότομος τέσσαρες ἐκόκκισεν ἑνα ἄλλον. Ποῖος εἶνε ὁ φονεὺς καὶ ποῖον τὸ θύμα;

Αἰὰ νὰ λύσῃ τὸ πρόβλημα ἡμπορεῖτε νὰ λάβετε ἐπ' ὀφθ' τὰς ἑξῆς δεδομένας: Τὸ ἔγκλημα διεπράχθη ἀπὸ τὸν ἀδελφόν τοῦ Ροβέρτου καὶ ὁ Ροβέρτος δὲν πρόκειται νὰ τὸν καταγγείλῃ. Ὁ Ρόναντ ἦν ἐπὶ τὸν φουκαρὴν τὴν ἰδίαν ἡμέραν τοῦ εγκλήματος, ἔπειτα ἀπὸ τριμῶν φυλάκισιν. Ὁ Ροβέρτος εἶχε σὺρεὶ τὸ καρτοκάκι τοῦ Ράφ, ἀκαρτηρασιμένον ἀπὸ τὸν πόλεμον, ἕως τὸ σπῆτι τοῦ Ράφ, ὅπου ἔπαιαν χαρτιά. Ὁ Ράφ ὀφείλει εἰς τὸν Ρόναντ 200 δολάρια. Ὁ Ροδόλφος ἐγνώριζε τὸν Ρόναντ ἀπὸ πενήντης ἔτος μόνον, καὶ ὅμως τοῦ εἶχε ζητήσει χρήματα δανεικά, τὰ ὁποῖα ὁ ἄλλος τοῦ ἔδωκε.

Ὁ Ράφ δὲν εἶχε ποτὲ καμμίαν σκεδὴν ἡ συγγενείαν οὐτὲ μὲ τὸν πατέρα οὐτὲ μὲ τὴν μητέρα τοῦ Ροβέρτου. Ὁ Ρόναντ θὰ καταθέσῃ ἐναντίον τοῦ δολοφόνου. Τὸ θύμα εἶχε δεηθῇ τὸν προηγούμενον ἑρὰ δὲ ἔναι ἀπὸ τοὺς δύο συντρόφους του, αὐτοὺς ποὺ ὀφείλει τὰ χρήματα εἰς τὸν Ρόναντ. (Έχετε τρία λεπτά καὶ καὶ νὰ μαυτεώσετε τὸν δολοφόνον καὶ τὸ θύμα τοῦ).

ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΔΕΥΤΕΡΟΝ: Ένας πολεμικὸς ἀνταποκριτὴς περιγράφει ἕνα ἐπεσόδιον ποὺ συνέβη εἰς τὸ μέτωπον. Νὰ εὐρετὲ τὸ λάθος ποὺ ὑπάρχει εἰς τὴν σύντομον αὐτὴν ἀφήγησιν: «Ὁ ἀεροπόρος εἶχε κάμει μίαν ἀνιχνεύσιν πτήσιν ἀρκετὰ μεγάλην, ὑπερῶν τῶν ἐθρικῶν γραμμῶν. Ὄταν ἐτελείωνεν ἐπὶ τὴν πτήσιν αὐτὴν σκεπτόμενος ὅτι ὑπῆρχε πολὺ τυχερὸς ποὺ δὲν συνήνησε εἰς ἑθρὶκὸν ἀεροπλάνον. Ἀκριβῶς ἐκεῖνον τὴν στιγμὴν ἕνα ἐθρὶκὸν ἀεροπλάνον ὑψώθη εἰς τὸν ἀέρα ἔρριψε δέκα δολὰς ὑδραεραλινὸν καὶ ἐβόησεν τὸν ἀεροπόρον μὲ τὴν πρῶτην βολήν. (Τὸ λάθος εἶναι ἐν εὐρύθει εἰς διάστημα 20 δευτερολέπτων).

ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΡΙΤΟΝ: Εἶνε θαυρότερον ἕνα ποτήρι γάλα ἢ ἕνα ποτήρι καϊμάκι; (Ἡ ἀπάντησις πρέπει νὰ δοθῇ ἀμέσως).

ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΕΤΑΡΤΟΝ: Ποσοὶ ἀκέρατοι ἀριθμοὶ ἡμποροῦν νὰ σχηματισθοῦν με τοὺς ἑξῆς τρεῖς, 1, 2 καὶ 3; (Έάν ἔναι τοιοῦτοι οὗτοι ἀριθμοὶ ἀριθμητικῆς γινώσκεις ἀριθμητικῆς 10 δευτερολέπτα σὰς ἀρκούν γὰρ νὰ λύσῃς αὐτὸ τὸ πρόβλημα).

ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΠΕΜΠΤΟΝ: Έάν ἡ ἐνδεκάτη ἡμέρα ἑνὸς μηνὸς εἶνε Τρίτη, ποῖα ἡμέρα θὰ εἶνε ἡ τριακοστὴ τοῦ ἴου μηνός; (Δοῦ ἡ τρία λεπτά διὰ τὴν ἀπάντησιν).

ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΕΚΤΟΝ: Τρεῖς ἄνδρες ποὺ ἐργάζονται ἐν τὸν ἴδιον ρυθμῶν ποῖον

Τὸ ὅπισθεν μέρος τῆς τραγικῆς θύλας τοῦ Βάιντιμαν, ὅπου ὁ κακοῦργος εἶχε θάψει πολλὰ ἀπὸ τὰ πτώματά του.

τικὰ μυθιστορήματα — ἦτοι ἀνθρώπου στερουμένου τῶν ἀξίῶν αὐτῶν, διότι ἄλλοι μόνον «ἐνὰς» ἀστυνομικὸς ἢ ἀνακριτὴς — ὁ ἦρος τοῦ βιβλίου — βλέπει, ὅπως καὶ δὲν ὑπάρχει παρὰ στανιάτα, ὁ ἀστυνομικὸς αὐτός, ὁ ὁποῖος εἶναι προικισμένος ἀπὸ τὴν φύσιν μὲ εἰδικὴν δύναμιν, ἡ ὁποία τὸν κάνει νὰ ἀνακαλύψῃ πράγματα τὰ ὁποῖα οἱ ἄλλοι οὐκ ἔκν βλέπουν. Ἡ ἰδιότητα εἶναι βέβαια ἕνα θαυμάσιον πλεονέκτημα, ἀλλὰ ἴσως δὲν ἔχει ἐφαρμογὴν ἐν προκειμένῳ. Χρειάζεται, ὅπως εἰς τὸσα ἄλλα ἐπαγγέλματα, ἐργασία, μελέτη, ψυχραιμία, διοριστικότητα, παρατηρητικότητα καὶ ἐπιμέλεια γὰρ νὰ φθάσῃ εἰς κάποιο συμπέρασμα καὶ εἰς τὸ ἐπιδικώμενον ἀποτέλεσμα, μακρὰ ἀπὸ φιλολογίας καὶ ρομαντισμοῦ.

Δὲν εὐρίσκονται εὐκόλα, ὅπως ἀναγράφου τὰ μυθιστορήματα, τὰ ἔργα τὰ ὁποῖα μόνον «ἐνὰς» ἀστυνομικὸς ἢ ἀνακριτὴς — ὁ ἦρος τοῦ βιβλίου — βλέπει, ὅπως καὶ δὲν ὑπάρχει παρὰ στανιάτα, ὁ ἀστυνομικὸς αὐτός, ὁ ὁποῖος εἶναι προικισμένος ἀπὸ τὴν φύσιν μὲ εἰδικὴν δύναμιν, ἡ ὁποία τὸν κάνει νὰ ἀνακαλύψῃ πράγματα τὰ ὁποῖα οἱ ἄλλοι οὐκ ἔκν βλέπουν. Ἡ ἰδιότητα εἶναι βέβαια ἕνα θαυμάσιον πλεονέκτημα, ἀλλὰ ἴσως δὲν ἔχει ἐφαρμογὴν ἐν προκειμένῳ. Χρειάζεται, ὅπως εἰς τὸσα ἄλλα ἐπαγγέλματα, ἐργασία, μελέτη, ψυχραιμία, διοριστικότητα, παρατηρητικότητα καὶ ἐπιμέλεια γὰρ νὰ φθάσῃ εἰς κάποιο συμπέρασμα καὶ εἰς τὸ ἐπιδικώμενον ἀποτέλεσμα, μακρὰ ἀπὸ φιλολογίας καὶ ρομαντισμοῦ.

Άρα ὁ δολοφόνος εἶνε ὁ Ροδόλφος. Ὁ Ρόναντ πρόκειται νὰ δώσῃ κατάθεσιν, ἀρα εἶνε ἀκόμη ζωντανός. Διὰ τὸν Ροδόλφον γνωρίζουμε ὅτι εἶνε ὁ δολοφόνος καὶ ὅχι τὸ θύμα. Ἐπομένως τὸ θύμα εἶνε ἡ ὁ Ροβέρτος ἢ ὁ Ράφ. Γνωρίζομεν ὅμως ὅτι τὸ προηγούμενον ἑρὰ δὲ τὸ θύμα ἐδέχθησε μὲ δύο συντρόφους ποὺ εἶναι ὀφειλῆται τὸν Ρόναντ, δηλ. τὸν Ράφ καὶ τὸν Ροδόλφον. Τὴν προηγούμενην ἑμῶς ὁ Ροδόλφος εὐρίσκειτο ἀκόμη εἰς τὴν φυλακήν. Τότε ὁ Ράφ εἶνε τὸ πρόσποιον μὲ τὸ ὅποιον ἐδέχθησε τὸ θύμα. Εἰδομεν ὅτι ὁ Ροδόλφος καὶ ὁ Ρόναντ δὲν ἦσαν θύματα. Οὐτὲ ὁ Ράφ ποὺ ἐδέχθησε μαζί μὲ τὸ θύμα. Κατὰ συνέπειαν τὸ θύμα δὲν ἡμπορεῖ νὰ εἶνε παρὰ ὁ Ροβέρτος.

ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΔΕΥΤΕΡΟΥ. — Ἀφοῦ ὁ ἀεροπόρος ἐρρνευθῇ μὲ τὴν πρῶτην σφαῖραν ἐπὶ τόπου, κανεὶς δὲν ἡμπορεῖ νὰ γνωρίζῃ τί ἐσκόπετον ὀλίγον προτοῦ σκοτοῦθ.

ΛΥΣΙΣ ΤΡΙΤΟΥ. — Βαρύτερον εἶνε τὸ γάλα ἀφοῦ τὸ καϊμάκι στέκεται εἰς τὴν ἐπιφανείαν τοῦ γαλακτός.

ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΤΕΤΑΡΤΟΥ. — Μὲ τοὺς τρεῖς πρώτους ἡμποροῦν νὰ κατασκευασθοῦν ἑτεροὶ ἐξῆ ἀριθμοί, οἱ ἑξῆς: 123, 213, 312, 132, 231 καὶ 321.

ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΠΕΜΠΤΟΥ. — Ἡ τριακοστὴ τοῦ μηνός θὰ εἶνε ἡμέρα Κυριακή.

ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΕΚΤΟΥ. — Ένας μόνον ἀνθρώπος δά καταναλώσῃ τρεῖς ἡμέρας διὰ νὰ ναυπηγῇ δύο θάλακες.

ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΕΒΔΟΜΟΥ. — Τὸ φορὶ ἀλλοιο τοῦ Σμῖθ δὲν ἐνίκησε ἀφοῦ αὐτὸ ποὺ ἐνίκησε εἶνε μαῦρον. Κατὰ συνέπειαν ἦλθε πρῶτον τὸ αἶμα τοῦ Λούις. Ὁ Τάλλυ ποὺ δὲν ἡμάρτυσε νὰ συνεχίσῃ τὴν κούρσαν ἐπειδὴ ἔσπασε τὸ πόδι του. Ἐξ ἄλλου ὁ Ἀρκελίνος ποὺ ἐκέδρισε 2,000 δολάρια δὲν ἀνῆκε εἰς τὸν Λούις. Ἐπομένως ὁ νικητὴς ἦτονος εἶνε ὁ Χουανίτα τοῦ Σμῖθ.

ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΡΟΣΕΧΟΥΣ ΦΥΛΛΟΥ ΕΙΣ ΤΟ "ΕΡΓΟΝ" Ο ΔΡΧΙΣΙΑΔΗΡΟΥΡΓΟΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ:
Έτησία... .. Δρχ. 200
Έξάμηνος... .. » 100
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ:
Έτησία... .. Λίρ. 1
Έξάμηνος... .. » ½

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

Ἡ κατάστασις εἰς τὴν Ἀπὸ Ἀνατολὴν περιεπλήκη ἀκόμη περισσότερο κατὰ τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα, τὸσον ἀπὸ στρατιωτικῆς ὅσον καὶ ἀπὸ διπλωματικῆς ἀπόψεως. Κάθε ἑλπίς συμφορῶν μετὰ τοῦ κινεζικοῦ στρατάρχου Τσάγκ Καϊ Σέκ καὶ τῆς ἰαπωνικῆς κυβερνήσεως διελυθῇ τελείως ἐπ' ὅσον ὁ στρατάρχος ἐβόησεν κατηγορηματικῶς ὅτι οὐδεμίαν ἐννοεῖ νὰ καὶ ὑποχωρήσῃν καὶ ὅτι θὰ πολεμῇ μέχρι ἐσχάτου διὰ τὴν ἐλευθερίαν τῆς πατρίδος του.

Κατόπιν αὐτοῦ ἡ συνέχισις τοῦ πολέμου ἐκ μέρους τῆς Ἰαπωνίας εἶνε ἀναπόφευκτος. Μὲ μόνον τὴν διαφορὰν ὅτι ὁ πόλεμος αὐτὸς δά παραμένει ἀκήρυκτος διὰ νὰ μὴ περιπληχθῇ ἐτι περισσότερο διὰ τῆς ἐνθὺς κατάστασις.

Κατὰ πληροφόρησις πηγῆς ἀδιαμφισβήτητος κύρους, τὰ ἐπιτελικά σχέδια τῆς Ἰαπωνίας διὰ τὴν ἐκστράτειαν κατὰ τῆς Κίνας, περὶ τῶν ὁποίων ἐπισημῶς δὲν εἶνε λόγος ἐστὶν, δύνανται νὰ συνοψισθοῦν ὡς ἑξῆς:

α) Περιορισμὸς τῆς διώξεως τῶν Κινεζικῶν ἐκεῖνων στοιχείων τὰ ὁποῖα ἀντιδρῶν κατὰ τοῦ νέου ἐν Κίνα καθεστώτος.

β) Ἀποκλεισμοὶ τῶν δυνάμεων τῶν Τσάγκ Καϊ Σέκ ἀπὸ παντὸς ἐξουσιοδοτήσεως εἰς τρέφματα καὶ ὀπλὸν πολέμου.

γ) Ἐνισχυτικὰ καὶ ἀποκαταστάσις τῶν συγκοινωνιῶν, ὁδικῶν καὶ πλεονάτων, καὶ καὶ πλήρης ἐλέγχος ἐπὶ τῶν τελωνείων.

δ) Ἐνίσχυσις τοῦ σχηματισμοῦ τῆς νέας ἐν Κίνα κυβερνήσεως.

ε) Ἰδρυσις αὐτονομῶν κυβερνήσεως εἰς τὴν νότιον Κίνα, δεδομένου ὅτι, κατὰ τὰς ἀντιλήψεις τῶν ἐπισημῶν ἰαπωνικῶν κύκλων, ἡ ἐννοεῖς τῆς θορείου καὶ τῆς νοτίου Κίνας εἶναι ἀδύνατον ἐκ τῶν πραγμάτων.

Τὸ τελευταῖον τοῦτο σημείον, ἐν τοῦτοις, χρήζει διευκρινίσεως, διότι δὲν φαίνεται νὰ ἔχη λαμβρῇ ἐπ' αὐτοῦ ὀριστικὴ ἀπόφασις. Θὰ ἐκάρθηθῃ ἐπὶ τὴν λύσιν αὐτὴν ἐκ τῶν στρατιωτικῶν ἀποτελεσμάτων τὰ ὁποῖα θὰ ἐπιτύχῃ μέχρι τέλους ἐν Κίνα ὁ στρατὸς καὶ τὸ ναυτικὸν τῆς Ἰαπωνίας.

Ἀπὸ διπλωματικῆς ἀπόψεως ἡ κατάσταση περιεπλήκη ἀκόμα εἰς τὴν Ἀνατολὴν κατόπιν τῆς δηλώσεως τῆς Ἰαπωνίας καθ' ἣν δὲν εἶναι διατεθειμένη νὰ ἀναγνωρίσῃ τὰ δικαιώματα τῶν ξένων εἰς τὰς οὐδετέρας ζώνας. Πρόκειται δηλαδὴ νὰ καρνηθῇ τὸ καθεστὸς τὸ ὁποῖον ἐδημοσιεύθη διὰ τῆς παραχωρήσεως ἐκτάσεων εἰς τοὺς Εὐρωπαίους τὸσον εἰς τὴν Σαγγαριν, ὅσον καὶ εἰς τὴν Καντόν. Εἰς τὰς ἐκτάσεις αὐτάς ἰδρυθήσονται νέα πόλεις, τελείως ἀνεξαρτήτων ἀπὸ τὰς παλαιὰς τῶν ἰθαγενῶν, ὅπου οἱ Εὐρωπαῖοι ἔχουσιν πλῆρην ἀνεξαρτησίαν.

Τὴν κατάστασιν αὐτὴν ἡ Ἰαπωνία θέλει τώρα νὰ τὴν καταργήσῃ, ἀλλὰ αἱ Εὐρωπαϊκαὶ Δυνάμεις καὶ ἡ Ἀμερικὴ δὲν φαίνονται διατεθειμέναι νὰ τὸ δεχθοῦν ἀνεδιαμαρτυρίας.

★

Εἰς τὴν Εὐρώπῃ νὰ κράτῃ ποὺ παρέμεινε πιστὰ εἰς τὸν θεσμὸν τῆς Κ.Τ.Ε. καταβάλλουν προσπάθειαι διὰ νὰ κρατήσιν ὑψηλὰ τὸ γόητρον τοῦ διεθνούς αὐτοῦ ὀργανισμοῦ, ὅστις ὑπέστη ἀρκετοὺς κλονισμοὺς κατόπιν τῆς ἀποχωρήσεως τῆς Ἱταλίας.

Καθ' ὅλην τὴν ἐρχομένην ἐβδομάδα τὸ Συμβούλιον τῆς Κ.Τ.Ε. πρόκειται νὰ συνεβρῇ εἰς τὴν Γενεύην, ὅπου συνεκκλησίουσιν ἡδὴ οἱ ἀντιπροσώποι τῶν διαφόρων κρατῶν. Ὁ κ. Έντεν ὅστις εἶνε ἕνας ἀπὸ τοὺς σπουδαιότερους τοῦ ὀργανισμοῦ αὐτοῦ θὰ παρακολουθεῖ μόνον τὰς πρώτας συνεδριάσεις, μεθ' ὃ δά ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ Λονδίον.

Ένα ἀπὸ τὰ σπουδαιότερα ζητήματα ποὺ θὰ συζητηθῶν κατὰ τὴν ὅρκεισιν τῶν συνευρισμένων εἶναι τὸ ὑπόμνημα τοῦ Σιωνιστικοῦ Συνεδρίου περὶ τῆς θέσεως τῶν Ἰσραηλιτῶν εἰς ἀριστεράν Εὐρωπαϊκά κράτη. Ἐν ὅχειν πρὸς τὸ ζήτημα αὐτὸ αἱ ἐθνικὰ ὀργανώσεις τῆς Ρωμανίας ἀπέστειλαν ἥδη τοὺς ἀντιπροσώπους των εἰς τὴν Γενεύην, προκειμένου νὰ υποστηρίξουν τὰς ἀνάγκαις των.

Εἰκόσθις δά συζητηθῇ τὸ νέον καθεστὸς, τὸ ὁποῖον ἐδημιουργήθη εἰς τὴν Αἰθιοπίαν κατόπιν τῆς προσηρσφύσεως τῆς ὑπὸ τῆς Ἱταλίας καὶ τῆς ἀνακηρύξεως τῆς τελευταίας αὐτῆς εἰς αὐτοκρατορίαν. Θα συζητηθῇ δηλαδὴ ἕαν καὶ κατὰ πόσον θα εἶνε σκόπιμον νὰ ἀναγνωρίσῃ τὴν νέαν κατάστασιν ὅλα τὰ κράτη.

ΤΟ ΕΡΓΟΝ

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ

Τραπεζῶν καὶ Κινηματογράφων κατὰ στίχον Δραχ. 15

Έμπορικὰ ἀγγελία Δρ. 12

ΓΥΡΩ ΑΠΟ ΤΟ ΕΥΤΥΧΕΣ ΓΕΓΟΝΟΣ ΤΗΣ ΑΙΓΥΠΤΟΥ ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΦΑΡΟΥΚ Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΔΥΝΑΣΤΕΙΑΣ ΚΑΙ ΕΝΟΣ ΕΙΔΥΛΛΙΟΥ

Όλοι οἱ ἀναγνώσται μας παρηκολούθησαν τὴν περασμένην ἐβδομάδα τὴς περιγραφῆς τῶν γάμων τοῦ Βασιλέως Φαρουκ καὶ Ἀ μετὰ τῆς θαυμαστῆς Φαρινάκης Ζαυλικῆς τῆς ὁποίας ἡ καταγωγή φάνει μὲχρι τὸ προφύτου. Ἀλλὰ τὸ θέμα παραμένει ἐνδιαφέρον καὶ λόγω τῆς ὁρασιότητος καὶ τῆς νεότητος τῶν δύο νεονύμφων καὶ λόγω ἄλλων ἀνέκδοτων εἰς τοὺς πολλοὺς λεπτομερειῶν. Περιέργως εἶνε οἱ λόγες τῶν ἀνθρώπων. Τὸ ὅτι ὁ ἰδρυτὴς τῆς σημερινῆς δυναστείας τῆς Αἰγύπτου ἐγεννήθη τὸν ἴδιον χρόνον ποὺ ἐγεννήθη καὶ ὁ Μέγας Ναπολεὼν, εἶνε βέβαια μίαν ἀπλὴν σύμπτωση ἀπὸ κείνης ποὺ ἐπαναλαμβάνονται συνεχῶς εἰς τὴν μακροτάτην ἱστορίαν τῆς ἀνθρωπότητος. Έν τούτοις ἡ σύμπτωση αὐτὴ ποτε εἰς τὸν νέον Μωχαμέτ Ἀλῆ, σὺν παιδί ποὺ γεννήθη ἐπὶ τὸν οὐρανὸν τῆς Ἀλθωνίας καὶ τὸν κατόπιν ἑμμερτον καρεῶν εἰς τὴν Κασάβλαν διὰ μίαν ἡμέραν δά εὐρίσκετο ἀρχηγὸς Κράτους καὶ θὰ ἦσαν ὁ πρώτος μὴς δυναστείας, ἡ ὁποία ἐμελλε νὰ κυβερνήσῃ ἕνα ἀπὸ τῆς χώρας τοῦ κόσμου μετὰ τὸν ἀρχαιότερον ἰστορικόν καὶ μὲ καὶ πλείους ἐλέγχους ἐπὶ τῶν τελωνείων.

Ἐπίσπευσις τοῦ σχηματισμοῦ τῆς νέας ἐν Κίνα κυβερνήσεως.

ε) Ἰδρυσις αὐτονομῶν κυβερνήσεως εἰς τὴν νότιον Κίνα, δεδομένου ὅτι, κατὰ τὰς ἀντιλήψεις τῶν ἐπισημῶν ἰαπωνικῶν κύκλων, ἡ ἐννοεῖς τῆς θορείου καὶ τῆς νοτίου Κίνας εἶναι ἀδύνατον ἐκ τῶν πραγμάτων.

Τὸ τελευταῖον τοῦτο σημείον, ἐν τοῦτοις, χρήζει διευκρινίσεως, διότι δὲν φαίνεται νὰ ἔχη λαμβρῇ ἐπ' αὐτοῦ ὀριστικὴ ἀπόφασις. Θὰ ἐκάρθηθῃ ἐπὶ τὴν λύσιν αὐτὴν ἐκ τῶν στρατιωτικῶν ἀποτελεσμάτων τὰ ὁποῖα θὰ ἐπιτύχῃ μέχρι τέλους ἐν Κίνα ὁ στρατὸς καὶ τὸ ναυτικὸν τῆς Ἰαπωνίας.

Ἀπὸ διπλωματικῆς ἀπόψεως ἡ κατάσταση περιεπλήκη ἀκόμα εἰς τὴν Ἀνατολὴν κατόπιν τῆς δηλώσεως τῆς Ἰαπωνίας καθ' ἣν δὲν εἶναι διατεθειμένη νὰ ἀναγνωρίσῃ τὰ δικαιώματα τῶν ξένων εἰς τὰς οὐδετέρας ζώνας. Πρόκειται δηλαδὴ νὰ καρνηθῇ τὸ καθεστὸς τὸ ὁποῖον ἐδημοσιεύθη διὰ τῆς παραχωρήσεως ἐκτάσεων εἰς τοὺς Εὐρωπαίους τὸσον εἰς τὴν Σαγγαριν, ὅσον καὶ εἰς τὴν Καντόν. Εἰς τὰς ἐκτάσεις αὐτάς ἰδρυθήσονται νέα πόλεις, τελείως ἀνεξαρτήτων ἀπὸ τὰς παλαιὰς τῶν ἰθαγενῶν, ὅπου οἱ Εὐρωπαῖοι ἔχουσιν πλῆρην ἀνεξαρτησίαν.

Τὴν κατάστασιν αὐτὴν ἡ Ἰαπωνία θέλει τώρα νὰ τὴν καταργήσῃ, ἀλλὰ αἱ Εὐρωπαϊκαὶ Δυνάμεις καὶ ἡ Ἀμερικὴ δὲν φαίνονται διατεθειμέναι νὰ τὸ δεχθοῦν ἀνεδιαμαρτυρίας.

★

Εἰς τὴν Εὐρώπῃ νὰ κράτῃ ποὺ παρέμεινε πιστὰ εἰς τὸν θεσμὸν τῆς Κ.Τ.Ε. καταβάλλουν προσπάθειαι διὰ νὰ κρατήσιν ὑψηλὰ τὸ γόητρον τοῦ διεθνούς αὐτοῦ ὀργανισμοῦ, ὅστις ὑπέστη ἀρκετοὺς κλονισμοὺς κατόπιν τῆς ἀποχωρήσεως τῆς Ἱταλίας.

Καθ' ὅλην τὴν ἐρχομένην ἐβδομάδα τὸ Συμβούλιον τῆς Κ.Τ.Ε. πρόκειται νὰ συνεβρῇ εἰς τὴν Γενεύην, ὅπου συνεκκλησίουσιν ἡδὴ οἱ ἀντιπροσώποι τῶν διαφόρων κρατῶν. Ὁ κ. Έντεν ὅστις εἶνε ἕνας ἀπὸ τοὺς σπουδαιότερους τοῦ ὀργανισμοῦ αὐτοῦ θὰ παρακολουθεῖ μόνον τὰς πρώτας συνεδριάσεις, μεθ' ὃ δά ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ Λονδίον.

Ένα ἀπὸ τὰ σπουδαιότερα ζητήματα ποὺ θὰ συζητηθῶν κατὰ τὴν ὅρκεισιν τῶν συνευρισμένων εἶναι τὸ ὑπόμνημα τοῦ Σιωνιστικοῦ Συνεδρίου περὶ τῆς θέσεως τῶν Ἰσραηλιτῶν εἰς ἀριστεράν Εὐρωπαϊκά κράτη. Ἐν ὅχειν πρὸς τὸ ζήτημα αὐτὸ αἱ ἐθνικὰ ὀργανώσεις τῆς Ρωμανίας ἀπέστειλαν ἥδη τοὺς ἀντιπροσώπους των εἰς τὴν Γενεύην, προκειμένου νὰ υποστηρίξουν τὰς ἀνάγκαις των.

Εἰκόσθις δά συζητηθῇ τὸ νέον καθεστὸς, τὸ ὁποῖον ἐδημιουργήθη εἰς τὴν Αἰθιοπίαν κατόπιν τῆς προσηρσφύσεως τῆς ὑπὸ τῆς Ἱταλίας καὶ τῆς ἀνακηρύξεως τῆς τελευταίας αὐτῆς εἰς αὐτοκρατορίαν. Θα συζητηθῇ δηλαδὴ ἕαν καὶ κατὰ πόσον θα εἶνε σκόπιμον νὰ ἀναγνωρίσῃ τὴν νέαν κατάστασιν ὅλα τὰ κράτη.

Δυνάμεων τῆς Εὐρώπης.

Οἱ δύο αὐτοὶ ἄνδρες ἐθεμελίωσαν καὶ τὴν σημερινὴν δυναστείαν ἡ ὁποία τώρα εὐρίσκεται ἐπὶ κεφαλῇς τελείως ἀνεξαρτήτου κράτους.

90 χρόνια ἔχουν περάσει ἀπὸ τὴν ἡμέραν ποὺ ὁ Σουλτάνος ἠναγκάσθη νὰ χορηγήσῃ εἰς τὴν οἰκονομίαν τὸν Μωχαμέτ Ἀλῆ τὴν κληρονομικὴν διακυβέρνησιν τῆς Αἰγύπτου. Ὄταν κατὰ τὴν ἐνηλικίωσιν τοῦ βασιλέως Φαρουκ μετὰ τὸν ὅριον εἰς τὸ σὺνταγμα, δὲν ἔγινε στέψης διότι εἰς τὴν μωαμεθανικὴν Ἀνατολίαν δὲν συνηθίζεται τὸ στέμμα. Ἐλαδὲ γὰρ ἡ στρατιωτικὴ παράταξις ὁ στρατὸς ἐπρότεινε εἰς ἑαυτοὺς ἑξόνους ἀντιπροσώπους τὴν καλλίτεραν ἐντύπωσιν. Ὁ Μωχαμέτ Ἀλῆ εἶχε ἐννευρηθῇ ἀπὸ τότε νὰ κἀν τὴν Αἰγύπτου νεότερον κράτος καὶ Εὐρωπαϊκὸν ὑπόδειγμα, μὲ στρατὸν καὶ στόλον, μὲ σὺνταγμα καὶ νόμους, μὲ μεγάλας πόλεις, μὲ κινήσιν εἰς τὴν πόλιν δὲν θὰ εἶχε νὰ ἐπ' ἑρρεθῇ κανεὶς ὅτιον. Τὸ δηνεῖο τοῦ ἐπαγγελματινοῦ πλῆρους ἔπαιε ἀπὸ ἑνὸς αἰῶνα περίπου.

Εντρομή η νέα γυναίκα είδε τον Τζιμ Πότερ να κρατά με έκφραση πόνου το δαγκωμένο μπράτσο του.

ΜΙΑ ΠΑΡΑΞΕΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ Η ΕΧΙΔΝΑ ΕΚΔΙΚΕΙΤΑΙ

Ανέκδοτο διήγημα του Χάρρυ Λάμπερτ

«Η Ίνες έπηρε το δοχείο και το έβαλε στο μέσο του δωματίου επάνω σ' ένα μεγάλο άσπρο πανί, το οποίο η Κάντ είχε απλώσει εν τώ μεταξύ χάμω. Από κάθε μεριά του δοχείου έτοιμοι έτρεσαν έναν κροσάτη μ' ένα αναμμένο κερι.

«Θ' αράσσουμε το ζώο να κάνει τη δουλειά του, είπε ψυχρά η Κάντ. Η Ίνες εδέχθη χωρίς να βγάλει λέξη. Έγρονάσαν και οι δύο χάμω, η κάθε μια κοντά σ' ένα κερι. Με μια ταχεία κίνηση, η Κάντ είχε πετάξει σε μια γωνιά το σκέπασμα του δοχείου. Και στάθηκαν περιμένοντας.

«Η άμμοεχίδνα θα έβγαине απ' το δοχείο, θα κατέβαινε πάνω στο άσπρο ύφασμα και θα εσέρωνταν προς ένα απ τα κεριά. Αρχικώς το φως θα την έσφάλανε. Κατόντι ένω θα την έρεθιζε και θα διέκρινε τους ανθρώπους από πίσω. Θα έπλησιαζε μια από τις δύο και θα την εδάγκωνε. Το δάγκωμα της άμμοεχίδνας εινε αναπόφευκτα θανατηφόρο. Ο θάνατος επέρχεται έπειτα από λίγα λεπτά.

Οι δύο αδελφές έμειναν ακίνητες πίσω απ' το κερι τους κυττάζοντας με ακίνητο μάτι το δοχείον από το οποίο θα έβγαине η απόφασις. Η όπισθοχώρησις δέν ήτο πιά δυνατή. Η εχίδνα έδειχνε κιάλας το κεφάλι της στο έκρον του δοχείου. Με τη γλώσσα έξω από το στόμα, εκύτταζε γύρω της.

«Έρχεται, είπε σιγά η Ίνες. Τα λαμπρά μάτια της Κάντ δέν έχανον ούτε μια κίνηση του ζώου. Σιγά, σιγά το φείδι κατέβηκε απ' το δοχείο, πάνω στο άσπρο πανί. Δέν έφαινετο πολύ ευχάριστη μέση. Σάν να εύρισκονταν σε μια άφοσιση γι' αυτό κατάσταση. Μια κύτταζε το ένα κερι, μια το άλλο.

Οι δύο γυναίκες περίμεναν και ο διασταγμός του έπικρινόταν ζώου τους έφάνηκε έλελληρη αιώνιατης. Ομάς και οι δύο απέφυγαν να κάνουν και την ελάχιστη κίνηση και τον ελάχιστο θόρυβο γιά να μην επισύρουν την προσοχή της εχίδνας και έπισπεύσουν την απόφαση. Κάθε τέτοια κίνηση θα αφινε νικητρία την άλλη.

Νά... Σιγά-σιγά η εχίδνα άρχισε να προχωρή προς το κερι που ήταν μπροστά στην Ίνες. Τα μάτια της νέας άνοιξαν μεγάλα από τον τρόμο, ενώ εκείνα της Κάντ έλαμπαν από χαρά. Άλλα με μι-

ας — κάποιο ρεύμα πέρασε απ' το δώματι — η φλόγα των κεριών έπαιξε και η εχίδνα έσταμάτησε αναποφασιστή. Έφάνηκε σάν να ερεθίστηκε και με μιάς έστρεψε και άρχισε να προχωρή προς το κερι που ήταν μπροστά στη Κάντ.

Τώρα έλαμπαν τά μάτια της Ίνες από χαρά και άνοιξαν της Κάντ γεμάτα τρόμο. Η εχίδνα έστάθηκε και πάλι στο μέσο δώμα, αναποφασιστή. Ήταν σάν να ήθελε να έρεθισή όσο μπορούσε περισσότερο τά νεύρα των δύο αντίτιλων. Σιωπή απόλυτη έβασίλευε εις το δώματι και εις όλο το σπίτι. Με μιάς ο σκύλος εγαύγισε στην αυλή. Το γαύγισμα του έσχισε τη σιωπή σάν καμταϊκιά. Και οι δύο γυναίκες ετρήμασαν, αλλά και η εχίδνα έγινε νευρική. Έγύριζε το κεφάλι μια έδω, μια εκεί και κουνούσε την ουρά της.

—Κάντ... ανεφώνησε η Ίνες. —Έφυγε!... εφώνασε η Κάντ. Οι δύο αδελφές έμειναν με τά μάτια κορφωμένα στο άσπρο πανί, όπου το φείδι δέν υπήρχε πιά. Η εχίδνα είχε τυλιγθί σάν σούστα και με μιάς είχε τινισθί πίσω από τη φωτεινή ακτίνα των κεριών, μέσα στο σκοτεινό δώματι.

Οι γυναίκες είχαν άνοιξει τ' αυτιά τους γιά να πιάσουν και τον ελάχιστο θόρυβο. Ήξεραν ότι η εχίδνα θα επετιέτο έξω από μέσα απ' το σκοτάδι. Πού ήταν τώρα; Από ποιά μέρος θα έρχόταν; Ποίαν από τις δύο θα εδάγκωνε;

Πόσο θα έκρατοίσε ακόμη αυτό το μαρτύριο; Πόσο ακόμη; Με μιάς μια φωνή άκούστηκε μέσ' τή νύχτα από το διπλανό δώματι. Κάποιος άνοιγει την πόρτα με όρμη. Έκει έκοιμούντο ο Τζιμ Πότερ. Περάχτηκε με όρχο και συννεφιασμένο πρόσωπο στο δώματι που ήσαν οι δύο γυναίκες.

—Με δάγκωσε η άμμοεχίδνα! — εφώνασε. Και έπεσε επάνω στο άσπρο πανί μεταξύ των δύο κεριών, των οποίων οι φλόγες έτρεμαν, με την ωχρότητα το θανάτου επάνω στο πρόσωπο. Οι δύο γυναίκες ακίνητες τον εκύτταζαν χωρίς να πούν λέξη. Τη τύχη της φάρμας Σάντα Φε είχε εκδώσει την απόφαση της.

ΧΑΡΡΥ ΛΑΜΠΕΡΤ

ΛΟΥΪΖΑ

Στής ζωής το ταξίδι,
—τί ταξίδι γοργό!—
λίγης ώρας παιχνιδι
σε λαχτάρα έγώ...

Σε φωτόλουστη μπύρα,
κάποια νύχτα θολή,
μεθυσμένος σου πήρα
πληρωμένο φιλί.

Τότες ήμουσιν στην πρώτη
του καμμού απελπισιά.
Φλογισμένη μου η νιότη
και ζητούσα δροσιά...

Μα σά μείναμε μόνοι,
ω Λουίζα μικρή,
την καρδιά μας ποιοί πόνου
πλημμυρίσαν πικροί!

Γι' άλλη κλαίω πληγωμένος,
και μεθώ να ξεχάσω.

Της αγάπης διωγμένος
από γή και ούρανό.

Γι' άλλον κλαίς. Κι' αν το μάτ
σου δακρύζει φριχτά,
χρεμός, δόλος, απάτη,
χάσκουν μπρος σου άνοιχτά.

Κι' οι δύο πόνοι ένωμένοι,
νίσσαν τέτοια χαρά,
τη χαρά που μάς δένει
μιά, μά αιώνια φορά.

Στής ζωής το ταξίδι,
—τί ταξίδι γοργό!—
λίγης ώρας παιχνιδι
σ' είδος, σ' έχασα έγώ...

Μ' από τότε, ω Λουίζα,
φώς η απλή μου καρδιά,
κ' έχει κλείσει κορινθία
την τρελή μου βροδιά.

ΡΗΓΑΣ ΓΚΟΛΦΗΣ

Τά πρώτα στροβιλίσματα είναι δύσκολα... Η ντάμα είναι δύσκολη, μέχρις ότου σιγά-σιγά μάθει να λικνίζεται, έλασρα στην αγκαλιά του καθαλιέσρου της.

ΧΟΡΕΝΕΤΕ ΔΕΞΠΩΛΙΣ;

Στά χοροδιδασκαλεία όπου οι νέοι μαθαίνουν όλους τους μοντέρνους χορούς και συχνά και τον χορόν του 'Ησαϊα...

σείς Φάουστ του χορού. Είναι συνειθισμένο τόν φαινόμενον αυτόν των χορευτικών Φάουστ, οι οποίοι ξεπροβάλλουν κάθε τέτοια εποχή. Άνθρωποι, τους οποίους τά χρόνια έχουν προικίσει με ιερικούς ρευματισμούς και με άρκετην σοβρότητα, πωλούν την σοβρότητα των εις τόν Σατανά και υποβάλλουν τους ρευματισμούς των (πρ φρικτήν δοκιμασίαν, μαθαίνουν στα γεράματα χορό. Τι πανηγύρι!

Ο χοροδιδάσκαλος παραλαμβάνει τόν ηλκικωμένο κύριον και τόν κάνει να πληρώση ακριβά την περιφρόνηση, πού έτρεφε στά νεύρα του γιά τόν χορόν.

Προσπαθήστε, κύριε, να σταθήτε στά δάκτυλα των ποδιών. Λίγη προσπάθεια χρειάζεται. Κυττάξτε έμένα... Σάν δύσκολο, ρέ παιδί μου. Φοβάμαι μην πέσω και χτυπήσω άσχημα. Μην φοβάστε. Θάρρος...

Κάνει να δοκιμάση, αλλά νιώθει το βάρος της κοιλίας του να απειλή την ισορροπία του.

—Φοβάμαι. Δεν μπορείς να στρώσης ένα χαλί χάμω, γιά να μη χτυπήσω, αν πέσω; —Α, όχι. Με χαλί δέν μπορεί να γίνη μάθημα χορού.

Βγάζει ο γηραιός μαθητής το μαντήλι του και σκουίζει το μέτωπον του. Ίδρωσας από την άγωνίαν. Τον πλησιάζει ο διδάσκαλος, τον αγκαλιάζει και τον βοηθάει να κάμη τά πρώτα χορευτικά θέματα.

—Δέν έξρω χορό ούτε θέλω να μάθω. Διότι δέν μου άρέσει ούτε ο χορός, ούτε η διασκέδασις. Δικαίωμα μου δέν είναι;

—Ανόητε! Δέν καταλαβαίνεις λοιπόν, ότι απαυρόνμενος τόν χορόν, άπαρνέσας σανάμα και ένω μέγα μέρος της ζωής, μη στενωγορηθής όμως, όταν θα σε ρωτήσουν τά δεσποινίδια της παρέας σου;

—Χορεύετε; Και σ' ό' απάντησης μ' ένα μαγκούφικο: —Όχι...

Οπότε τά γλυκά ματάκια θα σε κυττάζουν με όλκτον, σάν να σου έλειπε το πόδι ή το χέρι. Θα σε κυττάζουν ως κοινωνικόν ανάπηρον.

Θαυμάζω τό ενστικτόν του λαουτζίκου, πού τά καταλαβαίνει θαυμάτα όλα αυτά. Και ο έσχατος υπακαλόγατος θα φροντίσει να μάθι χορό. Και τό τελευταίον μοδιστρήν της συνοικίας θα κατευθυνθή τό θραδύκι στο χοροδιδασκαλείον με υπερεβμένες ακόμη στά μαλλιά της τις κλαυστές του πλημμερούς γάλατος. Μέσος στο λαιχόν χοροδιδασκαλείον δέν έρίσκει δειδώς κανείς, πορά ελάχιστες φορές κανένας ύποφρον αντίγραφον Φρέντ Άστερ και Τζιτζερς Ρότερς. Συνήθως εκεί διδάσκονται χορόν άσουλούπωτα πλάσματα, βαρελοειδή θηλυκά, άναμικες εργάτριδες, σκεδρωμένοι έμποροπαλληλαιοστραβοκάνικα ραφάκια. Και η χορευτική αιδούσση γίνεται γελοιογραφική έκθεσις. Άλλά τί σημασίαν έχει; Τά γόρια και τά κορίτσια του λαού δέν πάνε γιά θραδείον άριστοκρατικής κομψότητας. Έστω και γελοίοι στα μάτια της ύψηλης αισθητικής διεκδικούν με έπιμονή χορευτικήν προσπάθειαν τά δικαίωμάτα των από την ζωήν. Θαυμάζω την ζωτικότητα των.

Μη περιφρονείτε το χοροδιδασκαλείον έφ' όσον είσθε νέοι. Μήπως άργότερα όταν μπητέ στά χρόνια, γίνετε κι ε-

—Νά, έτσι... Έτσι μπράβο. Όρσά! Θαυμάσια! Ένα, δύο, τρία. Ένα, δύο, Σείς, κύριε, πετάτε, σάν παιδί δεκαοχτώ χρό...

Η τελευταία συλλαβή έπνιγη εις ένα φοβερόν θόρυβον, σάν να κατέπεσε ή όροφή. Μαθητής και διδάσκαλος έκρημνίσθησαν μετά πατάγων εις τό πάτωμα.

—Όχι!... Ο δάσκαλος σηκώνεται πρώτος. —Εκτυπήσατε, κύριε; Εκτυπήσατε πουμενά;

—Θάρρ' πώς έσπασε ή ραχοκοκκαλιά μου. Άκουσα ένα κράκ. Άλλά διαπιστώται, ότι έσπασε μονάχα μά... σάνδα του πατώματος. Με πόλιν κόνον άνεγείρεται ο μαθητής, ό οποίος τρεσάβ κοιτασίνοντας προς την γκαρντομπία.

—Λοιπόν, κύριε, πού φεύγεται, κύριε... τού λέγει ο χοροδιδάσκαλος. Ο γέρος άπορεί:

—Γιατί λυπάσαι; Ήθελες δηλαδή να μείνω στον τόπο; —Όχι, κύριε. Δέν έννοώ αυτό. Θέλω να πώ, ότι λυπάμαι, πού δέν θα συνεχίσουμε τά μαθήματα.

—Γιά σήμερα άρκετά... έμαθα. Άλλά μη φοβάσαι. Δέν θα με χάσης από μαθητήν. Θα έσυνέλθω και θα έπιμείνω να μάθω οποσδήποτε χορό, έστω και αν άναγκασθώ στο τέλος να θάλω και τευτικήν νέαν.

Χορεύετε, δεσποινίς; —Άλλά συχνά οι νέοι είναι έλακωδώς παράξενοι. Άντι να πάρουν την ζωήν, όπως τους προσφέρεται, άρχίζουν και κάνουν επαναστατικές θεωρίες. Αίφνης ένας φίλος μου νομίζει, ότι έχει κηρύξει την χορευτικήν άναρχίαν.

Τι θα πεί θάλας, ταγκό, ρομππ και κουραφέζαλα; —Ολ' αυτά είναι ρεζίλκια. Η κοινωνία με την χορευτικήν της άξιοπρεπείαν γίνεται πιο άποκρησέτο-σο-κομική! Θα επροτιμάσσε να έκδηλώνη ο άναρχισμός την γαργά του με προτόγονες κινήσεις και με άορμητα χοροπήματα, άλλ' όχι να προσπαθή να δαλίη την διασκέδασιν του στο καλούπι της διδασκαλίας του χοροδιδασκαλείου. Διότι τό αποτέλεσμα είναι γελοίον. Βλέπετε μερικώς να λικνίζονται, ότι χορεύουν ρομππ, ενώ πραγματικώς χορεύουν... χαοτικώς. Έσο δίδουν την ένθουσίαν, ότι από λεπτόν ελα λεπτόν άφρονούν την μέση ήν ντάμα των και θα κτυπήσουν τό χέρι πτό... πάτωμα.

Μα η έκράτησε άρισμένη μορφής χορού, τού είπε κάποιος, υποβάλλει εις τόν ρυθμόν και ές την άριανότητα.

Μαρε τί μου λέε; Και πού τόν βλέπετε έφ' όσον ρυθμόν και την άριανότητα μέσα σε μια χορευτικήν αιδούσση; Βλέπετε καντές ντάμας να κρέμονται από τόν ώμον ψηλάς καθάλαμειρον, σάν μαριουδίτσες από τόν κορμόν δένδρου, μικροψύχους κυρίους να παίζουν ρόλον Σαίφου, να κυλιούν δηλαδή ένα φοβερόν έρραχόν την χορητή ντάμα τους.

Αυτές είναι σπαρτακάρδιες γελοιογραφίες, άγαπητέ μου. Κι' όχι ρυθμός. Άλλως θεωρείς άληθηράς την ζωήν μας. Δυστυχώς ο νέος αυτός, πού έχει τόσην λεπτήν αίσθησιν των κοινωνικών κομικτητών και δέν παίρνει τά πράγματα με άφέλειαν και άπολοκότητα καρδιάς και δέν φροντίζει να μάθι και αυτός χορό, γιά να δοκιμάση την αέζυσαν βετικώς περισσότερον από ό,τι τις άνωτερότητες πνεύματος και νοσηρότητας συγκίνησιν της σπληνκλώσεως μπροστά σε μιά γοητευτική νέα;

Χορεύετε, δεσποινίς; —Ας ημ.

Τά πρώτα θέματα γίνονται με άδειαν χάριν, μέχρις ότου τά ζευγαράκια πάρουν τόν έέραν του χορού.

τά τέσσαρα άκρα μου στόν... γύφο. Πά ν' άποφύγετον όμως στα προσέχη μαθήματα, τις απότομες πτώσεις, έρεις τί λέω;

—Τι; —Νά έλθω αύριο με... άλεξιπτωτο. Μπράβο τού γέρου! Η έπιμονή του είναι άξία θαυμάσιου. Άλλά και οι κόποι του θ' άνταμειφθούν μεθούριο με τό πάρα... πάνα. Θα δοκιμάση την συγκίνησιν της υποκλίσεως μπροστά εις γοητευτικήν νέαν.

Χορεύετε, δεσποινίς; —Άλλά συχνά οι νέοι είναι έλακωδώς παράξενοι. Άντι να πάρουν την ζωήν, όπως τους προσφέρεται, άρχίζουν και κάνουν επαναστατικές θεωρίες. Αίφνης ένας φίλος μου νομίζει, ότι έχει κηρύξει την χορευτικήν άναρχίαν.

Τι θα πεί θάλας, ταγκό, ρομππ και κουραφέζαλα; —Ολ' αυτά είναι ρεζίλκια. Η κοινωνία με την χορευτικήν της άξιοπρεπείαν γίνεται πιο άποκρησέτο-σο-κομική! Θα επροτιμάσσε να έκδηλώνη ο άναρχισμός την γαργά του με προτόγονες κινήσεις και με άορμητα χοροπήματα, άλλ' όχι να προσπαθή να δαλίη την διασκέδασιν του στο καλούπι της διδασκαλίας του χοροδιδασκαλείου. Διότι τό αποτέλεσμα είναι γελοίον. Βλέπετε μερικώς να λικνίζονται, ότι χορεύουν ρομππ, ενώ πραγματικώς χορεύουν... χαοτικώς. Έσο δίδουν την ένθουσίαν, ότι από λεπτόν ελα λεπτόν άφρονούν την μέση ήν ντάμα των και θα κτυπήσουν τό χέρι πτό... πάτωμα.

Μα η έκράτησε άρισμένη μορφής χορού, τού είπε κάποιος, υποβάλλει εις τόν ρυθμόν και ές την άριανότητα.

Μαρε τί μου λέε; Και πού τόν βλέπετε έφ' όσον ρυθμόν και την άριανότητα μέσα σε μια χορευτικήν αιδούσση; Βλέπετε καντές ντάμας να κρέμονται από τόν ώμον ψηλάς καθάλαμειρον, σάν μαριουδίτσες από τόν κορμόν δένδρου, μικροψύχους κυρίους να παίζουν ρόλον Σαίφου, να κυλιούν δηλαδή ένα φοβερόν έρραχόν την χορητή ντάμα τους.

Αυτές είναι σπαρτακάρδιες γελοιογραφίες, άγαπητέ μου. Κι' όχι ρυθμός. Άλλως θεωρείς άληθηράς την ζωήν μας. Δυστυχώς ο νέος αυτός, πού έχει τόσην λεπτήν αίσθησιν των κοινωνικών κομικτητών και δέν παίρνει τά πράγματα με άφέλειαν και άπολοκότητα καρδιάς και δέν φροντίζει να μάθι και αυτός χορό, γιά να δοκιμάση την αέζυσαν βετικώς περισσότερον από ό,τι τις άνωτερότητες πνεύματος και νοσηρότητας συγκίνησιν της σπληνκλώσεως μπροστά σε μιά γοητευτική νέα;

Χορεύετε, δεσποινίς; —Ας ημ.

Μαρε τί μου λέε; Και πού τόν βλέπετε έφ' όσον ρυθμόν και την άριανότητα μέσα σε μια χορευτικήν αιδούσση; Βλέπετε καντές ντάμας να κρέμονται από τόν ώμον ψηλάς καθάλαμειρον, σάν μαριουδίτσες από τόν κορμόν δένδρου, μικροψύχους κυρίους να παίζουν ρόλον Σαίφου, να κυλιούν δηλαδή ένα φοβερόν έρραχόν την χορητή ντάμα τους.

Αυτές είναι σπαρτακάρδιες γελοιογραφίες, άγαπητέ μου. Κι' όχι ρυθμός. Άλλως θεωρείς άληθηράς την ζωήν μας. Δυστυχώς ο νέος αυτός, πού έχει τόσην λεπτήν αίσθησιν των κοινωνικών κομικτητών και δέν παίρνει τά πράγματα με άφέλειαν και άπολοκότητα καρδιάς και δέν φροντίζει να μάθι και αυτός χορό, γιά να δοκιμάση την αέζυσαν βετικώς περισσότερον από ό,τι τις άνωτερότητες πνεύματος και νοσηρότητας συγκίνησιν της σπληνκλώσεως μπροστά σε μιά γοητευτική νέα;

Χορεύετε, δεσποινίς; —Ας ημ.

Μαρε τί μου λέε; Και πού τόν βλέπετε έφ' όσον ρυθμόν και την άριανότητα μέσα σε μια χορευτικήν αιδούσση; Βλέπετε καντές ντάμας να κρέμονται από τόν ώμον ψηλάς καθάλαμειρον, σάν μαριουδίτσες από τόν κορμόν δένδρου, μικροψύχους κυρίους να παίζουν ρόλον Σαίφου, να κυλιούν δηλαδή ένα φοβερόν έρραχόν την χορητή ντάμα τους.

Αυτές είναι σπαρτακάρδιες γελοιογραφίες, άγαπητέ μου. Κι' όχι ρυθμός. Άλλως θεωρείς άληθηράς την ζωήν μας. Δυστυχώς ο νέος αυτός, πού έχει τόσην λεπτήν αίσθησιν των κοινωνικών κομικτητών και δέν παίρνει τά πράγματα με άφέλειαν και άπολοκότητα καρδιάς και δέν φροντίζει να μάθι και αυτός χορό, γιά να δοκιμάση την αέζυσαν βετικώς περισσότερον από ό,τι τις άνωτερότητες πνεύματος και νοσηρότητας συγκίνησιν της σπληνκλώσεως μπροστά σε μιά γοητευτική νέα;

Χορεύετε, δεσποινίς; —Ας ημ.

ΑΣΗΜ. ΓΙΑΛΑΜΑΣ

ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ ΤΑ ΠΑΡΑΛΟΙΑ

Ο κινηματογράφος του σύμπαντος

Θά βλέπω σε μιάν οδόνη
την μυστηριώδη ζωή των
άστρων και των πλανητών

Είπε απόλυτος εξηκριβωμένος ότι δόξα περισσότερας προόδου κείμει ο πολιτισμός, τόνον οι άνθρωποι απομακρύνονται από την αντίληψιν και την γνώσιν του σύμπαντος. Κλείνεται δηλαδή εις ένα κόσμον τόν όποιον εξημερώγουν ο ίδιος, ένα κόσμον στενόν και περιορισμένον, καθηλωμένον εις την επιφάνειαν του πλανήτη μας.

Μόνον οι χωρικοί, που ζούν μακριά από τόν σύγχρονον πολιτισμόν, σπκώνον από καιρού εις καιρόν τό κεφάλι εις τόν ουρανόν και θαυμάζουν τό λαμπρόν τατα μαργαριτάρια του στερεώματος. Είπε λοιπόν αποδεχόμενος ότι οι άνθρωποι της άστροφας, διακρίνεται τόρα τούλάχιστον 9.000 άπαισιές άστέρεις, όλοι οι άστριοί, ό καθένας με τό δυνάμει του, ό περίφημος Γαλιλαίος, οι μικροί άστέρεις, οι πλανήται με τήν περίεργον τροχίαν και όλα τα λοιπά ούράνια σώματα, μέχρι τόν κομήτην.

Νά και ένα ταξείδι εις τόν Βόρειον Πόλον, όπου βλέπουμε τό άστρον Σέλας, όπου τά άστρα όύτε άνατέλλουν ποτέ, όύτε δύονται, άλλα έκτελούν μίαν συνεχή κυκλικήν κίνησιν υπεράν τοις πεφωλόν μας. Νά και ό Νότιος Πόλος, με τόν λαμπρότατον ουρανόν του όπου λάμπει ό Μεσημβρινός Άστήρ, τό λαμπρότερον άστρον τού στερεώματος.

"Επειτα, σιγά-σιγά, έχομαι τό φως της ημέρας και τ' άστέρι άσθύνον τό ένα κατόπιν του άλλου εις τό στερέωμα. "Η καταπληκτική παράστασις έχει τελείωσει, και οι θεαταί φύγοντες καταγοητευμένοι, αφού παρηκολούθησαν ένα θέαμα τό όποιον άσφαλώς δεν πρόκειται νά ξεχάσουν ποτέ.

Αλλά έκείφω ένα άστρονόμους. Καί φαίνεται ότι δεν είναι μόνον σοφοί, άλλα έχει και πνεύμα επιχειρηματικόν. Καί άναπραγματοποίηση τάς προθέσεις του ατάς θα γίνη πάνμλουτος, αφού δεν θα μείνη κανείς νά μείνει εις τό έστω και μίαν σφαίρα εις τόν μαγικόν ναόν τού Σύμπαντος.

Είς τό μέσον του στίβου θά εύρίσκειται ένας άστρονόμος και θά εξήγη διά ζώσης φωνής όλα τά ούράνια φαινόμενα. Θα όμιλή ένώντον μικροφώνον καί θεαταί θα τόν άκούουν από τό μεγαφώνον πού θά εινε τοποθετημένα εις διάφορα σημεία του άμφιθέατρου. "Ο ίδιος διεκδικεί και τήν προβολήν τών ταινιών, πού θά εινε απόλυτος συγχρονισμένος εις τήν τρόπον ώστε νά μη παρατηρήσθ η παρακινά άνατομία.

Εσπλάμνόμεν εις μίαν άνασταντικήν πολυθρόνην οι θεαταί εά παρακολουθούν εις τόν τεχνητόν έκείνον ούρανόν όλα τά φαινόμενα πού παράγονται καθ' όλην τήν διάρκειαν τού έτους και περιτόν άπαρητήρητα όλα τούσ άνθρώπους τόν πόντον.

Μόλις άρχίσθ η προβολή ό λευκός δόλος θά παύσθ ένα θαύ γαλάζιο χρώμα, όπως ό ουρανός κατά τήν ώραν τού δειλινού. "Επειτα, σιγά-σιγά, θα παρουσιάζονται τά πρώτα άστρα, οι πλανήται, ό γαλαξίας και τά λοιπά ούράνια σώματα, άκόμη και αυτά πού δεν διακρίνονται με γυμνόν όφθαλμόν.

"Από καιρού εις καιρόν, ένα άστρον, ένας πλανήτης ή ένας κομήτης θα μεγαλύνον πολύ, θά καταλαμβάνη όλον σχεδόν τό στερέωμα όστε νά τόν θλέπουν

καλά οι θεαταί εις όλας τάς φάσεις του.

"Η οελήνη θα παρακολουθείται επίσης εις όλας τάς φάσεις της, οι όποιαι θά εξέλισσονται εις διάστημα όλίγων λεπτών της ώρας. Κατά τόν ίδιον τρόπον οι θεαταί θα παρακολουθούν τήν περιστροφικήν κίνησιν της γής, καθ' όλον τό εικοσιτετράωρον και εις όλας τάς εποχάς τού έτους. Τήν δέ κίνησιν τήν όποιαν κίνεμε μετακινούσα τούς πόλους της, δηλαδή εις 2.000 έτη ό θεατής θα τήν παρακολουθή εις διάστημα ενός τεταρτίου της ώρας.

Είς τόν θόλον, πού έχει μεταβληθή εις τεχνητόν στερέωμα, διακρίνεται τόρα τούλάχιστον 9.000 άπαισιές άστέρεις, όλοι οι άστριοί, ό καθένας με τό δυνάμει του, ό περίφημος Γαλιλαίος, οι μικροί άστέρεις, οι πλανήται με τήν περίεργον τροχίαν και όλα τα λοιπά ούράνια σώματα, μέχρι τόν κομήτην.

Νά και ένα ταξείδι εις τόν Βόρειον Πόλον, όπου βλέπουμε τό άστρον Σέλας, όπου τά άστρα όύτε άνατέλλουν ποτέ, όύτε δύονται, άλλα έκτελούν μίαν συνεχή κυκλικήν κίνησιν υπεράν τοις πεφωλόν μας. Νά και ό Νότιος Πόλος, με τόν λαμπρότατον ουρανόν του όπου λάμπει ό Μεσημβρινός Άστήρ, τό λαμπρότερον άστρον τού στερεώματος.

"Επειτα, σιγά-σιγά, έχομαι τό φως της ημέρας και τ' άστέρι άσθύνον τό ένα κατόπιν του άλλου εις τό στερέωμα. "Η καταπληκτική παράστασις έχει τελείωσει, και οι θεαταί φύγοντες καταγοητευμένοι, αφού παρηκολούθησαν ένα θέαμα τό όποιον άσφαλώς δεν πρόκειται νά ξεχάσουν ποτέ.

Αλλά έκείφω ένα άστρονόμους. Καί φαίνεται ότι δεν είναι μόνον σοφοί, άλλα έχει και πνεύμα επιχειρηματικόν. Καί άναπραγματοποίηση τάς προθέσεις του ατάς θα γίνη πάνμλουτος, αφού δεν θα μείνη κανείς νά μείνει εις τό έστω και μίαν σφαίρα εις τόν μαγικόν ναόν τού Σύμπαντος.

ΠΟΣΟ ΑΝΤΕΧΟΥΜΕ ΣΤΟ ΚΡΥΟ;

Μερικά περίεργα πορίσματα της έπιστήμης

Οι μετεωρολόγοι προβλέπουν δομνάντων τόν έρεπενόν χειμώνα και όμως, εδώ εις τήν Ελλάδα τούλάχιστον, τό θερμόμετρον δεν κατήλθεν άκόμη κάτω τού μηδενός. Τήν περασμένην μέρα έκείνοις έγνωρίσαμεν ήμέρας έκαπνός με τήν παφίγησιν έκείνις λιακάδας.

"Αλλά και αν άργήσων κέρη πολλή κρύα πρέκει νά παρηγορηθώμεν εις τήν σκέψιν ότι άπάρουν γαίον εις τάς όάσις τό θερμόμετρον παίρνει κυριολεκτικώς τόν κατήφορον. Φαντασθήτε ότι κάποτε εις τήν όρειον "Ελβετίαν, τό φύγος έφθασε τούς 60 βαθμούς άπό τό μηδέν. "Ως κεντηρή έθελον δεν είναι δέδια μικρόν πάγμα αυτό.

Τά πορταία όμως τού φύγους τά κατέχει ένα χωριόν της "Αρκτικής, τό Βερνιάνον, όπου ζούν από 300 έως 400 άτομα. "Εκεί τό θερμόμετρον τάς ήμέρας ατάς έφθασε εις τούς 70 βαθμούς άπό τό μηδέν. Παρ' όλα ταύτα, δεν φαίνεται ότι οι κάτοικοι τού Βερνιάνον πειθαίνονται από τό κρύο. Καί τούτο έπειδή ό άνθρωπος αντέχει εις τό φύγος πολύ περισσότερο άπό όσον ήμπορεί νανείναι φαντασθή. Πρό πάντως όμως γνωρίζε νά υπερασπίζεται από τόν έκθύον αυτόν.

Ενα άστρον, ένας πλανήτης ή ένας κομήτης θα μεγαλύνον πολύ, θά καταλαμβάνη όλον σχεδόν τό στερέωμα όστε νά τόν θλέπουν

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΚΑΙ ΖΩΗ

Δύο έκατομμύρια 900 χιλιάδες τόννοι αιώρηου διαβιβρώσκονται κάθε χρόνο από τήν σκουριάν. Διά τά παραγάγη μίαν τόνον μεγάλην ποσότητα μέταλλου πού καταστρέφεται με τόσον εύκολία, μετά όκείμην με ήμερησίαν παραγωγήν 150 τόννων, πρέπει νά έργασθ έπί έπτά έτη συνεχώς, έκτός τών έξορτισμών ήμερών.

Είς τό 1626, οι "Ερυσθόδεμοι έπώλησαν εις τούς "Ολλανδούς τήν νήσον Μαγυόχουαν επί της όποιας εύρίσκειται τόρα κτισμένη ή Ν. "Υόρη. Τό ποσόν μέλλοις ατάς δεν τό έπληθύνον εις με τόσην, άλλα εις διάφορα είδη. Σήμερον ή ίδια έκείνη έκτασις έχει αξίαν όκτώ διεκατομμυρίων δολαρίων. Τότε όμως εις τήν νήσον Μαγυόχουαν ήσαν έννέα κατεστημένοι μόνον 400 έρυσθόδεμοι, ένθ' τόρα ό ίσος αριθμός άνθρώπων μένει εις μίαν μόνον κατοικίαν.

Είς τόν θόλον, πού έχει μεταβληθή εις τεχνητόν στερέωμα, διακρίνεται τόρα τούλάχιστον 9.000 άπαισιές άστέρεις, όλοι οι άστριοί, ό καθένας με τό δυνάμει του, ό περίφημος Γαλιλαίος, οι μικροί άστέρεις, οι πλανήται με τήν περίεργον τροχίαν και όλα τα λοιπά ούράνια σώματα, μέχρι τόν κομήτην.

Νά και ένα ταξείδι εις τόν Βόρειον Πόλον, όπου βλέπουμε τό άστρον Σέλας, όπου τά άστρα όύτε άνατέλλουν ποτέ, όύτε δύονται, άλλα έκτελούν μίαν συνεχή κυκλικήν κίνησιν υπεράν τοις πεφωλόν μας. Νά και ό Νότιος Πόλος, με τόν λαμπρότατον ουρανόν του όπου λάμπει ό Μεσημβρινός Άστήρ, τό λαμπρότερον άστρον τού στερεώματος.

"Επειτα, σιγά-σιγά, έχομαι τό φως της ημέρας και τ' άστέρι άσθύνον τό ένα κατόπιν του άλλου εις τό στερέωμα. "Η καταπληκτική παράστασις έχει τελείωσει, και οι θεαταί φύγοντες καταγοητευμένοι, αφού παρηκολούθησαν ένα θέαμα τό όποιον άσφαλώς δεν πρόκειται νά ξεχάσουν ποτέ.

Αλλά έκείφω ένα άστρονόμους. Καί φαίνεται ότι δεν είναι μόνον σοφοί, άλλα έχει και πνεύμα επιχειρηματικόν. Καί άναπραγματοποίηση τάς προθέσεις του ατάς θα γίνη πάνμλουτος, αφού δεν θα μείνη κανείς νά μείνει εις τό έστω και μίαν σφαίρα εις τόν μαγικόν ναόν τού Σύμπαντος.

Είς τό μέσον του στίβου θά εύρίσκειται ένας άστρονόμος και θά εξήγη διά ζώσης φωνής όλα τά ούράνια φαινόμενα. Θα όμιλή ένώντον μικροφώνον καί θεαταί θα τόν άκούουν από τό μεγαφώνον πού θά εινε τοποθετημένα εις διάφορα σημεία του άμφιθέατρου. "Ο ίδιος διεκδικεί και τήν προβολήν τών ταινιών, πού θά εινε απόλυτος συγχρονισμένος εις τήν τρόπον ώστε νά μη παρατηρήσθ η παρακινά άνατομία.

Εσπλάμνόμεν εις μίαν άνασταντικήν πολυθρόνην οι θεαταί εά παρακολουθούν εις τόν τεχνητόν έκείνον ούρανόν όλα τά φαινόμενα πού παράγονται καθ' όλην τήν διάρκειαν τού έτους και περιτόν άπαρητήρητα όλα τούσ άνθρώπους τόν πόντον.

Οι μετεωρολόγοι προβλέπουν δομνάντων τόν έρεπενόν χειμώνα και όμως, εδώ εις τήν Ελλάδα τούλάχιστον, τό θερμόμετρον δεν κατήλθεν άκόμη κάτω τού μηδενός. Τήν περασμένην μέρα έκείνοις έγνωρίσαμεν ήμέρας έκαπνός με τήν παφίγησιν έκείνις λιακάδας.

"Αλλά και αν άργήσων κέρη πολλή κρύα πρέκει νά παρηγορηθώμεν εις τήν σκέψιν ότι άπάρουν γαίον εις τάς όάσις τό θερμόμετρον παίρνει κυριολεκτικώς τόν κατήφορον. Φαντασθήτε ότι κάποτε εις τήν όρειον "Ελβετίαν, τό φύγος έφθασε τούς 60 βαθμούς άπό τό μηδέν. "Ως κεντηρή έθελον δεν είναι δέδια μικρόν πάγμα αυτό.

Τά πορταία όμως τού φύγους τά κατέχει ένα χωριόν της "Αρκτικής, τό Βερνιάνον, όπου ζούν από 300 έως 400 άτομα. "Εκεί τό θερμόμετρον τάς ήμέρας ατάς έφθασε εις τούς 70 βαθμούς άπό τό μηδέν. Παρ' όλα ταύτα, δεν φαίνεται ότι οι κάτοικοι τού Βερνιάνον πειθαίνονται από τό κρύο. Καί τούτο έπειδή ό άνθρωπος αντέχει εις τό φύγος πολύ περισσότερο άπό όσον ήμπορεί νανείναι φαντασθή. Πρό πάντως όμως γνωρίζε νά υπερασπίζεται από τόν έκθύον αυτόν.

Ενα άστρον, ένας πλανήτης ή ένας κομήτης θα μεγαλύνον πολύ, θά καταλαμβάνη όλον σχεδόν τό στερέωμα όστε νά τόν θλέπουν

Η περίεργη ζωή των μικροβίων

Τά μικροσκοπικά τέρατα πού ζούν μέσα στα λιμνάζοντα ύδατα τών έλών.

"Από τό άπειρος μένα εις τό άπειρος μικρόν. "Από τό άμύπαν εις τόν μικροκόσμον. Κάτω από τό λαμπρότατον στερέωμα, υπάρχει ένας άλλος κόσμος, ό ίδιος μας, και μέσος εις αυτόν ένας άλλος άκόμη μικρότερος, ό κόσμος τών μικροβίων και τών πρωτοζώων, έξ ίσου καταπληκτικός και φανταστικός.

"Εάν ήτο δυνατόν εις έναν άνθρωπον νά μικρύνη τόσον πολύ, ώστε τό ύψος του νά μη υπερβή τό ένα χιλιοστόν, και εισήρχετο μέσα σέ λιμνάζοντα νερά, έστω και έλαχίστης έκτάσεως, θά έθλεπε ένα κόσμον έντελώς νέον, θαυμάσιον και μυστηριώδη, τόν όποιον θά παρακολουθούσε εις όλην τήν πολυσχιδή εξέλιξίν του.

Ώρα, διά νά γίνη αυτό έγώμην τήν άνάγκην ενός μικροσκοπίου ή τούλάχιστον ενός Ισχυροτότου φακού. "Εκεί, μέσα εις τό όλίγη έκείνη λιμνάζοντα νερά, θά ίδούμε ζώα μικροσκοπικά πού όμοιάζουν με τέρατα, νά ζούν, νά κινούνται και νά λαπαλαζάζονται. Καί όμως δεν είναι φαντασθή ποτέ τήν ύπαρξίν τους.

Μερικά από τά ζώα ατάς εινε έφοδιασμένα με όπλα, με τά όποια ήμπορούν νά καταπολεμήσουν και νά θανατώσουν έναν έχθρόν δεκάκις μεγαλύτερον εις όγκον και εις δύναμιν. "Αλλά μετακινούνται με καταπληκτικήν ταχύτητα, άλλα, καταπληκτικά ζώνται εν ριπή όφθαλμού ή άποθήσαν προτού άκόμη ποσθάσουν νά παρακολουθήσουμε τήν έξέλιξίν των. Είπε περιστασιακά τέρατα έν μικρογραφία, πού με καταπληκτικώς με τάς περιέτρους συνήθειάς των.

Τήν πρώτην θέσιν εις τόν περίεργον αυτόν κόσμο κατέχουν οι μικροσκοπικά ζώα πού όμοιάζουν με βδέλλες. Τό σώμα των, στενωμακρον, εινε τόσον διαφανές, ώστε με τήν βοήθειαν ενός μικροσκοπίου ήμπορεί κανείς νά παρακολουθήσθ και τήν λειτουργίαν των έσωτερικών όργάνων. "Εν συγκρίσει πούς τά πρωτόζωα εινε γιγαντιαία, και όμως πολύ εύκολα διακρίνονται διά τών γυών.

Τότε άρχίζει ό περί ύπάρξεως άγών. Τά μεν πρῶτον τά δέ, ό πόλεμος συνεχίζεται έπ' άπειρον με διαρκώς περισσότερα θύματα, αφού έκείνη πού γεννιάνται άνά πῶσον στιγμήν πρέπει όποσδήποτε νά τροφούν. Καί εινε τόσον επιθετικά τά ζώα ατάς, ώστε εις διάστημα όλίγων λεπτών ήμπορούν νά όαλλοεζέζοντο θύον όλόν έκατομμύρια.

Και όμως άντι νά όλιγοεζέζονσαν πολλάλαζάζοντα διαρκώς, "Η ταχύτης της άναπαραγωγής τών εινε κάτι τό εκπληκτικήν. "Ενα ζεύγος, πολλάλαζάζοντων διαρκώς, χωρίς άόλησιν ή κατ' έξωτερικούς έχθρούς, εις διάστημα μιας ήμερας θά έχη φθάσει τό έκατομμύριον.

Κάποτε ή φυλή όλόκληρος άναστατώνεται από τήν παρούσάν κανόνες έχθροθ. Κάποιος είδοποιεί κάτι όλα εξαραινόνται έν ριπή όφθαλμού κάτω από τά φύκη ή άλλα αυτά τών έλών, όπου τά πρωτόζωα ατάς παραινεύονται άσπαστα. Καί άν έπειτα κρίνουν ότι ό έχθρός δεν εινε κατόφω άσπαστα, έπιπνύνουν ένα ναντίον του και τόν έκμηδυνίζουν εις διάστημα όλίγων δευτερολέπτων.

Είς τήν περιτρώσιν του ήπίου φύγους τά φορέματα σπννύνονται καλύτερα. "Ενας όγνης άνδρωπος, ολισθήσθε ήλικίας, αφού μένει 12 λεπτά άπό θερμότητας 4 βαθμών άνω τού μηδενός, έχει τήν ίδιαν θερμοκρασίαν πού είχε πρῶ της έναρξεως τού πειράματος! Παρηγορηθήτε λοιπόν και τό κρύο δεν εινε τόσον φοβερόν ή επικίνδυνον όσον τό φαντασθή μερικώς.

Είς τό έμπροσθεν μέρος τού σώματος τά ζώα ατάς εινε έφοδιασμένα με προποσκήδα, άποτελουμένη από δύο σειράς τριχοειδών άπομυώσθηρων πού έχουν τό σχήμα δύο μικρών τροχών. Είς τό όπισθεν μέρος τό σώμα καταλήγει εις μικράν ουράν, όπου εύρίσκειται διάφορα όργανα.

Τά περισσότερα τών μικροσκοπίων ατών ζώνον πού εύρίσκονται κατά έκκατομμύρια εις τά λιμνάζοντα νερά, τρέφονται άποκατακτικώς και μόνον από τά διάφορα χορτάκια πού μεγαλύνουν μέσα εις τήν ύγρασίαν, ένθ' άλλα εινε σαρκοφάγοι πού τρώγουν άλλα ζώα πολύ μεγαλύτερα. "Εννοείται, τά τελευταία ατάς έπιπνύνουν κατά χιλιάδες έναντίον της λέας των, της όποιας άπομυώνουν τό αίμα εις διάστημα όλίγων λεπτών της ώρας. "Επειτα, χορτασμένοι, έγκαταλείπουν τήν λέαν των, διά νά κατασφύζον κατά από τά φύκη όπου ήμπορούν νά χονεύσουν έν άσπαστα.

"Αλλά πάλιν από τήν στιγμήν της γεννήσεως των έως τήν ώρα τού θανάτου μένον κολλημένα έπάνω εις τά φύκη από τά όποια καί τρέφονται. "Ηπάντων πού λα πού ζούν τελείως άπομυώνόμενα, και άλλα πού εύρίσκονται πάντα με καθ' όμάς. Τά τελευταία ατάς εινε τά πλέον επικίνδυνα, άκόμη και διά τόν άνθρωπον, και εισερχόμενα εις τόν οργανισμόν του κατά πολλούς, και διάφορους τρόπους ήμπορούν νά τού προκαλέσουν τόν θάνατον.

"Ο τόσος της διαβόλησης των εινε πάντοτε σχετικός με τό έδος, πού άνήκουν τό σώμα και τάς συνήθειάς του. "Υπάρουν μερικά πού εινε τελείως γυμνά, όπως οι σκόληκες, και άλλα πού κρύπτονται μέσα εις σκληρότατον κέλυφος, όπως τα σαλιγκάρια. Τά τελευταία ατάς εινε άποδύσθητα, διότι δεν εξέρχονται από τό κέλυφος ποσά μόνον όταν πρέκει νά έπιτεθούν.

Μέσος εις μίαν μικράν έκτασιν με λιμνάζοντα νερά τά μικροσκοπικά ζώα ποσούίζονται διάφορα κατά τρόπον καταπληκτικόν, ζούν και πολλαπλαζάζονται ταχύτατα, ώστε έντός όλίγων ήμερών έχουν καταλάβει όλον τόν γυών.

Τότε άρχίζει ό περί ύπάρξεως άγών. Τά μεν πρῶτον τά δέ, ό πόλεμος συνεχίζεται έπ' άπειρον με διαρκώς περισσότερα θύματα, αφού έκείνη πού γεννιάνται άνά πῶσον στιγμήν πρέπει όποσδήποτε νά τροφούν. Καί εινε τόσον επιθετικά τά ζώα ατάς, ώστε εις διάστημα όλίγων λεπτών ήμπορούν νά όαλλοεζέζοντο θύον όλόν έκατομμύρια.

Και όμως άντι νά όλιγοεζέζονσαν πολλάλαζάζοντα διαρκώς, "Η ταχύτης της άναπαραγωγής τών εινε κάτι τό εκπληκτικήν. "Ενα ζεύγος, πολλάλαζάζοντων διαρκώς, χωρίς άόλησιν ή κατ' έξωτερικούς έχθρούς, εις διάστημα μιας ήμερας θά έχη φθάσει τό έκατομμύριον.

Κάποτε ή φυλή όλόκληρος άναστατώνεται από τήν παρούσάν κανόνες έχθροθ. Κάποιος είδοποιεί κάτι όλα εξαραινόνται έν ριπή όφθαλμού κάτω από τά φύκη ή άλλα αυτά τών έλών, όπου τά πρωτόζωα ατάς παραινεύονται άσπαστα. Καί άν έπειτα κρίνουν ότι ό έχθρός δεν εινε κατόφω άσπαστα, έπιπνύνουν ένα ναντίον του και τόν έκμηδυνίζουν εις διάστημα όλίγων δευτερολέπτων.

Είς τήν περιτρώσιν του ήπίου φύγους τά φορέματα σπννύνονται καλύτερα. "Ενας όγνης άνδρωπος, ολισθήσθε ήλικίας, αφού μένει 12 λεπτά άπό θερμότητας 4 βαθμών άνω τού μηδενός, έχει τήν ίδιαν θερμοκρασίαν πού είχε πρῶ της έναρξεως τού πειράματος! Παρηγορηθήτε λοιπόν και τό κρύο δεν εινε τόσον φοβερόν ή επικίνδυνον όσον τό φαντασθή μερικώς.

Είς τό έμπροσθεν μέρος τού σώματος τά ζώα ατάς εινε έφοδιασμένα με προποσκήδα, άποτελουμένη από δύο σειράς τριχοειδών άπομυώσθηρων πού έχουν τό σχήμα δύο μικρών τροχών. Είς τό όπισθεν μέρος τό σώμα καταλήγει εις μικράν ουράν, όπου εύρίσκειται διάφορα όργανα.

Τά περισσότερα τών μικροσκοπίων ατών ζώνον πού εύρίσκονται κατά έκκατομμύρια εις τά λιμνάζοντα νερά, τρέφονται άποκατακτικώς και μόνον από τά διάφορα χορτάκια πού μεγαλύνουν μέσα εις τήν ύγρασίαν, ένθ' άλλα εινε σαρκοφάγοι πού τρώγουν άλλα ζώα πολύ μεγαλύτερα. "Εννοείται, τά τελευταία ατάς έπιπνύνουν κατά χιλιάδες έναντίον της λέας των, της όποιας άπομυώνουν τό αίμα εις διάστημα όλίγων λεπτών της ώρας. "Επειτα, χορτασμένοι, έγκαταλείπουν τήν λέαν των, διά νά κατασφύζον κατά από τά φύκη όπου ήμπορούν νά χονεύσουν έν άσπαστα.

"Αλλά πάλιν από τήν στιγμήν της γεννήσεως των έως τήν ώρα τού θανάτου μένον κολλημένα έπάνω εις τά φύκη από τά όποια καί τρέφονται. "Ηπάντων πού λα πού ζούν τελείως άπομυώνόμενα, και άλλα πού εύρίσκονται πάντα με καθ' όμάς. Τά τελευταία ατάς εινε τά πλέον επικίνδυνα, άκόμη και διά τόν άνθρωπον, και εισερχόμενα εις τόν οργανισμόν του κατά πολλούς, και διάφορους τρόπους ήμπορούν νά τού προκαλέσουν τόν θάνατον.

"Ο τόσος της διαβόλησης των εινε πάντοτε σχετικός με τό έδος, πού άνήκουν τό σώμα και τάς συνήθειάς του. "Υπάρουν μερικά πού εινε τελείως γυμνά, όπως οι σκόληκες, και άλλα πού κρύπτονται μέσα εις σκληρότατον κέλυφος, όπως τα σαλιγκάρια. Τά τελευταία ατάς εινε άποδύσθητα, διότι δεν εξέρχονται από τό κέλυφος ποσά μόνον όταν πρέκει νά έπιτεθούν.

Μέσος εις μίαν μικράν έκτασιν με λιμνάζοντα νερά τά μικροσκοπικά ζώα ποσούίζονται διάφορα κατά τρόπον καταπληκτικόν, ζούν και πολλαπλαζάζονται ταχύτατα, ώστε έντός όλίγων ήμερών έχουν καταλάβει όλον τόν γυών.

Τότε άρχίζει ό περί ύπάρξεως άγών. Τά μεν πρῶτον τά δέ, ό πόλεμος συνεχίζεται έπ' άπειρον με διαρκώς περισσότερα θύματα, αφού έκείνη πού γεννιάνται άνά πῶσον στιγμήν πρέπει όποσδήποτε νά τροφούν. Καί εινε τόσον επιθετικά τά ζώα ατάς, ώστε εις διάστημα όλίγων λεπτών ήμπορούν νά όαλλοεζέζοντο θύον όλόν έκατομμύρια.

Και όμως άντι νά όλιγοεζέζονσαν πολλάλαζάζοντα διαρκώς, "Η ταχύτης της άναπαραγωγής τών εινε κάτι τό εκπληκτικήν. "Ενα ζεύγος, πολλάλαζάζοντων διαρκώς, χωρίς άόλησιν ή κατ' έξωτερικούς έχθρούς, εις διάστημα μιας ήμερας θά έχη φθάσει τό έκατομμύριον.

Κάποτε ή φυλή όλόκληρος άναστατώνεται από τήν παρούσάν κανόνες έχθροθ. Κάποιος είδοποιεί κάτι όλα εξαραινόνται έν ριπή όφθαλμού κάτω από τά φύκη ή άλλα αυτά τών έλών, όπου τά πρωτόζωα ατάς παραινεύονται άσπαστα. Καί άν έπειτα κρίνουν ότι ό έχθρός δεν εινε κατόφω άσπαστα, έπιπνύνουν ένα ναντίον του και τόν έκμηδυνίζουν εις διάστημα όλίγων δευτερολέπτων.

Είς τήν περιτρώσιν του ήπίου φύγους τά φορέματα σπννύνονται καλύτερα. "Ενας όγνης άνδρωπος, ολισθήσθε ήλικίας, αφού μένει 12 λεπτά άπό θερμότητας 4 βαθμών άνω τού μηδενός, έχει τήν ίδιαν θερμοκρασίαν πού είχε πρῶ της έναρξεως τού πειράματος! Παρηγορηθήτε λοιπόν και τό κρύο δεν εινε τόσον φοβερόν ή επικίνδυνον όσον τό φαντασθή μερικώς.

Στό βάθος μιας χαράδρας, πού την άγνούσαν και αυτοί άκόμ οι συστηματικοί όδοιπόροι, ήταν χτισμένο ένα μικρό χωριό, με 10-15 κούλες, άρα, άσφαμενες ή μία πάνω στην άλλη. "Ενας όρηκτικός χείμαρρος κυλούσε τά νερά του, χείμαρρος - καλοκαίρι, μπράς από τήν άσπίδα αυτή, πού οι τοίχοι τους είχαν χορταράσει από τήν ύγρασία. "Ο ήλιος σπάνια έστέλιε τις άχτίδες του έκεί κάτω, γιά νά παφιδόνουν με τήν λάμψη τους τό πένθιμο αυτό τοπίο. Καί ό ξένος πού θα περνούσε από τό χωριό αυτό τήν νύχτα, θά σπνρμάτιζε τήν έντύπωσι ότι τά σπίτια του ήσαν άκατοίκητα και στοιχειωμένα. "Αλλά και αν έθλεπε κανένα κάτοικο, πάλι θά ένοιώσε ένα συναίσθημα τρόμου νά πλημμυρίσθ τήν μικρή του, γιατί σπνν άνοικισμό αυτόν και οι άντρες και οι γυναίκες φορούσαν μαύρα ρούχα και ήσαν πάντοτε θλιμμένοι και άμύλητοι.

"Ενα παλόνος, χτισμένο πάνω από τό άλλα τά σπιάτικα, στό χείλι σγεδόν της χαράδρας, χρσίμευε ως καταφύγιο γιά τούς πεσποσμούς πού έζεφεταν σέ άραία χρονικά διαστήματα στην κόλασιν αυτήν. "Ο γαυδουράλτης, πού ανέλαβε νά με όδηγήσθ σπνν παράδεισο αυτόν συνασκησίου, με πληροφορήσε ότι διεσθνήτεια πού πονόχαινε ήταν μία γεροντοκόρη. "Όλοι στό χωριό είχαν τήν γνώμη ότι ή γυναίκα ατή ήταν μάγισσα. Καμμία κοπέλλα δεν άποφασίζε νά έραστή ως ύπνρέτρια στό ένοδοχείο της. "Ωστόσο, ή γεροντοκόρη ατή δεν ήταν όύτε άπίστηκη, ούτε και ιδιότροπη. "Απεναντίας, προσπαθούσε νά

κάτι περισσότερο μάλιστα: τόν φόβο... "Η ιδιόκτητρια τού παιδοχείου μ' έδωσε σ' ένα δωμάτιο, πού θριακούσαν πάνω άκριβώς από τό δικό της. Με ρώτησε αν περνούσα και αν θά της έκανα τήν τιμή νά φάω έκείνο τό θράσος μαζί της. "Εγώ, όμως, νύσταξα - κουρασμένος έξ άλλου από μία πολύωρη και έπίπονη πορεία πάνω σ' ένα μουλάρι. "Ηθέλα νά κοιμηθώ νωρίς. Τήν παρακάλεσα μόνάκα νά μού φέρη στό δωμάτιό μου ένα ζεστό ποτή και νά με ζυπήσθ τήν άλλη μέρα στις έξη τό πρωί, γιά νά κάνω μία έκδρομή στά περιχωρά.

"Όταν ήπια τό ποτή, έσθουσα τό κερί κι έκλεισα τά μάτια μου... Δεν άργησα, όμως, νά καταλάβω ότι δεν θά μπορούσα νά κοιμηθώ άμέσως. Σιγά-σιγά, άρχισε νά με κυριεύη μία παράξενη άνατομία. Σαναθμώμενον τήν ιστορία της γενοδόχισσας, τήν κακή φύμη πού είχε θγάλει στό χωριό ως μάγισσα και τήν παγερή λάμψη τών ματιών της, και δεν μπορούσα νά ήσυχάσω. Τού κάκου άγωνίζομουν νά πείσω τόν έαυτό μου ότι ή ταραχή μου ήταν έντελώς άδικαιολόγητη. "Από στιγμήν σέ στιγμή, ή νευρική συγκίνησις μου μεμνύλανε. Καί όταν άκούσα έκαστικά, από κάτω, έναν ύπόκοφο και συνεχή θόρυθο, άνατινάχθηκα στό κρεβάτιό μου, μούσκεμα σπνν ιδρώτα.

Πέρασαν πέντε, δέκα λεπτά της ώρας και ό θόρυθος ατάς δεν έλεγε νά σταματήσθ. "Υπέθεσα ότι θά ήταν ό χείμαρρος πού περνούσε σγεδόν έξω από τό γενοδοχείο. "Αλλά όταν πρόσεξα καλύτερα, κατάλαβα ότι ό θόρυθος πού άκούότανε

έκείνους έξω από τό δωμάτιό της γενοδόχισσας, έβγαδίσθηκα τότε ότι ό ύποπτος θόρυθος άκούόταν από κάί μέσα, πού στιγμήν σέ στιγμήν νά σμυδθ κάτω τό φριχτό, τό ανήκουστο... Ναι, έγώ, ό ειρων και άπιστος, έφτασα στό σημείο νά πιστέψω ότι ή γεροντοκόρη έκανε μάγισσα στό δωμάτιό της τήν νύχτα ατή.

"Ότε έγώ δεν έβρο πούση ώρα πέρασε πού την άγωνιόδη ατήν άνατομή. Στό μεταξύ, ό ύποκόπος έκείνος θόρυθος δεν έλεγε νά σταματήσθ. Καί ήταν ό θόρυθος ατάς τόσο ελαφρός και μουσικός, ώστε έμια όζε με τό παρόσπον μιας ψυχής πού ήπια τήν αλήθεια, πού δεν μπόρεσε νά γνωρίσθ σπνν μυστικό κόσμο. Τέλος, καταλαβαίνοντας και μόνος μου ότι

μέσα στό σπίτι δεν είχε καμμία σχέση με τήν μονοτονή μουσική τού χείμαρρου... Με τά νεύρα έρεθισμένα από τήν άνάμνησιν, παλαιών ιστοριών φαντασμάτων και στοιχειωμένων σπννών, έρριχνα γύρω μου νά κυττάσω μακριά, πολύ μακριά, σέ άλλους κόσμους... Οι παλαιότεροι, μάλλον, έλεγαν ότι ή δεσποινίς, - όπως τήν λέγανε - και τόν καιρό άκόμη πού ήταν άόμορφη και όροσική κοπέλλα, φανταστανε σπνν νά ζούσε σέ άλλη σφαίρα, έχοντας διαρκώς τεταμένω τό ατή της σέ μυστηριώδεις φωνές...

"Η γυναίκα ατή θρεθήκε κάποτε, πριν

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Σ' ένα γαλλικό χωριό, στο Πλασάν, είνε εγκατεστημένος ο κτηνίατρος Μουρέ με την οικογένειά του, που την αποτελούν η γυναίκα του η Μάρθα, μια νέα και όμορφη γυναίκα, το κορίτσι τους η Ποθητή, τα δύο τους αγόρια ο Οκτώβριος και ο Σέργιος, και η οπρεπής τους η Τριανταφυλλιά. Ο Μουρέ νοιάζεται δυο δουμάτια στο σπίτι του από αδέλφους Μουρέ για κάποιο ζώου λογαριασμό από το Μιζανζόν, που προκρίνεται να εγκατασταθεί με την μητέρα του στο Πλασάν. Έτσι ένα βράδυ φέρονται απόρριψη από τον κάτοικο τους, που λέγεται Φωγιά, μαζί με την μητέρα του, ενώ η οικογένεια Μουρέ ετοιμάζεται για το δείπνο. Η στενοχώρια του Φωγιά γίνεται μεγάλη όταν πληροφορείται ότι ο Μουρέ, που τα δώματια δεν είνε επιπλωμένα, Άνεγκάζεται όμως να περάσει τη βραδιά του όπως-όπως και ενώ η μητέρα του πηγαίνει να ετοιμάσει πρόχειρο τα δυο δώματια, ο ξένος κρύβεται να εκουιστήσει στην αούλη του σπιτιού. Τόσο ο Φωγιά όσο και η μητέρα του κρύβονται με ζήλο και μυστηριώδη και δεν έχουν καμιά επαφή με τους σπιτιοκυριότητες τους, πράγμα που έπειτα την περιέργεια του Μουρέ, που θέλει με κάθε τρόπο να ξεκινήσει το μυστήριο που περιβάλλει τη ζωή του νοίκιού του. Μια μέρα επισκέπτεται το Μουρέ η πεθερά του με την οποία διαρκεί σε διάφορες σχέσεις.

4ον

— Άληθεια, συνέχισε εκείνος, είμαστε πολύ αφηρημένοι. Σας δεχόμαστε στην τραπέζια. Ας περάσουμε παρακάτω στο σαλόνι.

Η Μάρθα όμως έλαβε μέρος στη συζήτηση και είπε πως ήταν πολύ καλά στην τραπέζια. Άνεγκαστο όμως στο τέλος μπήκε και κόρη να τον ακολουθήσουν στο σαλόνι.

— Μας συγχωρείτε, συνέχισε με ειρωνικό ύφος πάντοτε ο Μουρέ, γιατί είστε δεχόμενοι στο φτωχικό μας. Τι να γίνω. Δε μπορεί να νάνοι όλοι οι άνθρωποι πλούσιοι.

Η πεθερά τον πνίγαν. Κιτάζε για μια στιγμή κατάματα τον Μουρέ γιότι τον νά έστασαν. Άνεγκαστο να καταβράζοντας μια τελευταία προσπάθεια, εκλείπει ήρεμα τα μάτια της και μόλις τα ξανάνοιξε είπε με φωνή τρυφερή:

— Επέρασε για να πω μια παλιόπερα στην ώρα κυρία Κονταμίν και με την ευκαιρία αυτή ήρθα να ιδω, τι κάνατε; Τα εγγονάκια μου είναι καλά; Και σεις ποτέ είδατε, αγαπητή μου Μουρέ;

— Ναι, όλοι είμαστε καλά. Θαυμάσια, απάντησε έκπληκτη ο Μουρέ για την τόσο τρυφερότητα της πεθεράς του.

— Άλλα η κυρία Ρουγκλόν δεν το έδωσε καιρό να ξαναρχίσω την κουβέντα σε εγθρικό τόνο. Ρώτησε με προπονητικό ενδιαφέρον και με συμπάθεια τη Μάρθα για ένα σωρό μικροζητήματα, και επέπληξε με την ίδια... τρυφερότητα τον γαμπρό της γιατί δεν της έστειλε συχνά στους μικρούς με τη μικρούλα, που νοιάζει πάντα τόσο γρήγορα όταν τους βλέπει.

— Εξέρετε κι' ένα άλλο, είπε στο τέλος η πεθερά του Μουρέ. Τώρα που μπήκε ο Οκτώβριος θα ξαναρχίσω να δέχομαι στο σπίτι μου κάθε Πέμπτη. Όστε θα έρχεσαι αγαπημένη μου Μάρθα. Και συ ασφαλώς κυρία Μουρέ. Δεν φαντάζομαι να είσαι αιώνιας κακωμένος μαζί μου.

Ο Μουρέ, που κάθε άλλο παρά περίμενε μια τέτοια πρόσκληση, έσπευσε ν' αρνηθεί.

— Εξέρετε, πολύ καλά, πως δεν μπορώ να έρθω στο σαλόνι σας. Συγχωρούν, ελάτετε, σ' αυτό πρόσωπο που δεν με

συμποθούνε καθόλου, αλλά ούτε και τα συμπάθω.

— Έχετε δίκιο σ' αυτό που λέτε. Το σαλόνι μου δεχεται κάθε τι, που έχει το Πλασάν σε ανθρώπους ντεστικέ. Μιλούσε με ζωηρότητα. Πό σαλόνι της ήταν η υπερηφάνεια της και θυμωμένη υπερβολικά όταν άκουε να της το κατηγορούν.

— Μπορείτε να λέτε, τι θέλετε, είπε ο Μουρέ. Αλλά εγώ προτιμώ να μένω στο σπίτι μου.

Η πεθερά του σηκώθηκε, του γύρισε τις πλάτες και είπε στην κόρη της:

— Τούλάχιστο εσύ πρέπει ναρχεσαι.

— Βέβαια, μαμά, έσπευσε να της απαντήσει η Μάρθα, θέλοντας να ελαττώσει την έντονη της απότομης αρνήσεως του Μουρέ.

Η κυρία Ρουγκλόν έφυγε αλλά σε λίγες στιγμές ξαναγύρισε σαν να είχε ξεχάσει κάτι. Ζήτησε να φύγει την εγγονή της την Ποθητή, που την είδε κείνη τη στιγμή στον κήπο. Δεν θέλησε μάλιστα να φωνάξει τη μικρή αλλά πήγε στην αούλη, που ήταν ακόμα θρυμμένη από την πρωινή βροχή. Έκει έχωθεσε την εγγονή της.

— Ύστερα γύρισε τυχερά δθεν το βλέμμα της στα παράθυρα του δευτέρου πατώματος.

— Μπα, νακιάστε τα δωμάτια; ρώτησε με έπληξη. Α, ναι. Τα άκουσα από τον αδέλφ Μπουρέ. Τι άνθρωπος είνε

Λιακάδα του άττικού χειμώνα. Το ζευγαράκι απολαμβάνει την γλυκεία θαλπωρή του ήλιου σε μιάν ήρεμη γωνιά της εξοχής.

αυτός:

Ο Μουρέ την κίταξε με προσοχή. Ύποπτεύθηκε αμέσως πως η πεθερά του ήθελε αποκλειστικώς γι' αυτό το σκοπό, να ιδη και να μάθη για το νοίκιό του, το Φωγιά.

— Δεν ξέρω τίποτε, είπε κυττάζοντας πάντα την πεθερά του στα μάτια. Μηπως μπορείτε να μου δώσετε σεις πληροφορίες σχετικάς μ' αυτόν;

— Εγώ; είπε έκπληκτη. Ποτέ δεν τον είδα. Ο γέρο αδέλφ Μπουρέ, που είπα ότι πρόκειται να προσληφθώ στη Νομαρχία. Πρέπει να τον καλέσω και αυτόν την Πέμπτην.

— Ύστερα εστράφηκε στη Μάρθα.

— Όταν δεις το νοίκιό σου, σε παρακαλώ να τον βολεύσεις, αν είναι διατεθειμένος να δεχθώ την πρόσκλησή μου.

— Δεν τον βλέπουμε καθόλου, απάντησε κάπως απότομα ο Μουρέ. Άλλωστε δεν είναι δική μας δουλειά.

Και έξηκολούθησε να την κυττάζει στα μάτια. Βέβαια ήξερε περισσότερα αυτή για το Φωγιά αλλά δεν ήθελε να μιλήσει.

— Λοιπόν, το ίδιο κάνει, είπε η κυρία Ρουγκλόν απαθείστατα. Θά έρω τρόπο να τον καλέσω. Άντιό σας.

★

Κατέβαινε πιά τη σκάλα της αούλης για να βγεί όταν ένας γέρος με ψηλά ανάστημα εφάνηκε στην άλλη άκρη του διαδρόμου. Φορούσε ένα κοντό πανωφόρι και μπλε παντελόνι και στο κεφάλι του έναν τριχωτό κούκο. Κατεβαίνον ως τα μάτια. Στο χέρι του κρατούσε ένα μασιτίγιο.

— Α! Ο θεός Μακάρι! φώναξε ο Μουρέ ρίχνοντας ένα περίεργο βλέμμα στην πεθερά του.

Η κυρία Ρουγκλόν έκανε ένα μορφαίο δυσωρεσκεία. Ο Μακάρι, ο νόθος αδελφός του Ρουγκλόν, ξέρτορας για τα πολιτικά του φρονήματα, γύρισε από το Πιεμόντε της Ιταλίας χωρίς στη συνοδεία του Ρουγκλόν και από τότε έζησε άνετο στο ελαιοδωμάτιο. Είχε αγοράσει — άγνωστο πού βρήκε τα χρήματα — ένα μικρό κτήμα με σπίτι στο χωριό τουλάχιστον δέκα χιλιόμετρα μακριά από το Πλασάν. Οι γέροι του Ρουγκλόν λέγανε πως οι δυο μαζί είχαν

κάνει κάποια άπιατή και ότι ο Ρουγκλόν συντηρούσε το Μακάρι.

— Καλημέρα, θεέ, είπε ο Μουρέ. Ήρθες επί τέλους!

— Βέβαιως, είπε ο Μακάρι με πολλή αγαθότητα. Ξέρεις ότι έρχομαι πάντοτε όταν περνά από το Πλασάν... Α, τί βλέπω! Δεν σάς περιμένα, κυρία Ρουγκλόν. Ήρθα για να έρω τον Ρουγκλόν να τού πω κάτι...

— Ησούνα στο σπίτι; Έ; τον διέκομε εκείνη με ζωηρή ανησυχία, καλά, Μακάρι.

— Βέβαιως, ήμουν στο σπίτι και τα είπαμε, έξηκολούθησε ήσυχα ο θεός Μακάρι. Είναι καλός ο Ρουγκλόν.

— Έγλεσε λιγάκι, ενώ η Εύτυχια — έτσι λεγόταν η πεθερά του Μουρέ — ανησυχούσε και είπε με τη θρηνητική φωνή του, που είχε κάποιον τόνο ειρωνικό.

— Μουρέ, παιδί μου, σου έφερα δυο κουνέλια. Τα έδωσα στην Τριανταφυλλιά. Ωραία! και άλλα δυο έδωσα στο Ρουγκλόν. Είναι τετράποδα. Τα έβρεψα ο ίδιος. Τι τα θέλετε; Μου έρσει να κάμω δώρα.

Η Εύτυχια ήταν άρχη με τα χείλη συνοπασμένα ενώ ο Μουρέ έξηκόλουθε τους να την παρατηρή χαμογελώντας. Ήθελε να φύγει αλλά έφροδαν τις φλυαρίες αν άρχνη το Μακάρι μόνον με τον Μουρέ.

— Εύχαριστώ θεέ, είπε ο Μουρέ. Την τελευταία φορά τα δαμάσκηνα σου ήταν έξοχα... Θά πής ένα ποτήρι;

— Ποτέ δεν αρνήθηκα σε παρόμοια πρόσκληση.

Και όταν η Τριανταφυλλιά έφερε ένα ποτήρι κρασί ο Μακάρι κούνησε, άρχισε να πίνει άργα, πλαταγίζοντας τη γλώσσα του και παρατηρώντας το κρασί, που έλαμπε από φως το ήλιου.

— Αυτό είναι από τον Άγιο Εσθόρπιο, είπε, ξέρω καλά αυτά τα μέρη. Αφινιδώς όμως, ο Μουρέ τον ρώτησε με κάποιο ιδιότυπο χρώμα στη φωνή του:

— Και πώς πηγαίνει η άρρωστή σας, στο Τουλέτ;

Σήκωσε το κεφάλι και τους έκνιταξε όλους. Άμέσως έπειτα πλαταγίζοντας την γλώσσα του για τελευταία φορά και αφού άφησε το ποτήρι του, είπε απελευστατά:

— Όχι άσχημα... Χθές είχα ειδησεις της. Πάντα στην ίδια κατάσταση είναι.

Ο Μουρέ έβλεπε την άνευλωτη πληγή της οικογένειάς. Επρόκειτο για τη μητέρα του Ρουγκλόν και του Μακάρι, που βρισκόταν από χρόνια τώρα στο φρενοκομείο του Τουλέτ. Το κτήμα του Μακάρι βρισκόταν εκεί κοντά και φαίνεται ότι ο Ρουγκλόν εγκατέστησε εκεί το Μακάρι με το σκοπό να προέχει τη γρη.

— Εξάδωσες και θα φύγω, είπε ο Μακάρι ενώ σηκωνόταν. Πρέπει να γυρίσω πριν νυχτώσει. Μουρέ, παιδί μου, θα σε περιμένα με απ' αυτές τις μέρες. Μου το υποσχέθηκες ότι θα έλθεις με τα παιδιά. Όλοι μαζί...

— Θα έρθω, Βέβαια... βέβαια...

— Σε περιμένα. Η μοναξιά με στενοχωρεί. Και συ Εύτυχια, είπε στην πεθερά του Μουρέ, πές στο Ρουγκλόν πως σάς περιμένα.

Μιλώντας, προχωρούσε στην πόρτα. Η πεθερά του Μουρέ τον ακολουθούσε από κοντά σ' αυτόν τον έσπρωχνε να φύγει όσο μπορούσε γρηγορότερα. Ο λοι τον συνοδεύανε ως την πόρτα.

Ετοιμαζόταν ν' ανέβη στην άμαξα του, που τον περίμενε όταν αφινιδώς παρουσιάστηκε ο Φωγιά. Πέρασε ανάμεσά τους σαν σκιά ψιθυρίζοντας ένα χαϊρετίγιο.

Η Εύτυχια στάθηκε αμέσως και τον παρακολούθησε με το βλέμμα της ως που ανέβη τη σκάλα χωρίς να προλάβει να τον δει κατόμουρα ή να τον περιεργασθ.

Ο Μακάρι έκπληκτος κούνησε το κεφάλι του ψιθυρίζοντας:

— Έχει αλλάξει μάτια αυτός ο άνθρωπος, να τον φυλάγεστε, που τον έχετε μέσα στο σπίτι σας.

Κάθισε στο αμάξι του και κατέβηκε την οδό Μπαλάντ με μικρό κολποισμό του αλόγου του και γάβησε στη γωνιά της οδού Ταρσέλ. Όταν ο Μουρέ γύρισε, άκουσε την πεθερά του να λέει

Το αθάνατο μυθιστόρημα του

Εμίλ Ζολά

στη γυναίκα του.

— Θά προτιμούσα να τού το πής εσύ για να είναι λιγότερο επίσημη η πρόσκληση. Θά με ευχαριστήσεις πολύ αν έρθεις ευκαιρία να τού μιλήσεις.

Εσώπασε γιατί άντελήθηκε το Μουρέ που τις πλησίαζε.

Τέλος, αφού έβλεπε άλλη μια φορά ακόμα την Ποθητή έφυγε ριχνοντας ένα βλέμμα στο θάλαμο του δρόμου για να εθεωρήσει ότι ο Μακάρι δεν θα ξαναγύριζε. Τον φοβόταν πολύ αυτόν τον άνθρωπο μήπως άρχιζε τις φλυαρίες εις βάρος της.

— Πιστεύω πως σου έχω απαγορεύσει πρό πολλού να άνακατέσαι στις υποθέσεις της μητέρας σου, είπε ο Μουρέ στη Μάρθα, όταν έμειναν μόνον. Είναι άνακαταμένη σ' ένα σωρό ιστορίες πολύ σκοτεινές και δυσάρεστες. Τι διάβολο θέλει πάλι το νοίκιό μας. Άσφαλώς θέλει κάποιο συμφέρον. Άσφαλώς αυτός ο ξένος, ο Φωγιά, δεν ήθελε χωρίς λόγο από το Μιζανζόν στο Πλασάν. Κάποια έρωδοκυρία είναι στη μέση.

★

Η Μάρθα δεν τού έδωσε καμιά απάντηση, άλλα προτίμησε να συνεχίσει το παραλόγιο των προσηγοριών.

Ο Μουρέ έκανε μερικά βόλτες στην αούλη κι' ύστερα ξανάεισε στη Μάρθα:

— Αυτός πάλι ο Μακάρι με κάνει να γελάω όσο και η μητέρα σου... Ο ένας μιλάει στον άλλον! Και η κομωδία, που παίζουν μεταξύ τους με διασκεδάσει εξαιρετικά. Έκείνη πηγαίνει να σκάσει που τον έβλεπε δω περα από να φοβόταν μήπως μάς διηγήσει καμιά ιστορία εις βάρος της. Λοιπόν ο πατέρας μου είχε μεγάλο δίκιο όταν έλεγε πως οι Ρουγκλόν και οι Μακάρι, η οικογένεια δηλαδή της μητέρας σου δεν αξίζουν ούτε το σκηνικό, που χρειάζεται για να τους κρεμάσουν! Δεν φαντάζομαι να σε πειράζουν τα λόγια μου.

Άλλωστε αυτή είναι και η αλήθεια. Επλουτίσαμε σήμερα άλλα αυτό δεν είναι αρκετό για να τους εξαγνίσω.

Τέλος αποφάσισε να βγεί για να κάμει το συνηθισμένο του περίπατο στην πλατεία όπου θα συναντούσε τους φίλους του.

Μια μεγάλη ποσότητα άμυδαλών που είχε αγοράσει αυτές τις ημέρες για να τα έμπορευθ, τον άπασχολούσε σχεδόν διαρκώς κι' έτσι ληρομόνησε προωριών τον νοίκιό του το Φωγιά.

Εν τούτοις έξηκολούθησε να μην τον βλέπει με καλή μάτι γιατί ήταν άμλητος και χυρρός.

Απεφάσισε για όλα αυτά να μην ξανανοιξή πιά το στόμα του και έγινε ηθιό όταν η Τριανταφυλλιά τον πληροφόρησε πως η κυρία Φωγιά άπεπειράθηκε για μια ακόμα φορά να της πηγή λόγια. Τώρα τον διεκόβαζε η ιδέα πως ο Φωγιά τον κατασκοπεύει και εθεώρει κάθε προσπάθεια να μην πείσει στη φανταστική παγίδα, που τον έστηνε ο νοίκιός του. Είχε μάλιστα συστήσει στην Τριανταφυλλιά να μην της ξεφύγυ ούτε λέξη στη μητέρα του νοίκιό του.

Μια μέρα συνάντησε τον Φωγιά έξω από το κτίριο της Νομαρχίας. Δεν ήταν μόνος του άλλα τον συνοδεύε ο αδέλφ Μπουρέ. Κρύφτηκε στη γωνία ενός στενού δρόμου για να μην αντιληφθούν. Ο αδέλφ με το νοίκιό του συννομούσανε ζωηρά και από όσα έλεγαν ο Μουρέ κατάλαβε πως ο αδέλφ προσπαθούσε να πείσει το Φωγιά να πει στο κτίριο της Νομαρχίας, αυτός δεν άφνιότανε με έπιμονη. Τέλος ο αδέλφ Μπουρέ μπήκε μόνος του στη Νομαρχία ενώ ο Φωγιά πήρε το δρόμο για το σπίτι του ταπεινός και αθόρυβος όπως πάντα.

Ο Μουρέ δεν κατόρθωσε να ξεγήνη την άρνηση του Φωγιά ούτε και το σκοπό για τον οποίο τον παρότρυνε ο αδέλφ Μπουρέ να επισκεφθ τη Νομαρχία.

Μόλις γύρισε στο σπίτι του κατέβηκε αμέσως στον κήπο και παρατήρησε τα παράθυρα του δευτέρου πατώματος.

Ύστερα από λίγες στιγμές είδε τις κουρτίνες του δευτέρου παραθυριού να κινούνται, πράγμα που τού έδωσε να καταλάβει πως ο Φωγιά παρακολούθει σε τι γίνεται στον κήπο της Νομαρχίας γιατί ήταν η τακτική ημέρα της διεύσεως έκ μέρους του Νομαρχία.

Την άλλη μέρα η Τριανταφυλλιά τον πληροφόρησε πως ο αδέλφ Μπουρέ ήθελε και ήταν πρό μιας ώρας με τους ανθρώπους του δευτέρου πατώματος.

Ο Μουρέ ενώ ήταν έτοιμος να βγεί μετανόησε ότι αποφάσισε να περιμένει τον αδέλφ Μπουρέ, που όπου και να ήταν θα κατέβαινε.

Όταν η Μάρθα τον ρώτησε γιατί δεν βγήκε ακόμα, ο Μουρέ άρχισε να ψάχνει στην τραπέζια προποσούμενος ότι έχασε δθεν ένα σημείωμα και άνέβηκε στο πρώτο πάτωμα για να το βρει.

Ύστερα αφού περίμενε κάποιον ώρα πίσω από την πόρτα του δωματίου του, μόλις άκουσε ν' άνοιξη η πόρτα του νοίκιό του, βγήκε κι' αυτός στο διάδρομο.

— Μα; Πως έδω, κύριε αδέλφ; Τι ευτυχής συμπτώσις να σάς συναντήσω. Θά πάτε στη Μητρόπολη ασφαλώς. Κι' έμένα ο δρόμος μου προς τα εκεί είναι και έτσι θα έχω την ευχέρισή μου να σάς συνοδεύσω.

— Ο αδέλφ μου απάντησε μ' ένα άναλόγο φιλοφρόνημα. Βγήκαν έξω μαζί και άρχισαν να προχωρούν και οι δυο προς την πλατεία της Νομαρχίας.

— Λοιπόν, είπε πρώτος ο Μουρέ, ήρθατε να επισκεφθίτε το νοίκιό μου; Σας ευχαριστώ πολύ, γιατί μου συστήσατε έναν άνθρωπο από τους σπάνιους.

— Βέβαια, βέβαια, είπε ο αδέλφ. Είναι πολύ καλός άνθρωπος.

— Ούτε άκούγεσαι καθόλου, συνέχισε ο Μουρέ. Σχεδόν δεν έχωμε αντιληφθί ότι μένει εκτός από μας στο σπίτι μας. Είναι πολύ λεπτός και πολύ ευγενής. Μου είπαν ότι είναι άνθρωπος με πολλά προσόντα.

— Ναι, αλήθεια, άρκέστηκε να προσέθεσε ο αδέλφ Μπουρέ.

— Μου το έβεβαιώσαν πολλοί αυτό. Ξανάει ο Μουρέ και κυττάζε τον αδέλφ στο πρόσωπο για να μπορέσει να τον ψυχολογήσει.

— Δεν έχετε και πολύ δίκιο, είπε ο αδέλφ Μπουρέ. Ο Φωγιά είναι πράγματι ικανότατος αλλά και πολύ δειλός.

Ήρθε με ώριμες συστάσεις για το Νομαρχία μας και διατάζει ακόμα αν πρέπει να τις χρησιμοποιήσω. Είνε πολύ δειλός σ' άπαντα αλλά και πολύ έξοχο καλός το Φωγιά. Άρκει να σάς πω ότι η πεθερά σας, η αξιότιμη κυρία Ρουγκλόν μου ανέθεσε γι' ένα πρόσκληση για το Φωγιά και δεν της απέκρυψα το νδεχόμενος να αρνηθ.

Ο Μουρέ τέντωσε τ' αυτιά του κατάπληκτος.

— Πως είπατε; Η πεθερά μου σάς ανέθεσε να τον καλέσετε;

— Βέβαια. Ήρθε χθές στην εκκλησία και έπειδή δεν θέλω να την δυσωρεστώ της υποσχέθηκα ότι θα έλθω τον Φωγιά. Άλλα ήμουν αδέλφ.

Αμερικανισμοί: Η Έβελιν Ρού, βεντέτα του Μπροντγουάιν, αντί παντός άλλου μεταφορικού μέσου, επροτίμησε μίαν καμήλα, με την οποία έκαμε περιεργότατες εμφανίσεις εις το Μαϊάμι της Φλωρίδας. Άνωτέρω: η ιδιόρρυθμος ήθοσις ποζάρει πρό του φακού των φωτορεπόρτερ.

βασιος πως θα συναντούσα άρνησι έκ μέρους του.

— Άρνήθηκε;

— Όχι. Πρός μεγάλη μου έκπληξη η μάλλον κατάπληξη, δέχτηκε.

Ο Μουρέ δεν μπορούσε ν' άρθρώσει λέξη από τη φόβρα του. Άνοιξε το στόμα του και αμέσως κατόπιν το έκλεισε.

— Η αλήθεια είναι ότι κάποιος πολύ γιός να τον πείσω, συνέχισε ο αδέλφ Μπουρέ. Χρειάστηκε μια δολοκλή ώρα. Έπέμενε ότι του άρσει η ήσυχία και η μοναξιά. Τέλος θυμήθηκε πως η πεθερά σας μου έτόνισε ότι το σαλόνι της είναι ουδέτερο έδωρος, όπου δεν συζητούνται τα οικογενειακά, που καθόλου και πολύ περισσότερο πολιτικές φάσεις ζητήματα. Αυτό το επιχείρημα μου φάνηκε πως τον έπεισε. Τώρα θα γράφω ένα σημείωμα στην κυρία Ρουγκλόν για να της αναγγείλω το θριαμβό μου.

Κουδεντιάζοντας, είχανε φτάσει μπροστά στη Μητρόπολη.

Έκει ο αδέλφ στάθηκε και είπε στο συνοδό του:

— Ρεβερένδ, κύριε Μουρέ, χαϊρετίσματα στο σπίτι...

Μπήκε μέσα στην εκκλησία. Κλείνοντας την πόρτα πίσω του, ο Μουρέ κύτταζε την πόρτα, που έκλεισε και σήκωσε τους ώμους του ψιθυρίζοντας:

— Ωριστε ένας ακόμα φλύαρος, που μιλάει μια δολοκλήρη ώρα και δεν σ' άρνηει να πής και ού δέκα λέξεις. Άκουσε εκεί ο κ. Φωγιά να είναι αβύριο στην πεθερά μου. Τι κρίμα που είμαι τσακωμένος με κείνον τον ήλιθο τον Ρουγκλόν.

— Όλα το άπόγευμα ήταν άπασχολημένος με τις υποθέσεις του, άλλα το θράδυ όταν ετοιμαζόταν να πείσει στο σπίτι πεθερά για να κοιμηθ, ρώτησε τη Μάρθα:

— Θά πας αύριο το θράδυ στη μητέρα σου;

— Όχι, τού απάντησε χωρίς διαταγμό έκπληκτος. Έχω πολλή δουλειά στο σπίτι. Ο Μουρέ στην άρχη δεν έμεινε, άλλα πρώτο άσσεσε το κερύ για να κοιμηθ της είπε:

— Δεν κάνεις καλά που είσαι διαρκώς κλειμένη μέσα. Πρέπει να βγαίνεις κάπου-κάπου. Αύριο το θράδυ σίφνης μπορείς να πας στη μητέρα σου, σκερστώ της υποσχέθηκα ότι θα έλθω τον Φωγιά. Άλλα ήμουν αδέλφ.

— Πως είπατε; Η πεθερά μου σάς ανέθεσε να τον καλέσετε;

— Βέβαια. Ήρθε χθές στην εκκλησία και έπειδή δεν θέλω να την δυσωρεστώ της υποσχέθηκα ότι θα έλθω τον Φωγιά. Άλλα ήμουν αδέλφ.

Η Μάρθα τον κύτταζε έκπληκτη. Ή έφερε καίαν τον άντρα της, που την ήθελε διαρκώς κλειμένη μέσα και γκρίνιαζε μόλις έλειπε έστω και για λίγη ώρα.

— Θά πάω αφού το θέλεις, είπε η Μάρθα.

Ο Μουρέ έσπευσε το κερύ χαμογελώντας.

— Πολύ ωραία... Εγώ μάς διηγήθης πως έπερσες. Τα παιδιά θα γελάσουν άρκετά.

IV

Το θράδυ της άλλης ημέρας ο αδέλφ Μπουρέ ήρθε και δήτησε τον Φωγιά, που τού είχε υποσχέθ πως θα τον παρωσάσε στο σαλόνι των Ρουγκλόν.

Τον βρήκε έτοιμο στη μέση του δωματίου του να φάει ένα σκακκάκι άρκετά παλιό.

— Δεν έχετε άλλη φορεσιά; τον ρώτησε με κάποιο μορφοσίο ο αδέλφ.

— Όχι, τού απάντησε ήσυχα εκείνος. Αυτό νομίζω ότι φοριέται ακόμα.

— Βέβαια, βέβαια, έκανε πάλι νάβηλε να επαναρθέσει την προηγουμένη παρατήρησή του ο αδέλφ Μπουρέ.

Σε λίγο δέηκαν έξω και άρχισαν να περπατούν προς την πλατεία της Νομαρχίας, όπου έκει κοντά ύφοντανε έπιπληκτικό το σπίτι των Ρουγκλόν. Στην είσοδο τους δέχθηκε ένας υπηρέτης με μπλε φράκο. Χαμογέλασε στον αδέλφ Μπουρέ αλλά έβλεπε κάποια έκπληξη μόλις είδε το φτωχικότερο συνοδό του.

Το σαλόνι βρισκόταν στο πρώτο πάτωμα.

Ο Φωγιά μπήκε μέσα με το κεφάλι ψηλά και με μια σοβαρή αξιοπρέπεια, ενώ ο αδέλφ Μπουρέ με το συνηθισμένο συνταλαμένο ύφος, που είχε πάντα όταν έμπαινε στο σαλόνι των Ρουγκλόν, αν και έπισκεπτόταν άρκετά συχνά τις εσπερίδες τους.

Προχώρησε στο θάλαμο του σαλονιού όπου καθόταν η οικοδέσποινα περιτριγυρισμένη από μερικά κορίτσια και χωρίς καθόλου να τα χάσει συστήθηκε μόνος του με δυο τρεις λέξεις. Η Εύτυχια σηκώθηκε αμέσως, τον έξήτασε αμέσως μ' ένα βλέμμα από το κεφάλι ως τα πόδια και ψιθύρισε:

— Χαίρω πολύ για την γνωριμία σας, κύριε Φωγιά.

— Όστόσο, η εμφάνισή του ανθρώπου έκείνου μέσα στην αθύαση έπροκάλεσε κάποια έκπληξη. Μία νεαρή γυναίκα που έστρεψε αφινιδώς το κεφάλι της και τον είδε, τον κύτταξε μ' ένα περίεργο βλέμμα.

Η ενική έντονη από την εμφάνισή του ήτανε μάλλον δυσμενής. Ήτανε πολύ ψηλός, με πολύ περσιγώνους ώμους και με πρόσωπο πολύ τραχύ.

Κάτω από το ζωηρό φως των λαμπτήρων η φορεσιά του ανανέμενε περισσότερο παλιό. Οι κυρίες άρχισαν να σιγοψιθυρίζουν πίσω από τις δαχτυλίδες των και να τού γυρίζουν τις πλάτες και οι άντρες ανταλλάσανε βλέμματα, που τα συνοδεύε ένας μορφοσίο, που ύπονοσε πολλά.

Η Εύτυχια κατάλαβε τη δυσμενή υποδοχή, που έγινε στον νεοφερμένο έπισκέπτη της και φάνηκε σαν να πειράχτηκε. Εν τούτοις εστάθηκε όρθια στη μέση του σαλονιού λέγοντας, που μεγαλοφώνως για να άναγκάσει τους άλλους να άκούσουν τα φιλοφρονήματά της.

— Άμερικανισμοί! Η Έβελιν Ρού, βεντέτα του Μπροντγουάιν, αντί παντός άλλου μεταφορικού μέσου, επροτίμησε μίαν καμήλα, με την οποία έκαμε περιεργότατες εμφανίσεις εις το Μαϊάμι της Φλωρίδας. Άνωτέρω: η ιδιόρρυθμος ήθοσις ποζάρει πρό του φακού των φωτορεπόρτερ.

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ: Είς το επόμενον

‘Η γόησσα που δέλγει τόν δάνατο

‘Η Ζάρα Λεάντερ, βεντέττα της οδόνης, της οποίας οι δαυμασται καταστρέφονται

‘Η Ζάρα Λεάντερ θεωρείται σήμερα εις την Εύρωπην η γόησσα των γοησιών. Είναι η Γκρέτα Γκάρμπο τῶν γυναικείων κόσμου, ἡ Σφίγξ τοῦ Νω-
ὕμπαμπλεμπεργκ, ἡ γυναίκα τῆς ἑποίας ἡ καλ-
λίτεχνικὴ σταδιοδρομία ἀποτελεῖ ἀπὸ τοῦς πλεόν ἐκπληκτικούς θρύλους τῆς συγχρόνου ἐπο-
χῆς μας.

‘Η Ζάρα Λεάντερ εἶναι μίᾳ μοιραία γυναίκα 100
%. Ἀλλὰ τὴν φήμην τῆς αὐτῆς δὲν τὴν ὀφείλει εἰς
τὰς κινηματογραφικὰς διαφημίσεις. ‘Η ζῶη τῆς ὀ-
λόκληρος εἶναι μίᾳ σύνθεσις παραδόξων δραμάτων
καὶ τὸ ὄνομα τῆς συνδεθῆναι πάντοτε με αὐτοκτονίας,
με τραγωδίας καὶ με καταστροφάς. ‘Ισως δὲ εἰς
αὐτὴν τὴν δραματικὴν τῆς μοῖραν νὰ φέρει παντοῦ
τὴν δυστυχίαν νὰ ἀφελῆται καὶ ἡ ἐξαιρετικὴ καλο-
σύνη τῆς καθὼς καὶ ἡ ἀδερπεύτης μεγαλοχρῆ-
μας, ἡ ὁποία προσδίδει ἕνα τῶμα σκαηνευτικὸ ρω-
μαντισμοῦ εἰς τὸ ὄρατον τῆς πρόσφον.

Διότι ἡ βεντέττα αὐτῆς τῆς οδόνης εἶναι ἀμέτοχος
καὶ ἀνεύθυνος διὰ τὴν δυστυχίαν ποῦ ἔσπειρε γύ-
ρω της.

‘Η μητέρα τῆς ἀπέθανε τὴν ὥραν ποῦ τὴν ἔφερε
εἰς τὸν κόσμον. ‘Ο πατέρας τῆς ἀπληρώμενος
πρόσκοιπες. Τὸ δράμα αὐτὸ συνέβη εἰς τὰ 1912
εἰς τὴν Στοκχόλμην. Εἰς τὰ 1914 ἡ Ζάρα χάνει τὸν
θεῖον τῆς ποῦ τὴν ἐπρωτεύατο. ‘Εσκοτώθηκε σὲ μίᾳ
μονομαχίᾳ. ‘Η θεὰ τῆς ἡ κ. Βικτωρία Στάνσεν
ἔβρισκε χήρα, καὶ ἔχασε ὅλην τὴν περιουσίαν τῆς
με τὴν πτώχευσιν τῆς Τραπεζῆς Σιέλογκ. Μὴ μπο-
ρῶντας νὰ συντηρήσῃ τὴν ἀνεψιὴν τῆς τὴν ἐμπιστευ-
εται εἰς ἕνα παιδοκόμικον σταθμὸν τοῦ Χέλσινκι.
Περνοῦν πέντε χρόνια. ‘Η Ζάρα ἔχει τότε μεγαλό-
ση κάποιος. Εἶναι ἕνα κοριτσάκι γλαυό, μεγαλόχρη-
στό ἀλλὰ ἐξαιρετικὰ ὁμοιοφ, ποῦ δὲν ἐνοῖε νὰ παι-
ξῃ με τὰ ἄλλα παιδικὰ τῆς ἡλικίας του, ἕνα κορι-
τσάκι ποῦ ὑπῆρξε τὸ πρῶτον μὲν συγκλονιστικὴν
τραγωδίαν. Καὶ ἴσως ἡ τραγωδία αὐτὴ νὰ ἔχη κα-
τὰ κάποιον μυστηριώδη καὶ ἀνεξήγητον τρόπον
ἐπιφάνειαν τὴν ψυχὴν του.

‘Αλλὰ, δὲ εἶναι τὰς μόνον τὸ δράμα ἐκεῖνο, ποῦ
μελλεῖ νὰ σφραγίσῃ τὴν μοῖραν τῆς ζωῆς του; Ἠ-
χι. Τὰ δράματα θὰ συνεχισθῶν γύρω ἀπὸ τὴν μι-
κρὴν Ζάρα σὲ μίᾳ ἀτελείωτῃ καὶ ἐκπληκτικῇ ἀνα-
σείᾳ. Τὸ 1922 πιάει φωτιά τὸ οἰκοτροφεῖον ὅπου ἡ
μικρὴ Ζάρα ἔχει ἐγγράφῃ ἐσωτερικῇ, ὕστερα ἀπὸ
πολλὰς θυσίας τῆς θείας τῆς. Δέκα ἐπὶ τὰς κοριτσά-
τες ὀρέσκον οἰκτρὸν θάνατον, καὶ μετὰ αὐτῶν ἡ μο-
ναδικὴ φίλῃ τῆς Ζάρα ἡ ‘Ιγκεμπούκη. 1923: ‘Η
θεὰ τῆς Ζάρα σκοτώνεται εἰς ἕνα αὐτοκινητικὸν
σταθμὸν. Ἦταν ἡ μικρὴ Ζάρα ἀποκτά ἄλλην προ-
στάτιν, τὴν πάλαι ἐξιδούλην τῆς μητέρας τῆς,
τὴν ἐρωτικὴν Μπέλη, ἡ ὁποία μετὰ τρία χρόνια τὴν
περικελεύει εἰς τὸ Ραβέλιος κατὰσκοπος.

Τὸ 1925 ἡ Ζάρα εἶναι πιά μίᾳ νεμευομένη. Πη-
γαίνει σ’ ἕνα χοροδιδασκαλεῖον τοῦ Βερολίνου καὶ
μαθαίνει χορὸ. Σ’ αὐτὴν τὴν αἰθούσαν ὅπου δελεῖ
δελεῖα φορετικῆς με τὸς πρώτους τῆς καθολιέ-
ρους, κρηνοθετεῖται τὸ πρῶτον αἰματηρὸν δράμα
ποῦ ἔχει ἄμεσον σχέσιν με τὴν προσωπικότητά τῆς.
‘Ενας νεαρός θαυμαστής τῆς σκοτώνει κάποιον Αἰ-
γύπτιον φοιτητὴν, ποῦ ἐξεδήλωσε τὸν ἔρωτά του
πρὸς τὴν Ζάρα, με κάποιον σπερδοβόλον καὶ ἀνάρμο-
στον τρόπον. Εἶναι τὸ πρῶτον αἷμα ποῦ χύνεται γι’
αὐτὴν. Εἰς τὴν μικρὴ κόκκινῃ λίμνῃ ποῦ ἔχει σχη-
ματισθῇ γύρω ἀπὸ τὸν νεκρὸν πρόκειται νὰ προστε-
θῇ ἀκόμη πολὺ αἷμα, ἕνας μικρὸς ποταμὸς, ποῦ πη-
γαίνει ἀπὸ τὰ μυστηριώδη σπλάγχνα τῆς εἰμαρμέ-
νης. Τὸν μικρὸν αὐτὸν αἱματίνον κύκλον, ἡ Ζάρα
θὰ τὸν ραντίσῃ με τὸ ἴδιον τῆς αἷμα. Τὸ 1928 ὁ
Μάξ Σήπου, πρεσβὺς ἀπὸ ἔρωτα, ἐρραστή ἐγκατα-
λελειμένος, ἀποπεριφύει νὰ τὴν σκοτώσῃ. ‘Η σφαί-
ρα ἀσσογεῖ. Μίᾳ μικρῇ ἀμυγλῇ σὲ μὲν πρῶτον, λίγο
αἷμα, ποῦ ἡ Ζάρα τὸ σφογιγίζει με ψυχραιμίαν καὶ
λέγει εἰς τὸν πολίσμιον ποῦ προστρέχει:

—Εἶναι κάποιος τρελλός, σφαλιδός. Δὲν τὸν γνω-
ρίζω αὐτὸν ποῦ πυροδόλησε...

Καὶ ὁ κύκλος τῶν δραμάτων συνεχίζεται. Στὸ
φρενοκομεῖον τοῦ Στάλτ, ἕνας μανιακὸς κραγὺ-
εὶς διαρκὸς τὸ ὄνομα τῆς. Εἶναι ὁ μηχανικός Πέ-
τερς Βόλφ, ποῦ ὁποῖο ὁ μονογονεὺς σκοτώθηκε
σὲ μίᾳ μονομαχίᾳ, γιὰ τὰ μάτια τῆς.
‘Η Ζάρα Λεάντερ... ‘Η εὐτυχία εἶναι γι’ αὐτὴν
ἡ ἀσπληνία σκιά, ποῦ τῆς ἐφευγείν μεσὰ ἀπὸ τὰ
χέρια. ‘Ο, τι πιάει με ἀγάπῃ, μεταβάλλεται στὰ
χέρια τῆς σὲ σπάττι. ‘Ο, τι κυττάει με πάθος κε-
ραυνοβολεῖται ἀπὸ τὸ θάνατον. Νὰ πιστεύῃ κανεὶς
ποῦ μίᾳ μυστικῇ μοῖρᾳ καταδικάζει ὀρισμένους ἀν-
θρώπους νὰ γίνωσι τὰ σκηνώματα τῆς καταστροφῆς;
Μοιασμένοι, ἴσως αὐτὴ ἡ κακὴ μοῖρα νὰ ἐπιτη-
ρέσῃς κάποιον σκοπὸ. Ἀπογοητευμένη ἀπὸ τὴν ζῶ-
η, ἡ Ζάρα Λεάντερ ἀφιερώθηκε ἐντελὸς στὴν τέχνη
τῆς. ‘Ο μόνος ἔρωτάς τῆς τώρα εἰναὶ ἐκινηματο-
γράφος, ποῦ τὴν κατέστησε διάσημῃ.

Καὶ πραγματικὰ ἡ Τζόαν κράτησε τὸν
λόγο τῆς, γιὰτὶ ἔπειτα ἀπὸ λίγη ὥρα ποῦ
ἡ μητέρα τῆς μῆκε στὴν κρεβατομάρα-
ρά τῆς, τὴν εἶδε νὰ κοιμᾶται με τὸ μαξι-
λάρι ἐπὶνὸν σὲ... στομάχι τῆς!

ΧΩΡΙΣΜΟΣ

Κ’ ἦρθε μέσ’ στῆς ἀγάπης τὸ με-
θαισθῆναι μίᾳ πίκρα νὰ μὴ δά-
σαν καὶ τούτῃ - κι’ ἀκόμα πὺ με-
(γὰλῃ).
τὴ θάλασσα ποῦ μᾶς ἔχει χωρίσει.

Μίᾳ θάλασσα καὶ στὴν καρδίᾳ ἔ-
(χω κλείσει).
ποῦ δταν ἀκούει τὸ κύμα στὸ ἄ-
(κρουνεῖται).
τὸ αἰῶνιο του παρόπαν νὰ φάλλει
ἕνα θρήνον ἀντίφωνον θ’ ἀρχίσει.

‘Αντίφωνο ἕνα θρήνο κ’ ἕνα κλάμα
ποῦ κλαίοντας με τὴ θάλασσα ἀν-
(τάμα).
βουρκώνει πέρα ὡς πέρα τὸ γιολὸ
ὡς ποῦ στερνὰ τῆς θάλασσας
(στὴν ἄμμο).

ἔσφυχον οἱ καμφοί - καὶ πᾶσα
(καὶ γὰρ).
τοῦς πόνους μου τραγοῦδια νὰ σοῦ
(κάμω).
I. ΓΡΥΠΑΡΗΣ

ΛΟΝΔΡΕΖΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ὅπως τις διηγείται τὸ περιοδικὸν «Χιούμοριστ»

Οἱ δύο γειτόνισσες ἀκουμπούμενες στὸν
κοινὸ φράχτῃ τῶν σπιτιῶν τους ἔλυναν τις
διαφορὰς τῆς ἡμέρας.

—Στὸ ἐξῆς, κυρία Μόγκινς, ἀν συλλά-
θω τὸ παιδί σου νὰ ἔχη στὴν οὐρά τοῦ
σκύλλου μου κρεμασμένους τενεκέδες, νὰ
ἐξέρῃς ὅτι θὰ τὸ δείρω. Χθὲς πάλι τοῦ εἶχε
δέσει ἀπὸ τὴν οὐρά τὸν τενεκὲ μου ποῦ
σοῦ εἶχα δανείσῃ.

—Χέρμπερι! στρίγγλισε ἡ κυρία Μόγ-
κινς στὸ -αἰδί τῆς. Τί ἔκανες πάλι τοῦ
σκύλλου τῆς κυρίας Γκρούμπ;

—Τίποτα, μαμά, ἀπάντησε τρομαγμένο
τὸ παιδάκι διακότοντας τὰ παιγνίδια
του.

—Καὶ τῆς ἐπέστρεψες τὸν τενεκὲ τῆς
ποῦ σοῦ δώσαμε νὰ τῆς πᾶς, παιδάκι μου;
—Ναί, μαμά. Τὸν ἔστειλα με τὸν... σκό-
λο τῆς!

Σ’ ἕνα κατάστημα τοῦ Λονδίνου ὅπου
πολλοὶ ἀνὰ ζωντανὰ ἐπὶ καὶ διάφορα
κατασκευάζονται, ἕως ἐνέως καὶ πρὸς
τὴν κυρία καὶ ῥώτης αὐτὴν ὑπάρχουν με-
τὰ ζωντανὰ ποικιλία γιὰ ν’ ἀγοράσῃ
μερικά.

—Μάλιστα, ἀπάντησε ὁ ὑπάλληλος. “Ε-
χωμε ποικιλία γιὰ ἐπισημοὺς πελά-
τας. Τὰ δίνουμε 12 σελίνια τὰ δώδεκα.
—Δώσε μου σὺ παρακαλῶ δύο τσουζί-
νες, εἰπε ὁ πελάτης. Μήπως ἔχετε καὶ κο-
ρροῦς;

—Μάλιστα. Αὐτοὺς τοὺς πούλῃ με τὸ
κύλδ.

—Ωραία. Δώσε μου καὶ μισὸ κύλδ κο-
ρροῦς.

‘Ο ὑπάλληλος κατέγραψε τὴν παραγγε-
λία, ἀλλὰ πρὸς τὴν ἐκτελέσει, ῥώτης
παρανευμένους τὸν περιεργὸν πελάτη.
—Μὲ συγχωρεῖτε, τζέντλεμαν, ἀλλὰ ὅσο
καὶρό ἐξασκῶ αὐτὸ τὸ ἐπάγγελμα ποτὲ
μου δὲν μοῦ ἔτυχε μίᾳ τόσο μεγάλῃ πα-
ραγγελίᾳ. Μπορεῖτε νὰ μοῦ πῆτε γιὰτὶ
θέλετε ὅλα αὐτὰ τὰ πλάσματα τοῦ Θεοῦ;

—Εὐχαριστῶς τοῦ ἀμνηστῆς προθυμῶ-
τατα ὁ πελάτης. ‘Η προθεσμία τῆς ἐνοικί-
σεως τοῦ σπιτιοῦ ποῦ μένω λίγη ἀυρίο
καὶ σύμφωνα με τοὺς ἔρους τοῦ συμβό-
λαιου πρέπει νὰ τὸ παραδώσω στὸν ἰδιο-
κτήτη ἀκριβῶς στὴν ἰδίᾳ κατάστασι
ποῦ ῥοκίονταν δταν τὸ νοίκιασα.

‘Η μικρὴ Τζόαν γιόρταζε τὰ γενέθλιά
τῆς καὶ ἡ μητέρα τῆς εἶχε δεῖξον, σὲ
σπίτι. Μετὰ τὴν γιορτῇ, ἡ μικρὴ Τζόαν κυ-
τάζοντας με λαίμαργον μᾶτι τὰ ὑπολειμ-
ματα τοῦ κέικ, εἶπε στὴν μητέρα τῆς:

—Μαμά, μπορῶ νὰ φάω λίγο κέικ ἀκό-
μα; “Ενα τόσο δα μικρὸ κομματάκι;

—“Οχι! τῆς ἀπήντησε ἀσπιδρῇ ἡ μη-
τέρα τῆς. “Εφαγες ἀρκετὸ ὡς τώρα καὶ θὰ
θαρροστομαχίσῃς.

—Κολά, μαμά. Μπορῶ νὰ πάρω ὅμως
ἕνα κομματάκι μὲ τὸ μισό μου καὶ νὰ τὸ φυλάξω
κάτω ἀπὸ τὸ μαξιλάρι μου.

—Μπορεῖς... Ἀλλὰ κοττάει νὰ τὸ ἐξη-
κάτω ἀπὸ τὸ μαξιλάρι σου...

Καὶ πραγματικὰ ἡ Τζόαν κράτησε τὸν
λόγο τῆς, γιὰτὶ ἔπειτα ἀπὸ λίγη ὥρα ποῦ
ἡ μητέρα τῆς μῆκε στὴν κρεβατομάρα-
ρά τῆς, τὴν εἶδε νὰ κοιμᾶται με τὸ μαξι-
λάρι ἐπὶνὸν σὲ... στομάχι τῆς!

Τὸ βλέμμα μας εἶνε ἐκφραστικώτερο κι’ ἀπὸ τὴν ὁμιλία...

“Ὡς τὰ μάτια τοῦ λαοῦ...”

“Ὡ, μάτια, χαριτωμένες ἀφορμές, γιὰ
νὰ γραφῶν ἕνα κάρρα ποιήματ’! “Αν
ἀπεφασίζε κανεὶς νὰ διαβάσῃ ὅσα ἔ-
χουν γραφῇ γιὰ τὰ μάτια, θὰ ἔχανε
τὰ... δικὰ του μάτια—θὰ ἐστραδῶνε-
το. ‘Ο καθένας ἔχει εἰσὶν γιὰ τοῦτο τὸ
μακρὸ καὶ τὸ κοντὸ του. “Εχει καὶ ὁ
λαὸς εἰσὶν τὸ δικὸ του λόγιον, ποῦν ὡς
συνηθῶς, καὶ ἐσθιότατε ψυχολογιέ-
νον; “Αλλὰ εἶναι τὰ μάτια τοῦ λαοῦ!

καὶ ἄλλα τῆς κουκουθῆ-
γιας»

Αὐτὸ θέλει νὰ τονίσῃ τὴ
διαφορὰ ποῦ ὑπάρχει μετα-
ξὺ τῶν ματιῶν. “Ὅσοι χαρα-
κτηρίζε, ὅσοι ψυχολογισμοί,
ὅσοι νοοτροπίες ὑπάρχουν,
ὅσοι ἡγεῖς ὑπάρχουν κα-
τηγορίες ματιῶν. Τίποτε δὲν
προβλεπὶ τὴν ψυχὴν ὅσον τὰ
μάτια. Εἶναι δὲν ἀνοικτὰ
φενγιγίτες τοῦ ἐγὼ μας. Δύο
ἐκθερπέτες, ὅπως παρα-
στατικότητες ἔχουν λεχθῇ.
Θθάει νὰ ἐξέρῃ κανεὶς νὰ
κυττάξῃ εἰς τὸ ψυχογενεῖον
τῶν ὁσῶς. Καὶ θὰ καταλά-
θῃ με τί ἀνθρώπου ἔχει νὰ
καίῃ.

Ἀλλὰ εἶναι τὰ μάτια τοῦ
λαοῦ. Ἀσφαλῶς. Μέσα εἰς
ἀνὰ ζωντανὰ ἀνθρώπων τὰ μά-
τια μπορεῖ νὰ διακρίνῃ κα-
νεὶς ὡς καὶ τὴν διαθέσει,
ποῦ ἔχουν, νὰ... φάνε τὰ
δανεικὰ, ποῦ ἔπληθον. Καὶ
νὰ γίνων λαοί. Ἀλλὰ
εἶναι τὰ μάτια τῆς κουκου-
θῆας. Ἀναμφιβόλως. Σὲ
πολλῶν συζῶν τὰ μάτια
μπορεῖ νὰ ἰδῇ κανεὶς κα-
θερφετικὴν τὴν εἰκόνα
τῆς... ἀποστίας τῆς γυναι-
κας τῶν, διότι τὰ μάτια αὐ-
τῶν εἶναι ἀπὸ τὸν ὅσον, ποῦ
ἐλπίουν μερὰ—μεσημέρι. Εἶναι δηλα-
δὴ τὰ μάτια τῆς κουκουθῆας.

Εἶναι μάτια ποῦ στάζουν ὁλοκίαν.
“Αλλὰ, ποῦ ἀκτινοβολοῦν ἐξυπνάδα.
Μάτια ποῦ χύνουν δηλητήριον ψυχῆς.
Μάτια, ποῦ σκορποῦν ἐλᾶσμον καλῶ-
σύνης. Μάτια πλημμυρισμένα λαγνείαν.
Μάτια γεμάτα φλόγαν πάθους, τὰ ὁ-
ποῖα, ὅπως λέγει ὁ Χάινε, σὺν στρα-
ποῦν ἀπάνω σας, νοιώθετε νὰ λυαίνον
τὰ κομμάτι τοῦ φράκου σας. Μάτια,
ποῦ εἶναι μυστικὸς κανονισμὸν: Σὰς παρ-
νοῦν τὸ κεφάλι, πρὶν προφθάσῃτε νὰ κι-
νηθῆτε. Μάτια, ποῦ σὰς ἐκσφενδονίζουν
εἰς ἀπόστασιν ἐνὸς μιλλίου. Ἀλλὰ μά-
τια ἐνθαρρύνον. Ἀλλὰ καθυλώνον. Ἀλ-
λα παρασύρουν εἰς ὄνειρον. Ἀλλὰ ἐ-
ξοικονομοῦν τὸν χρόνον. Ἄλλα γελοῦν
ἐλᾶς κλαῖον καὶ χωρὶς δάκρυα, μάτια
φλόουρα, μάτια σιωπηλά, μάτια, αὐθα-
δῆ, μάτια σεμνὰ, μάτια με θάθος μυ-
στηρίου, μάτια ῥιχὰ, μάτια... ἀλλὰ ἂς
θάλομεν τελεία. Διότι θὰ ἔπρεπε νὰ πα-
ραθέσωμε τὰ δύο τρίτα τῆς παγκοσμί-
ου φιλολογίας, ἀν ἡλέκαμε νὰ μιλήσω-
με ἐκτενέως γιὰ τὰ μάτια.

Εἰς τὴν ποῦ θέλομε νὰ ποῦμε γιὰ
εἶνε εἰς τὰ μάτια δὲν εἶνε μόνον αὐτὰ
ἐλπίουν, ἀλλὰ καὶ γιὰ νὰ ἐλπίωνται.
Καὶ αὐτὰ ἀκριβῶς πρέπει νὰ σπουδᾶ-
σομε: Πῶς ἐπληθῇ νὰ ἐλπίουμε μεσὰ
στὰ μάτια τῶν ἄλλων ὅσο τὸ δυνατόν
καθάρωτερα τὴν ψυχὴν τῶν. Πρόκειται
περὶ κοινωνικοψυχολογικῆς μελέτης,
χρησιμοῦ εἰς ὅλους, με τὴν ὁποῖαν μπο-
ροῦμε νὰ μάθομε, ὅχι μόνον πὺς ἄλ-
λους, ἀλλὰ καὶ τὸν ἐαυτὸν μας, κυ-
ττάζοντας τὰ μάτια μας στὸν καθρέπτη.

Εἰς τὴν ποῦ θέλομε νὰ ποῦμε γιὰ
εἶνε εἰς τὰ μάτια δὲν εἶνε μόνον αὐτὰ
ἐλπίουν, ἀλλὰ καὶ γιὰ νὰ ἐλπίωνται.
Καὶ αὐτὰ ἀκριβῶς πρέπει νὰ σπουδᾶ-
σομε: Πῶς ἐπληθῇ νὰ ἐλπίουμε μεσὰ
στὰ μάτια τῶν ἄλλων ὅσο τὸ δυνατόν
καθάρωτερα τὴν ψυχὴν τῶν. Πρόκειται
περὶ κοινωνικοψυχολογικῆς μελέτης,
χρησιμοῦ εἰς ὅλους, με τὴν ὁποῖαν μπο-
ροῦμε νὰ μάθομε, ὅχι μόνον πὺς ἄλ-
λους, ἀλλὰ καὶ τὸν ἐαυτὸν μας, κυ-
ττάζοντας τὰ μάτια μας στὸν καθρέπτη.

Εἰς τὴν ποῦ θέλομε νὰ ποῦμε γιὰ
εἶνε εἰς τὰ μάτια δὲν εἶνε μόνον αὐτὰ
ἐλπίουν, ἀλλὰ καὶ γιὰ νὰ ἐλπίωνται.
Καὶ αὐτὰ ἀκριβῶς πρέπει νὰ σπουδᾶ-
σομε: Πῶς ἐπληθῇ νὰ ἐλπίουμε μεσὰ
στὰ μάτια τῶν ἄλλων ὅσο τὸ δυνατόν
καθάρωτερα τὴν ψυχὴν τῶν. Πρόκειται
περὶ κοινωνικοψυχολογικῆς μελέτης,
χρησιμοῦ εἰς ὅλους, με τὴν ὁποῖαν μπο-
ροῦμε νὰ μάθομε, ὅχι μόνον πὺς ἄλ-
λους, ἀλλὰ καὶ τὸν ἐαυτὸν μας, κυ-
ττάζοντας τὰ μάτια μας στὸν καθρέπτη.

Εἰς τὴν ποῦ θέλομε νὰ ποῦμε γιὰ
εἶνε εἰς τὰ μάτια δὲν εἶνε μόνον αὐτὰ
ἐλπίουν, ἀλλὰ καὶ γιὰ νὰ ἐλπίωνται.
Καὶ αὐτὰ ἀκριβῶς πρέπει νὰ σπουδᾶ-
σομε: Πῶς ἐπληθῇ νὰ ἐλπίουμε μεσὰ
στὰ μάτια τῶν ἄλλων ὅσο τὸ δυνατόν
καθάρωτερα τὴν ψυχὴν τῶν. Πρόκειται
περὶ κοινωνικοψυχολογικῆς μελέτης,
χρησιμοῦ εἰς ὅλους, με τὴν ὁποῖαν μπο-
ροῦμε νὰ μάθομε, ὅχι μόνον πὺς ἄλ-
λους, ἀλλὰ καὶ τὸν ἐαυτὸν μας, κυ-
ττάζοντας τὰ μάτια μας στὸν καθρέπτη.

Εἰς τὴν ποῦ θέλομε νὰ ποῦμε γιὰ
εἶνε εἰς τὰ μάτια δὲν εἶνε μόνον αὐτὰ
ἐλπίουν, ἀλλὰ καὶ γιὰ νὰ ἐλπίωνται.
Καὶ αὐτὰ ἀκριβῶς πρέπει νὰ σπουδᾶ-
σομε: Πῶς ἐπληθῇ νὰ ἐλπίουμε μεσὰ
στὰ μάτια τῶν ἄλλων ὅσο τὸ δυνατόν
καθάρωτερα τὴν ψυχὴν τῶν. Πρόκειται
περὶ κοινωνικοψυχολογικῆς μελέτης,
χρησιμοῦ εἰς ὅλους, με τὴν ὁποῖαν μπο-
ροῦμε νὰ μάθομε, ὅχι μόνον πὺς ἄλ-
λους, ἀλλὰ καὶ τὸν ἐαυτὸν μας, κυ-
ττάζοντας τὰ μάτια μας στὸν καθρέπτη.

Εἰς τὴν ποῦ θέλομε νὰ ποῦμε γιὰ
εἶνε εἰς τὰ μάτια δὲν εἶνε μόνον αὐτὰ
ἐλπίουν, ἀλλὰ καὶ γιὰ νὰ ἐλπίωνται.
Καὶ αὐτὰ ἀκριβῶς πρέπει νὰ σπουδᾶ-
σομε: Πῶς ἐπληθῇ νὰ ἐλπίουμε μεσὰ
στὰ μάτια τῶν ἄλλων ὅσο τὸ δυνατόν
καθάρωτερα τὴν ψυχὴν τῶν. Πρόκειται
περὶ κοινωνικοψυχολογικῆς μελέτης,
χρησιμοῦ εἰς ὅλους, με τὴν ὁποῖαν μπο-
ροῦμε νὰ μάθομε, ὅχι μόνον πὺς ἄλ-
λους, ἀλλὰ καὶ τὸν ἐαυτὸν μας, κυ-
ττάζοντας τὰ μάτια μας στὸν καθρέπτη.

Εἰς τὴν ποῦ θέλομε νὰ ποῦμε γιὰ
εἶνε εἰς τὰ μάτια δὲν εἶνε μόνον αὐτὰ
ἐλπίουν, ἀλλὰ καὶ γιὰ νὰ ἐλπίωνται.
Καὶ αὐτὰ ἀκριβῶς πρέπει νὰ σπουδᾶ-
σομε: Πῶς ἐπληθῇ νὰ ἐλπίουμε μεσὰ
στὰ μάτια τῶν ἄλλων ὅσο τὸ δυνατόν
καθάρωτερα τὴν ψυχὴν τῶν. Πρόκειται
περὶ κοινωνικοψυχολογικῆς μελέτης,
χρησιμοῦ εἰς ὅλους, με τὴν ὁποῖαν μπο-
ροῦμε νὰ μάθομε, ὅχι μόνον πὺς ἄλ-
λους, ἀλλὰ καὶ τὸν ἐαυτὸν μας, κυ-
ττάζοντας τὰ μάτια μας στὸν καθρέπτη.

Εἰς τὴν ποῦ θέλομε νὰ ποῦμε γιὰ
εἶνε εἰς τὰ μάτια δὲν εἶνε μόνον αὐτὰ
ἐλπίουν, ἀλλὰ καὶ γιὰ νὰ ἐλπίωνται.
Καὶ αὐτὰ ἀκριβῶς πρέπει νὰ σπουδᾶ-
σομε: Πῶς ἐπληθῇ νὰ ἐλπίουμε μεσὰ
στὰ μάτια τῶν ἄλλων ὅσο τὸ δυνατόν
καθάρωτερα τὴν ψυχὴν τῶν. Πρόκειται
περὶ κοινωνικοψυχολογικῆς μελέτης,
χρησιμοῦ εἰς ὅλους, με τὴν ὁποῖαν μπο-
ροῦμε νὰ μάθομε, ὅχι μόνον πὺς ἄλ-
λους, ἀλλὰ καὶ τὸν ἐαυτὸν μας, κυ-
ττάζοντας τὰ μάτια μας στὸν καθρέπτη.

Εἰς τὴν ποῦ θέλομε νὰ ποῦμε γιὰ
εἶνε εἰς τὰ μάτια δὲν εἶνε μόνον αὐτὰ
ἐλπίουν, ἀλλὰ καὶ γιὰ νὰ ἐλπίωνται.
Καὶ αὐτὰ ἀκριβῶς πρέπει νὰ σπουδᾶ-
σομε: Πῶς ἐπληθῇ νὰ ἐλπίουμε μεσὰ
στὰ μάτια τῶν ἄλλων ὅσο τὸ δυνατόν
καθάρωτερα τὴν ψυχὴν τῶν. Πρόκειται
περὶ κοινωνικοψυχολογικῆς μελέτης,
χρησιμοῦ εἰς ὅλους, με τὴν ὁποῖαν μπο-
ροῦμε νὰ μάθομε, ὅχι μόνον πὺς ἄλ-
λους, ἀλλὰ καὶ τὸν ἐαυτὸν μας, κυ-
ττάζοντας τὰ μάτια μας στὸν καθρέπτη.

Εἰς τὴν ποῦ θέλομε νὰ ποῦμε γιὰ
εἶνε εἰς τὰ μάτια δὲν εἶνε μόνον αὐτὰ
ἐλπίουν, ἀλλὰ καὶ γιὰ νὰ ἐλπίωνται.
Καὶ αὐτὰ ἀκριβῶς πρέπει νὰ σπουδᾶ-
σομε: Πῶς ἐπληθῇ νὰ ἐλπίουμε μεσὰ
στὰ μάτια τῶν ἄλλων ὅσο τὸ δυνατόν
καθάρωτερα τὴν ψυχὴν τῶν. Πρόκειται
περὶ κοινωνικοψυχολογικῆς μελέτης,
χρησιμοῦ εἰς ὅλους, με τὴν ὁποῖαν μπο-
ροῦμε νὰ μάθομε, ὅχι μόνον πὺς ἄλ-
λους, ἀλλὰ καὶ τὸν ἐαυτὸν μας, κυ-
ττάζοντας τὰ μάτια μας στὸν καθρέπτη.

Εἰς τὴν ποῦ θέλομε νὰ ποῦμε γιὰ
εἶνε εἰς τὰ μάτια δὲν εἶνε μόνον αὐτὰ
ἐλπίουν, ἀλλὰ καὶ γιὰ νὰ ἐλπίωνται.
Καὶ αὐτὰ ἀκριβῶς πρέπει νὰ σπουδᾶ-
σομε: Πῶς ἐπληθῇ νὰ ἐλπίουμε μεσὰ
στὰ μάτια τῶν ἄλλων ὅσο τὸ δυνατόν
καθάρωτερα τὴν ψυχὴν τῶν. Πρόκειται
περὶ κοινωνικοψυχολογικῆς μελέτης,
χρησιμοῦ εἰς ὅλους, με τὴν ὁποῖαν μπο-
ροῦμε νὰ μάθομε,

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΙΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΑ ΜΑΥΡΑ ΜΑΤΟΓΥΑΛΙΑ

"Ενα διήγημα του 'Αμερικανού συγγραφέως ΤΖΑΚ ΛΟΝΤΟΝ

"Όπως κάθε χρόνο, έκανα την θεραπεία μου στο Βισού για να λειτουργή καλά το σπύκι μου. Έκεί συναντούσα παλιούς μου φίλους απ' την ζούγκλα και ξαναθυμίζατε τα περασμένα.

Ενα θράδι καθώς πήγαινα περίπατο μαζί με τον σύζυγό μου Τόμπερ στο πάρκο των Πηγών, είδα ένα νέο να μάς προσπερνά χωρίς να μάς αντιληφθεί.

— Χένρι! φώναξε ο σύζυγός μου. — Ο νέος στράφηκε και τότε πρόσεξα πως έμοιαζε με τον φίλο μου. Φαινόταν πολύ ασημένιος, συνέχισε ο Τόμπερ, στοιχειάζω πώς παλι έγρασε στο Καζίνιο...

— Πιτά θέλετε, θέτε... είπε ο νέος. — Ο Τόμπερ έκανε τις συστάσεις κι' ύστερα ρώτησε τον νέο χαμογελώντας: — Πόσα;

— Πέντε χιλιάδες... — Τί πέντε χιλιάδες; — Φράγκα.

— Αναστένο! Φοβήθηκα μήπως ήταν λήρες! Νά, πάρε, άνεμύ μου! είπε γενναίως ο Τόμπερ. Και από παντός, ούτε λέξη στην μητέρα σου! Τώρα, μιά συμβουλή: αν θέλεις να κερδίσεις στα χαρτιά, μην ξεχνάς από παντός να φορέσεις μαύρα γυαλιά!

Ο νέος ευχαρίστησε θερμά κι' έφυγε. Έγώ στράφηκα τότε στον Τόμπερ: — Γιατί τού είπες να φορέ' μαύρα γυαλιά!

— Ω! Είναι ολόκληρη ιστορία. "Ακουσε να ιδής: εκείνη την χρονιά είχα ανοίξει δύο πετρελαιοπηγές που η μηδαιμική απόδοσή τους με απογοήτευσε. Ξαφνικά, ένοιωσα πως ήμουν πολύ κουρασμένος κι' έπρεπε να συνηθίσω να τον γαργάρο. Μα έβρισκε κατεβλημένο και μου συνέστησε να περάσω καμιά δεκαπενταριά μέρες στον Λίβανο, στην σκιά των κέδρων... Πήγα στο Χαλέπι όπου πηγαίνουν να ξεκουραστούν οι πλούσιοι Έμποροι της Παλαιστίνης, της Αλγύπτου της Αραβίας.

Μετά είκοσιτέσσερις ώρες όμως είχα αρχίσει να πλύνω γενναία και με χαρά μου συνήγαγα έναν Έμπορο απ' τη Βηρυτό, με τον οποίο συνεργαζόμουν. Προθυμοποιήθηκε να μου συστήσει τους γνωστούς του. "Ετσι, γνωρίστηκα με τον σείχη 'Ιμπραήμ, έναν κοντό ανθρώπινο, που φορούσε διαρκώς μαύρα ματογυαλιά.

Μαζί με τον σείχη 'Ιμπραήμ πήγα στην αίθουσα του μπακάρ. Λίγοι έπαζαν κι' η μάγκλα δινόταν για ένα μεγάλο ποσό, πεντακόσια φράγκα. "Αφού παίζαμε λίγο, κατεβήκαμε στον κήπο του σείχη.

— Τι ταγκούντες που είναι αυτοί οι Έμποροι της Συρίας! μου είπε. Δεκάρα δεν παίζουν!

Και καθώς συμφωνούσα, μου πρότεινε να παίξουμε πόκερ. Δέχτηκα με χαρίσιμος. Μας χρειάζονταν όμως κι' άλλοι δύο παίκτες. Την στιγμή εκείνη δύο "Αραβές ντυμένοι πλούσια, περπατών στον κήπο. Ο σύζυγός μου τους φώναξε και μου τους σύστησε. "Υστερα πήγαμε στο ξενοδοχείο του σείχη 'Ιμπραήμ κι' αρχίσαμε το παιχνίδι.

"Υστερα από δύο ώρες, είχα χάσει όχι μόνο όλα είχα μαζί μου, καμιά εκατοστή χιλιάδες φράγκα, αλλά χροστούσα και σαρφάτα πλούσια, πέρας στον κήπο. Ο σύζυγός μου τους φώναξε και μου τους σύστησε. "Υστερα πήγαμε στο ξενοδοχείο του σείχη 'Ιμπραήμ κι' αρχίσαμε το παιχνίδι.

«Συγγιζόντας τον κερδισμένο, παράτησα την παρτίδα. Μόλις όμως έρεθισα μόνος, άρχισα νάχω αμφιβολίες, αν ήσαν τίμιοι οι συμπαίχτες μου. Κι' όμως έπρεπε να πληρώσω. Βρήκα τον φίλο μου, τον Έμπορο της Συρίας που μου δένανε πρόθυμα το ποσό που είχα ανάγκη.

«Επείστερα, άμέσως στο ξενοδοχείο του σείχη 'Ιμπραήμ, στον δρόμο όμως, μέσα από σκοτεινά, άκουσα φωνές. Δύο άνδρες μολύσαν άρραβικά και φιλονεικούνταν. Πλησίασα για ν' ακούσω καλύτερα, σκεδόν άμέσως όμως τους είδα να φεύγουν τον ένα, ενώ ο άλλος σωριαζόταν χάρω, πληγμένος.

«Έσκυψα να τον βοηθήσω και φαντασθήτε την κατάληξη μου όταν αναγνώρισα τον σείχη 'Ιμπραήμ.

— Σας εύχοριστώ που με σώσατε, ψιθύρισε. Ο λήρης που είχεν έπιτεθεί για να με άπονημώση!

«Ήμουν σκεπτικός. Αυτή η φιλονεικία έμοιαζε μάλλον με έδικοανονισμό παλιών λογαριασμών». Ο 'Ιμπραήμ ήταν σε κακά γέλια, δουπιζόμενος στα στήματα. Κι' όμως, μου είπε πως δεν τον είχε ληστέψει και μούδειξε τα

χαρτονομίσματα άθικτα που τα είχε ληρώσει με το αίμα του. Νόμισα πως είχε πληγωθεί θανάσιμα.

— Όχι, είπα. Τα γυαλιά μου μόνο σπάζοντας μούκαναν άπλω τις γραμμές.

— Χαίρω πολύ. Σας ζητούσα ακριβώς για να σας πληρώσω το χρέος μου. — Τσώσους τα χαρτονομίσματα μου άφου τα μέτρησε ένα προς ένα. Τότε, καθώς είχα στην τσέπη μου κάμποσα χρυσάκια, του ζήτησα την ρεβάν μου... "Η χαρούρα μου δεν μ' άφηνε ήσυχο. Αυτή την φορά, ένοιωθα πως ήμουν σε φόρμα... Ο σείχης 'Ιμπραήμ ήθελε παρακάλλει, τον παρέσυρα όμως στο ξενοδοχείο μου υπό το πρόσχημα να του επιδώσω τα τραύματα. Μέσα στο γυαλί, συνήγαγα τον φίλο μου της Βηρυτού και κάποιον γνωστό μου. "Υστερα από ένα τέταρτο της ώρας έρισκόμασταν μέσα στο δωμάτιό μου κι' αυτή την φορά οι ερελάνες έπαρναν κι' έβιναν.

Χωρίς τα ματογυαλιά του, ο σείχης φαινόταν πολύ στενωχωρημένος.

«Χωρίς τα ματογυαλιά του, ο σείχης φαινόταν πολύ στενωχωρημένος.

«Χωρίς τα ματογυαλιά του, ο σείχης φαινόταν πολύ στενωχωρημένος.

«Χωρίς τα ματογυαλιά του, ο σείχης φαινόταν πολύ στενωχωρημένος.

«Χωρίς τα ματογυαλιά του, ο σείχης φαινόταν πολύ στενωχωρημένος.

«Χωρίς τα ματογυαλιά του, ο σείχης φαινόταν πολύ στενωχωρημένος.

«Χωρίς τα ματογυαλιά του, ο σείχης φαινόταν πολύ στενωχωρημένος.

«Χωρίς τα ματογυαλιά του, ο σείχης φαινόταν πολύ στενωχωρημένος.

«Χωρίς τα ματογυαλιά του, ο σείχης φαινόταν πολύ στενωχωρημένος.

«Χωρίς τα ματογυαλιά του, ο σείχης φαινόταν πολύ στενωχωρημένος.

«Χωρίς τα ματογυαλιά του, ο σείχης φαινόταν πολύ στενωχωρημένος.

«Χωρίς τα ματογυαλιά του, ο σείχης φαινόταν πολύ στενωχωρημένος.

«Χωρίς τα ματογυαλιά του, ο σείχης φαινόταν πολύ στενωχωρημένος.

«Χωρίς τα ματογυαλιά του, ο σείχης φαινόταν πολύ στενωχωρημένος.

«Χωρίς τα ματογυαλιά του, ο σείχης φαινόταν πολύ στενωχωρημένος.

«Χωρίς τα ματογυαλιά του, ο σείχης φαινόταν πολύ στενωχωρημένος.

«Χωρίς τα ματογυαλιά του, ο σείχης φαινόταν πολύ στενωχωρημένος.

«Χωρίς τα ματογυαλιά του, ο σείχης φαινόταν πολύ στενωχωρημένος.

«Χωρίς τα ματογυαλιά του, ο σείχης φαινόταν πολύ στενωχωρημένος.

«Χωρίς τα ματογυαλιά του, ο σείχης φαινόταν πολύ στενωχωρημένος.

«Χωρίς τα ματογυαλιά του, ο σείχης φαινόταν πολύ στενωχωρημένος.

«Χωρίς τα ματογυαλιά του, ο σείχης φαινόταν πολύ στενωχωρημένος.

«Χωρίς τα ματογυαλιά του, ο σείχης φαινόταν πολύ στενωχωρημένος.

«Χωρίς τα ματογυαλιά του, ο σείχης φαινόταν πολύ στενωχωρημένος.

«Χωρίς τα ματογυαλιά του, ο σείχης φαινόταν πολύ στενωχωρημένος.

«Χωρίς τα ματογυαλιά του, ο σείχης φαινόταν πολύ στενωχωρημένος.

«Χωρίς τα ματογυαλιά του, ο σείχης φαινόταν πολύ στενωχωρημένος.

«Χωρίς τα ματογυαλιά του, ο σείχης φαινόταν πολύ στενωχωρημένος.

«Χωρίς τα ματογυαλιά του, ο σείχης φαινόταν πολύ στενωχωρημένος.

Τα μάτια του έλαμπαν παράξενα κάθε φορά που μάδευα τα κέρδη γιατί είχε γυρίσει η τύχη. Μέσα σε δύο ώρες, όχι μόνο ανέκτησα τα χαμένα μου, αλλά κέρδισα κιόλας. Ο σείχης έβγαλε απ' την τσέπη του μιά τελευταία δέση χαρτονομισμάτων που έχουσα στο παρφοσσοκείμενο πορτοφόλι μου.

— Σας ζητώ συγγνώμην, είπα ο άτυχος συμπαίχτης μου, αλλά πρέπει να γυρίσω στο σπίτι μου.

— Αποδύμαι, πού δεν θα σας δώσω ρεβάν, είπα, αλλά επιστρέφω στην Περίοτα αύριο. Έλπίζω νάχω την εύχρηστη να σας συναντήσω αργότερα εκεί.

— Ασφαλώς! μου είπε μ' ένα χαμόγελο γεμάτο φαρμάκι.

«Την επομένη, ανέβηκα στο αυτοκίνητό μου κι' ο σωφός μου πήρε τον δρόμο του Ντάρ-Ελ-Μπεϊντάρ. "Η χαρά μου όμως δεν βάσταξε πολύ... Μόλις είχαμε διατρέξει μερικά χιλιόμετρα και στον δρόμο μας σταμάτησαν ληστές που μου έκλεψαν όλα τα χρήματά μου και τα όπλα μου κι' έγιναν άφαντοι άφου τρώπησαν το ρεζερβουάρ της μπενζίνας και

Τα μάτια του έλαμπαν παράξενα κάθε φορά που μάδευα τα κέρδη γιατί είχε γυρίσει η τύχη. Μέσα σε δύο ώρες, όχι μόνο ανέκτησα τα χαμένα μου, αλλά κέρδισα κιόλας. Ο σείχης έβγαλε απ' την τσέπη του μιά τελευταία δέση χαρτονομισμάτων που έχουσα στο παρφοσσοκείμενο πορτοφόλι μου.

— Σας ζητώ συγγνώμην, είπα ο άτυχος συμπαίχτης μου, αλλά πρέπει να γυρίσω στο σπίτι μου.

— Αποδύμαι, πού δεν θα σας δώσω ρεβάν, είπα, αλλά επιστρέφω στην Περίοτα αύριο. Έλπίζω νάχω την εύχρηστη να σας συναντήσω αργότερα εκεί.

— Ασφαλώς! μου είπε μ' ένα χαμόγελο γεμάτο φαρμάκι.

«Την επομένη, ανέβηκα στο αυτοκίνητό μου κι' ο σωφός μου πήρε τον δρόμο του Ντάρ-Ελ-Μπεϊντάρ. "Η χαρά μου όμως δεν βάσταξε πολύ... Μόλις είχαμε διατρέξει μερικά χιλιόμετρα και στον δρόμο μας σταμάτησαν ληστές που μου έκλεψαν όλα τα χρήματά μου και τα όπλα μου κι' έγιναν άφαντοι άφου τρώπησαν το ρεζερβουάρ της μπενζίνας και

Τα μάτια του έλαμπαν παράξενα κάθε φορά που μάδευα τα κέρδη γιατί είχε γυρίσει η τύχη. Μέσα σε δύο ώρες, όχι μόνο ανέκτησα τα χαμένα μου, αλλά κέρδισα κιόλας. Ο σείχης έβγαλε απ' την τσέπη του μιά τελευταία δέση χαρτονομισμάτων που έχουσα στο παρφοσσοκείμενο πορτοφόλι μου.

— Σας ζητώ συγγνώμην, είπα ο άτυχος συμπαίχτης μου, αλλά πρέπει να γυρίσω στο σπίτι μου.

— Αποδύμαι, πού δεν θα σας δώσω ρεβάν, είπα, αλλά επιστρέφω στην Περίοτα αύριο. Έλπίζω νάχω την εύχρηστη να σας συναντήσω αργότερα εκεί.

— Ασφαλώς! μου είπε μ' ένα χαμόγελο γεμάτο φαρμάκι.

«Την επομένη, ανέβηκα στο αυτοκίνητό μου κι' ο σωφός μου πήρε τον δρόμο του Ντάρ-Ελ-Μπεϊντάρ. "Η χαρά μου όμως δεν βάσταξε πολύ... Μόλις είχαμε διατρέξει μερικά χιλιόμετρα και στον δρόμο μας σταμάτησαν ληστές που μου έκλεψαν όλα τα χρήματά μου και τα όπλα μου κι' έγιναν άφαντοι άφου τρώπησαν το ρεζερβουάρ της μπενζίνας και

Τα μάτια του έλαμπαν παράξενα κάθε φορά που μάδευα τα κέρδη γιατί είχε γυρίσει η τύχη. Μέσα σε δύο ώρες, όχι μόνο ανέκτησα τα χαμένα μου, αλλά κέρδισα κιόλας. Ο σείχης έβγαλε απ' την τσέπη του μιά τελευταία δέση χαρτονομισμάτων που έχουσα στο παρφοσσοκείμενο πορτοφόλι μου.

— Σας ζητώ συγγνώμην, είπα ο άτυχος συμπαίχτης μου, αλλά πρέπει να γυρίσω στο σπίτι μου.

— Αποδύμαι, πού δεν θα σας δώσω ρεβάν, είπα, αλλά επιστρέφω στην Περίοτα αύριο. Έλπίζω νάχω την εύχρηστη να σας συναντήσω αργότερα εκεί.

— Ασφαλώς! μου είπε μ' ένα χαμόγελο γεμάτο φαρμάκι.

«Την επομένη, ανέβηκα στο αυτοκίνητό μου κι' ο σωφός μου πήρε τον δρόμο του Ντάρ-Ελ-Μπεϊντάρ. "Η χαρά μου όμως δεν βάσταξε πολύ... Μόλις είχαμε διατρέξει μερικά χιλιόμετρα και στον δρόμο μας σταμάτησαν ληστές που μου έκλεψαν όλα τα χρήματά μου και τα όπλα μου κι' έγιναν άφαντοι άφου τρώπησαν το ρεζερβουάρ της μπενζίνας και

Τα μάτια του έλαμπαν παράξενα κάθε φορά που μάδευα τα κέρδη γιατί είχε γυρίσει η τύχη. Μέσα σε δύο ώρες, όχι μόνο ανέκτησα τα χαμένα μου, αλλά κέρδισα κιόλας. Ο σείχης έβγαλε απ' την τσέπη του μιά τελευταία δέση χαρτονομισμάτων που έχουσα στο παρφοσσοκείμενο πορτοφόλι μου.

— Σας ζητώ συγγνώμην, είπα ο άτυχος συμπαίχτης μου, αλλά πρέπει να γυρίσω στο σπίτι μου.

— Αποδύμαι, πού δεν θα σας δώσω ρεβάν, είπα, αλλά επιστρέφω στην Περίοτα αύριο. Έλπίζω νάχω την εύχρηστη να σας συναντήσω αργότερα εκεί.

— Ασφαλώς! μου είπε μ' ένα χαμόγελο γεμάτο φαρμάκι.

«Την επομένη, ανέβηκα στο αυτοκίνητό μου κι' ο σωφός μου πήρε τον δρόμο του Ντάρ-Ελ-Μπεϊντάρ. "Η χαρά μου όμως δεν βάσταξε πολύ... Μόλις είχαμε διατρέξει μερικά χιλιόμετρα και στον δρόμο μας σταμάτησαν ληστές που μου έκλεψαν όλα τα χρήματά μου και τα όπλα μου κι' έγιναν άφαντοι άφου τρώπησαν το ρεζερβουάρ της μπενζίνας και

Τα μάτια του έλαμπαν παράξενα κάθε φορά που μάδευα τα κέρδη γιατί είχε γυρίσει η τύχη. Μέσα σε δύο ώρες, όχι μόνο ανέκτησα τα χαμένα μου, αλλά κέρδισα κιόλας. Ο σείχης έβγαλε απ' την τσέπη του μιά τελευταία δέση χαρτονομισμάτων που έχουσα στο παρφοσσοκείμενο πορτοφόλι μου.

— Σας ζητώ συγγνώμην, είπα ο άτυχος συμπαίχτης μου, αλλά πρέπει να γυρίσω στο σπίτι μου.

— Αποδύμαι, πού δεν θα σας δώσω ρεβάν, είπα, αλλά επιστρέφω στην Περίοτα αύριο. Έλπίζω νάχω την εύχρηστη να σας συναντήσω αργότερα εκεί.

— Ασφαλώς! μου είπε μ' ένα χαμόγελο γεμάτο φαρμάκι.

«Την επομένη, ανέβηκα στο αυτοκίνητό μου κι' ο σωφός μου πήρε τον δρόμο του Ντάρ-Ελ-Μπεϊντάρ. "Η χαρά μου όμως δεν βάσταξε πολύ... Μόλις είχαμε διατρέξει μερικά χιλιόμετρα και στον δρόμο μας σταμάτησαν ληστές που μου έκλεψαν όλα τα χρήματά μου και τα όπλα μου κι' έγιναν άφαντοι άφου τρώπησαν το ρεζερβουάρ της μπενζίνας και

Τα μάτια του έλαμπαν παράξενα κάθε φορά που μάδευα τα κέρδη γιατί είχε γυρίσει η τύχη. Μέσα σε δύο ώρες, όχι μόνο ανέκτησα τα χαμένα μου, αλλά κέρδισα κιόλας. Ο σείχης έβγαλε απ' την τσέπη του μιά τελευταία δέση χαρτονομισμάτων που έχουσα στο παρφοσσοκείμενο πορτοφόλι μου.

— Σας ζητώ συγγνώμην, είπα ο άτυχος συμπαίχτης μου, αλλά πρέπει να γυρίσω στο σπίτι μου.

Τα μάτια του έλαμπαν παράξενα κάθε φορά που μάδευα τα κέρδη γιατί είχε γυρίσει η τύχη. Μέσα σε δύο ώρες, όχι μόνο ανέκτησα τα χαμένα μου, αλλά κέρδισα κιόλας. Ο σείχης έβγαλε απ' την τσέπη του μιά τελευταία δέση χαρτονομισμάτων που έχουσα στο παρφοσσοκείμενο πορτοφόλι μου.

— Σας ζητώ συγγνώμην, είπα ο άτυχος συμπαίχτης μου, αλλά πρέπει να γυρίσω στο σπίτι μου.

— Αποδύμαι, πού δεν θα σας δώσω ρεβάν, είπα, αλλά επιστρέφω στην Περίοτα αύριο. Έλπίζω νάχω την εύχρηστη να σας συναντήσω αργότερα εκεί.

— Ασφαλώς! μου είπε μ' ένα χαμόγελο γεμάτο φαρμάκι.

«Την επομένη, ανέβηκα στο αυτοκίνητό μου κι' ο σωφός μου πήρε τον δρόμο του Ντάρ-Ελ-Μπεϊντάρ. "Η χαρά μου όμως δεν βάσταξε πολύ... Μόλις είχαμε διατρέξει μερικά χιλιόμετρα και στον δρόμο μας σταμάτησαν ληστές που μου έκλεψαν όλα τα χρήματά μου και τα όπλα μου κι' έγιναν άφαντοι άφου τρώπησαν το ρεζερβουάρ της μπενζίνας και

Τα μάτια του έλαμπαν παράξενα κάθε φορά που μάδευα τα κέρδη γιατί είχε γυρίσει η τύχη. Μέσα σε δύο ώρες, όχι μόνο ανέκτησα τα χαμένα μου, αλλά κέρδισα κιόλας. Ο σείχης έβγαλε απ' την τσέπη του μιά τελευταία δέση χαρτονομισμάτων που έχουσα στο παρφοσσοκείμενο πορτοφόλι μου.

— Σας ζητώ συγγνώμην, είπα ο άτυχος συμπαίχτης μου, αλλά πρέπει να γυρίσω στο σπίτι μου.

— Αποδύμαι, πού δεν θα σας δώσω ρεβάν, είπα, αλλά επιστρέφω στην Περίοτα αύριο. Έλπίζω νάχω την εύχρηστη να σας συναντήσω αργότερα εκεί.

— Ασφαλώς! μου είπε μ' ένα χαμόγελο γεμάτο φαρμάκι.

«Την επομένη, ανέβηκα στο αυτοκίνητό μου κι' ο σωφός μου πήρε τον δρόμο του Ντάρ-Ελ-Μπεϊντάρ. "Η χαρά μου όμως δεν βάσταξε πολύ... Μόλις είχαμε διατρέξει μερικά χιλιόμετρα και στον δρόμο μας σταμάτησαν ληστές που μου έκλεψαν όλα τα χρήματά μου και τα όπλα μου κι' έγιναν άφαντοι άφου τρώπησαν το ρεζερβουάρ της μπενζίνας και

Τα μάτια του έλαμπαν παράξενα κάθε φορά που μάδευα τα κέρδη γιατί είχε γυρίσει η τύχη. Μέσα σε δύο ώρες, όχι μόνο ανέκτησα τα χαμένα μου, αλλά κέρδισα κιόλας. Ο σείχης έβγαλε απ' την τσέπη του μιά τελευταία δέση χαρτονομισμάτων που έχουσα στο παρφοσσοκείμενο πορτοφόλι μου.

— Σας ζητώ συγγνώμην, είπα ο άτυχος συμπαίχτης μου, αλλά πρέπει να γυρίσω στο σπίτι μου.

— Αποδύμαι, πού δεν θα σας δώσω ρεβάν, είπα, αλλά επιστρέφω στην Περίοτα αύριο. Έλπίζω νάχω την εύχρηστη να σας συναντήσω αργότερα εκεί.

— Ασφαλώς! μου είπε μ' ένα χαμόγελο γεμάτο φαρμάκι.

«Την επομένη, ανέβηκα στο αυτοκίνητό μου κι' ο σωφός μου πήρε τον δρόμο του Ντάρ-Ελ-Μπεϊντάρ. "Η χαρά μου όμως δεν βάσταξε πολύ... Μόλις είχαμε διατρέξει μερικά χιλιόμετρα και στον δρόμο μας σταμάτησαν ληστές που μου έκλεψαν όλα τα χρήματά μου και τα όπλα μου κι' έγιναν άφαντοι άφου τρώπησαν το ρεζερβουάρ της μπενζίνας και

Τα μάτια του έλαμπαν παράξενα κάθε φορά που μάδευα τα κέρδη γιατί είχε γυρίσει η τύχη. Μέσα σε δύο ώρες, όχι μόνο ανέκτησα τα χαμένα μου, αλλά κέρδισα κιόλας. Ο σείχης έβγαλε απ' την τσέπη του μιά τελευταία δέση χαρτονομισμάτων που έχουσα στο παρφοσσοκείμενο πορτοφόλι μου.

— Σας ζητώ συγγνώμην, είπα ο άτυχος συμπαίχτης μου, αλλά πρέπει να γυρίσω στο σπίτι μου.

— Αποδύμαι, πού δεν θα σας δώσω ρεβάν, είπα, αλλά επιστρέφω στην Περίοτα αύριο. Έλπίζω νάχω την εύχρηστη να σας συναντήσω αργότερα εκεί.

— Ασφαλώς! μου είπε μ' ένα χαμόγελο γεμάτο φαρμάκι.

«Την επομένη, ανέβηκα στο αυτοκίνητό μου κι' ο σωφός μου πήρε τον δρόμο του Ντάρ-Ελ-Μπεϊντάρ. "Η χαρά μου όμως δεν βάσταξε πολύ... Μόλις είχαμε διατρέξει μερικά χιλιόμετρα και στον δρόμο μας σταμάτησαν ληστές που μου έκλεψαν όλα τα χρήματά μου και τα όπλα μου κι' έγιναν άφαντοι άφου τρώπησαν το ρεζερβουάρ της μπενζίνας και

Τα μάτια του έλαμπαν παράξενα κάθε φορά που μάδευα τα κέρδη γιατί είχε γυρίσει η τύχη. Μέσα σε δύο ώρες, όχι μόνο ανέκτησα τα χαμένα μου, αλλά κέρδισα κιόλας. Ο σείχης έβγαλε απ' την τσέπη του μιά τελευταία δέση χαρτονομισμάτων που έχουσα στο παρφοσσοκείμενο πορτοφόλι μου.

— Σας ζητώ συγγνώμην, είπα ο άτυχος συμπαίχτης μου, αλλά πρέπει να γυρίσω στο σπίτι μου.

— Αποδύμαι, πού δεν θα σας δώσω ρεβάν, είπα, αλλά επιστρέφω στην Περίοτα αύριο. Έλπίζω νάχω την εύχρηστη να σας συναντήσω αργότερα εκεί.

— Ασφαλώς! μου είπε μ' ένα χαμόγελο γεμάτο φαρμάκι.

«Την επομένη, ανέβηκα στο αυτοκίνητό μου κι' ο σωφός μου πήρε τον δρόμο του Ντάρ-Ελ-Μπεϊντάρ. "Η χαρά μου όμως δεν βάσταξε πολύ... Μόλις είχαμε διατρέξει μερικά χιλιόμετρα και στον δρόμο μας σταμάτησαν ληστές που μου έκλεψαν όλα τα χρήματά μου και τα όπλα μου κι' έγιναν άφαντοι άφου τρώπησαν το ρεζερβουάρ της μπενζίνας και

Τα μάτια του έλαμπαν παράξενα κάθε φορά που μάδευα τα κέρδη γιατί είχε γυρίσει η τύχη. Μέσα σε δύο ώρες, όχι μόνο ανέκτησα τα χαμένα μου, αλλά κέρδισα κιόλας. Ο σείχης έβγαλε απ' την τσέπη του μιά τελευταία δέση χαρτονομισμάτων που έχουσα στο παρφοσσοκείμενο πορτοφόλι μου.

— Σας ζητώ συγγνώμην, είπα ο άτυχος συμπαίχτης μου, αλλά πρέπει να γυρίσω στο σπίτι μου.

— Αποδύμαι, πού δεν θα σας δώσω ρεβάν, είπα, αλλά επιστρέφω στην Περίοτα αύριο. Έλπίζω νάχω την εύχρηστη να σας συναντήσω αργότερα εκεί.

— Ασφαλώς! μου είπε μ' ένα χαμόγελο γεμάτο φαρμάκι.

«Την επομένη, ανέβηκα στο αυτοκίνητό μου κι' ο σωφός μου πήρε τον δρόμο του Ντάρ-Ελ-Μπεϊντάρ. "Η χαρά μου όμως δεν βάσταξε πολύ... Μόλις είχαμε διατρέξει μερικά χιλιόμετρα και στον δρόμο μας σταμάτησαν ληστές που μου έκλεψαν όλα τα χρήματά μου και τα όπλα μου κι' έγιναν άφαντοι άφου τρώπησαν το ρεζερβουάρ της μπενζίνας και

Τα μάτια του έλαμπαν παράξενα κάθε φορά που μάδευα τα κέρδη γιατί είχε γυρίσει η τύχη. Μέσα σε δύο ώρες, όχι μόνο ανέκτησα τα χαμένα μου, αλλά κέρδισα κιόλας. Ο σείχης έβγαλε απ' την τσέπη του μιά τελευταία δέση χαρτονομισμάτων που έχουσα στο παρφοσσοκείμενο πορτοφόλι μου.

— Σας ζητώ συγγνώμην, είπα ο άτυχος συμπαίχτης μου, αλλά πρέπει να γυρίσω στο σπίτι μου.

ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΚΡΟΙΣΩΝ

που υπήρξαν δακτυλογράφοι

«Αν έζης τύχη διάβαινε και ριζικό περσάνει. Αυτή είναι η μεγαλύτερη αλήθεια στον κόσμο. Δεν το πιστεύετε; Προσέγγιστε αυτά που συνέβησαν σε μερικούς δακτυλογράφους που έγιναν μεγάλες και τραγικές... εκ του μηδεός.

«Η κ. 'Αλμα Βάντερμπελτ, που είναι μαζί τις δημοφιλέστερες και κομψότερες 'Αμερικανίδες, είναι η σύζυγος του Τζορτζ Βάντερμπελτ, ενός άνδρος 38 χρονών, με περιουσία σαφώς εκατομμυρίων δολαρίων, σωμαθητικού και πιθανού κληρονόμου ενός βελού που έχει περιουσία είκοσι εκατομμυρίων δολαρίων. "Ε, λοιπόν, η κ. 'Αλμα Βάντερμπελτ πριν από λίγα χρόνια — έξη — έπαιζε, το πολύ — άνοηστα — με 'Αλμα Λόις και ήταν χαρούμενη δεκαεπτά δακτυλογράφοι που έγραζόνταν στο γραφείο της 'Βάντερμπελτ Κόμπαν» στην Νέα 'Υορκ.

«Ο Τζορτζ Βάντερμπελτ όμως, γοητευμένος από την όμορφη της την κάλσε κάποτε σε γυναικα που έλεγχε τον... την φίληση! "Η 'Αλμα τότε του άπάντησε με μεγάλη συμπάθεια! Σχεδόν άμέσως όμως τον λυπήθηκε και μετανιωμένη, με το ίδιο χέρι που τον είχε γοητευτεί, τον χάιδε με το μάγουλο, ψιθυρίζοντας: "Ω! τον κατέκλεψαν... τον κατέκλεψαν..."

«Ο κατέκλεψαν της έδωσε στην στιγμή τα παπούτσια από χέρι. "Η 'Αλμα δεν άναπαυομένης στο γραφείο. Τρεις μέρες μετά ο κ. Βάντερμπελτ πάλι από καμιά δεκαπενταριά χρόνια.

«Είχα πάει εκεί για να ξεκουρασ

Τό ράλλεϋ του Μόντε Κάρλο

Ο ΜΑΡΑΘΩΝΙΟΣ ΤΟΥ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟΥ

Μία κοπιώδης και επικίνδυνος διαδρομή από 4000 χιλιόμετρα που κάθε χρόνο συγκεντρώνει το παγκόσμιο ενδιαφέρον.

Μεταξύ των διαφόρων Μαραθωνίων, ασφαλώς την πρωτεύουσα θέση έχει ο Μαραθώνιος του αυτοκινήτου του Μόντε Κάρλο, που κάθε χρόνο συγκεντρώνει το παγκόσμιο ενδιαφέρον, με τον συνδυασμό των δεινών που θέλουν να την πρώτη θέση. Μία διαδρομή από 4000 περίπου χιλιόμετρα, αποτελεί τον αυτοκινητιστικό δρόμο του ράλλεϋ, που κάθε 'Ιανουάριο μιας παρέας την ευκαιρία σε σκληρούς και θεαματικούς αγώνες. Νά μάλιστα επί τέσσερες μέρες άπνοος και χωρίς ανάπαυση, με δηλ την προσοχή ενταταμένη, οδηγώντας ένα αυτοκίνητο, μέσα και νύχτα, και μέσα από τοπία δύσκολα και άγρια, ασφαλώς δεν είναι μικρό κατόρθωμα. "Ισως γι' αυτό το αυτοκινητιστικό ράλλεϋ του Μόντε Κάρλο, χαρακτηρίζεται πρωτίστως αγών δοκιμασίας των νεύρων και της ψυχικής ικανότητας του σποφ, γιατί η αυτοκινητιστική δεινότητα κημιζέται τελείως όταν ο αγωνιστής δεν έχει αυτοχρημ και ψυχική σκληρότητα. Βέβαια και η τύχη όπως ο' δλα τά ποσάματα, έτσι και παίζει κάποιον ρόλον, αλλά γενικά, η σωματική δοκιμασία και το ψυχικό σθένος είναι τα πρώτα που τίθενται εις δοκιμασίαν, κατά τον «Μαραθώνιον του αυτοκινήτου». Μπορεί να έχει το καλλίτερο και ισχυρότερο αυτοκίνητο του κόσμου, την μεγαλύτεραν πειραν γύρω από το θολάν, και όσων έλατε δυναμικήν επάρκειαν, και παρ' όλα αυτά ν' αποτύχετε — όπως συχνά συμβαίνει — στον δισκόλον αυτόν αγώνα του αυτοκινήτου. 'Αντιθέτως έχομεν παραδειγματα, κατά τα οποία όσμοι σποφ με μικροεγείρας αυτοκινήτων, μικρής δυναμείας διεκρίθησαν και έγκλησαν στο ράλλεϋ του Μόντε Κάρλο, μόνο και μόνο γιατί διέθετον μίαν ανεξάντλητη πηγή ψυχικής και σωματικής άντοχής. Βλέπετε λοιπόν ότι το ράλλεϋ του Μόντε Κάρλο είναι ένα μίγμα αυτοκινητιστικής ικανότητας και σωματικής άντοχής, και μόνο όποιος μπορεί να συνδυάσει τά δύο αυτά θγαίνει νικητής.

Ένα στιγμιότυπον από την περσινήν έκκίνηση διά τó ράλλεϋ του Μόντε Κάρλο

—Μά τι είναι αυτό το ράλλεϋ, δεν μάς λέτε, σός παρακαλώ;

Αυτήν την άπορίαν μάς διέτυπωσε πρό ήμερών μία χαρακτηριστική δεσποινίς, που έδωκε να κυκλοφορήσιν στας 'Αθήνας τα αυτοκίνητα του ράλλεϋ, χωρίς, και να μπορέσει να εξήγηση τη σημασία της λέξεως αυτής. Πράγματι, η οργάνωσις του μεγάλου αυτού αγώνος είναι άρκετά... περιπλοκή, όστερα χρειάζονται άριθμοί και σχέδια, γιά να βγίη ο νικητής. Πάντως εν συντομία ο αγών αυτός διεξάγεται ως έξης:

Έν πρώτους υπάρχουν τρείς κατηγορίαι αυτοκινήτων, ανάλογως του τύπου και της μηχανικής και, ανάλογον νικητή θγαίνουν από κάθε μία. 'Υπάρχει άκόμη και μία ξεχωριστή κατηγορία άποκλειστικά γιά γυναικας. Ένα άρκετά σεαστον χρηματικόν ποσόν αποτελεί τον δικαίωσ συμμετοχής στον κοπιώδη αυτόν αγώνα.

Ο ΑΠΟ ΟΥΡΑΝΟΥ ΕΧΘΡΟΣ

ΠΑΘΗΤΙΚΗ ΑΕΡΑΜΥΝΑ

Άρδρον του στρατηγού Κ. ΜΠΑΚΟΠΟΥΛΟΥ
επιδωρητού άντιαεροπορικής άμυνας

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Τό επιγειακά μεκόν, ποσά δικαιολογών της άδιαφορίας και της άβαρανίας των, εχ, άδελφε, δεν θα γίνη πόλεμος, ή δεν πιστεύω να γίνη πόλεμος, ούδολος δύναιται να ευσταθήσ. Πρώτον διότι, ο πόλεμος δυστυχώς πολύ δύσκολον, άν μη και άδύνατον είναι να λείψουν μεταξύ των ανθρώπων, είτε υπό την σημασινή μορφή των 'Ελλήνων και των Κρατών τούτων, είτε και υπό σκευασμόν άλλον, και δεύτερον έν θέσμιον ως δέον το ότι εδών γίνεται πόλεμος, τότε περική θα ήτοι και πάσα άλλη πολιτική προετοιμασία ή άμυντική οργάνωσις. Και συνεπώς και οι Στρατοί της ημεας, της θαλάσσης και του άερος θα ήσαν περικοί. Έν τούτοις όλα τά Κράτη διαθέτουν διοικητικομένην ολόκληρη διά την οργάνωσιν και την ένίσχυσιν τούτων. Τούτο δέον διότι ο πόλεμος είναι πάντοτε πιθανός. Συνεπώς και ήμεας πρέπει να τον θεωρήμεν ως τούτοσιν και μάλιστα έν προετοιμασίαν ως έπιεμνην, διότι τότε και γόνον θα θνηθήμεν να εφειδόμεν έγκαίρως έτοιμοι και

να άμυνόμεν κατά των κινδύνων τούτων. 'Αλλ' αστε ή οργάνωσις της Παθτικής 'Αεραμύνης δεν άφορ ά μόνον το παρόν, αλλά το μέλλον και μάλιστα το διηνεκές μέλλον, και συνεπώς πόν ό,τι συντελείται υπέρ της Παθτικής 'Αεραμύνης, λούση και διά τούσα και διά πάντοτε. Γενικά δύν ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ
1ον) Πίς 'Ελλην έθνεϊα, να διαφανισθή και να καταποισθή επί των από του άερος κινδύνων εν περιπτώσει πόλεμου.
2ον) Πάντες οι πολίται όφελον να διδασκούν και να λάβουν έγκαίρως πάντα τά μέτρα προστασίας των.
3ον) Πίς οικονομική οφείλει να σκεψή και να μελετήση από τούδε την άπομικρυνισιν κατά το δυνατόν τον μη χρησιμοποι μέλων της οικογενείας του, εκ των μεγάλων πόλεων ή εκ των έπιεικύνδων τόπων εις μέρος άσφαλέστερον και σήλ πολδ μακράν τούτων και επί τη βάσει των σχετικόν όδρηγών και ένοπλών και άνευ της ελαχίστης διαταραχής της ήσους.
4ον) Πάντες όφελον να έργασθώμεν

4ον) Πίς οικοδομών όφείλει, είτε όπο- χρομώμενος είτε και μη, να κατασκευάση έντός του όποιου της οικίας του κατα φύγιν.
5ον) Πίς ιδιοκτήτης όφισταμένης όφείλει να διασυνάση κατάλληλον χώρον έντός του όποιου ή και έν ανάγκη έντός του ίσοςίου της οικίας του, ως καταφύγιον. Οι ένοικιασται, έξήμενοι το ταχύτερον εις συνεννόησιν με τους ιδιοκτήτας των, να μερμηρουν κατά τον ίδιον τρόπον περί της δημοσιεύσεως καταφύγιου.
6ον) Πίτες ο μη δυνάμεν να διασυνάση έντός από τούδε καταφύγιον να προμηθεύσιν έγκαίρως τά άπαραίτητα μέσα διά την διασύντην τούτοσιν όταν θα παρσθή άνάγκη.
7ον) Πάντες ο ύποχρομώμεν να παραμεινουν έκτός καταφύγιου, λόγω ύπηρεσίας ή έργασίας, να προμηθεύσιν άπαραίτητος ποσότητας. Έκ των λοιπών οι δουλομένοι και οι δυνάμενοι.
8ον) Οι μέλλοντες να οικοδομήσουν να άποφύγουν την χρήση ευλείας και κυρίως διά τάς στέγας. Εκ έν έσόντες οικοδομήσει να μερμηρουν διά την ελάττωσιν των ατίων της ενόχλου μεταδόσεως πυρκαϊάς εις τάς οικίας των.
9ον) Οι άμμοι, τά 'Ανεξάρτητα 'Ιδρυάματα και λοιπα 'Οργανισμοί, εθιθήσαν διά την άμυναν της Παθτικής 'Αεραμύνης ατόν και έν έπρόθεσμον τού προσωπικόν των διόλκων των μέσον άυτοπροστασίας. Και
10ον) Πάντες όφελον να έργασθώμεν

μετά ένσυνετηρίας και δραστηριότητος και έκαστος εν τώ κύνθω της δικαιοδοσίας και άρμοδιότητος του, διά την ταχύτεραν και άρτιότεραν οργάνωσιν της Παθτικής 'Αεραμύνης της Χώρας ήμών. Είς τούτο ιδιαιτέρως δύναιται να συντελέσωσιν: οι Μηχανισμοί, οι 'Αρχιτεκτονικές (καταφύγια), οι εκπαιδευτικοί και Λειτουργικοί (διαφανίσεις), οι άποστήσεις και έφεδροι 'Αξιοματικοί (οργάνωσις και άσκήσεις Διοικήσεως, μεταφύγισις εις το Κέντρον Σχολείου Παθής, 'Αεραμύνης), οι 'Ιατροί, οι 'Ιερείς και ύπό πάντας ή Τύπος και οι Κινηματογράφοι. Ο Τύπος ως πρής την οργάνωσιν της Παθτικής 'Αεραμύνης και ίδιος εις την διαφύγιση και έκπαίδευσιν του κοινού είναι το λούζυτερον και το άποτελεσματικώτερον μέσον. Ο 'Ελληνικός Τύπος, ο άόλος, προεμνην περί 'Εθνικών ζητημάτων, έβιθήν πάντοτε εις τό ύψος της άποστολής του, προσεμνην πολιτικόνς ιταρεσίαις, δεν θα παραλείψη καθόλου, διότι έν τώ μεταξύ όλου οι πιστωτάι της είχαν έγείρει εναντίον της είχαν προβεί εις την κατάσχεσιν του άντιμήτου της πωλήσεως της πολυτίμου πράσινης πέτρας. 'Επειδή όμως το σμαράγδι δεν μπορεί φυσικά να τεμαχισθή και δεν εύρισκται εύκολα αγοράσας γιά πέτρας άτίας δύο διοικητικομένων χρόμων, το μεγαλύτερον και άκρίβοτερον σμαράγδι που δύναται παραμείναι κλειστό σ' ένα άσφαλές χρηματοκίνητον όπο την έγγυησιν των δικαστικόν άρχών μέχρις ότου βρεθή αγοράσας, ή ή Ντόροτ Ρούσελ, κατορθώσει να πληρώση τά χρέη της.

Κ. ΜΠΑΚΟΠΟΥΛΟΣ
Ίπποστράτης

Μία μυθική σταδιοδρομία
'Ο μεγαλύτερος
πολύτιμος λίθοςΤό σμαράγδι που βρίσκεται σήμερα
σ' ένα ένεχυροδανειστήριον...

"Όλα τά μεγάλα πολύτιμα πετρώδια έχουν τον μύθο που τά συνοδεύει στον δρόμο της ζωής. Άλλα φέρουν εύτυχία, άλλα δυστυχία σε όποιον τά κατέχει. Έχει σημασία επί μελώς ή χώρα από την οποία κατάγονται και, όλη ή μερική των ήμερών μας Ιστορία τους. Μόνο το μεγαλύτερο σμαράγδι του κόσμου—που βρίσκεται σήμερα σ' ένα χρηματοκιβώτιο του κρατικού ένεχυροδανειστήριου της Νέας Υόρκης — δεν έξερ κανείς ούτε από πού ήρθε, ούτε ποιος ήταν ο πρώτος κάτοχός του... Προπολεμικώς, όταν τά βαριετέ τραβούσαν τον κόσμο όσο σήμερα ο κινηματογράφος, ή Λίλιαν Ρούσελ ήταν το άστέρι που κυριαρχούσε στο στερέωμα των χαρμών όλων όπου μιλούσαν τ' άγγλικά. Στη Νέα Υόρκη την έλεγαν βία και ο άριθμός των θαυμαστών της ήταν μεγαλύτερος από εκείνον που έχει σήμερα οισόδηποτε κινηματογραφικός άστέρι.

Τό όρυκειον όπου άνεκαλόρη το μεγαλύτερο σμαράγδι του κόσμου.

Πάντως της άρεσε και το πήγε στον χρυσόδο της γιά να τό βάλη σ' ένα δοχτυλίδι. Εκεί έμεινε με μεγάλη της εκπλήξη ότι το πετρώδι ήταν άληθινά και ότι ήταν πράγματι το μεγαλύτερο σμαράγδι του κόσμου. Κανείς δεν τό έγνώριζέως τότε και κανείς δεν ήθελε άν προερχόταν από τον θησαυρό της 'Ινκας ή από την Βούρμα. Ο δωρητής, Ιπποτικός ός τότε, έφανερωθήκε ποτέ και έτσι το μυστήριον που έκάλυπτε την προέλευσιν του μεγαλύτερου και άραιότερου σμαραγδιού του κόσμου παραμείνι μυστήριον μέχρι σήμερα.

Η Λίλιαν Ρούσελ έφορούσε έπιδεικτικώς το δοχτυλίδι με τό σμαράγδι, ως την ήμερα που παντρεύτηκε με τον έκατομμυριοχό Μάρ, πρην προεβητην των 'Ηνωμένων Πολιτειών της 'Ισπανίας. Οι προληπτικοί είπαν τότε ότι άναμφιβόλως ή έγκατάλειψις του σμαραγδιού — που έφυλάχθηκε τότε σ' ένα χρηματοκιβώτιο — της έφερε άτυχία. Πράγματι, ένα χρόνο μετά τον γάμο της άπέθανε. Τό σμαράγδι περιήλθε στα χέρια της κόρης της Ντόροτ, στην όποια ή μητέρα της, διά διαθήκης, έσφαλάξε ένα εισόδημα από 50 δολάρια την έβδομάδα μόνο, διότι ή έψευρε πόσο σπατάλη ήταν και είχε την έλπίδα, με τον περιορισμό αυτόν, να την φυλάξει από οικονομικήν καταστροφήν. Η κόρη της όμως εύρέθηκε έντός όλίγου με τόσα χρέη ώστε άργισε να διαπραγματεύεται με τους χρυσόχους την πώλησιν του πολυτίμου σμαραγδιού. Της προσέφεραν 50.000 δολάρια. 'Επειδή όμως οι είδικοί υπελέγιναν την αξία του εις 200.000 δολάρια (δύο δισεκατομμύρια δροχμών δηλαδή), ο πατριός της της έδάνεισε τά χρήματα που είχε άνάγκην και άνέλαβε να φυλάξη αυτός τό σμαράγδι. Άγνωστο αν άνέλαβε να τό φυλάξη μόνο, ή το παρσδόθη ως άσφαλεία, εις ένέχυρον, διά τό ποσόν που είχε μετρήσει εις την Ντόροτ. Τό βέβαιον είναι ότι έπειτα από λίγο καιρό, σ' ένα χορό ή νέα παρτερήσος το δοχτυλίδι της με τό σμαράγδι στο χέρι της χήρασε το περιμήφον τεύρονο Καροχό. Η Ντόροτ, έρώτη σ την κυρίαν, ποιος της είχε δώσει τό δοχτυλίδι και εκείνη της απάντησε ότι το είχε λάβει από τον κ. Μάρ. Τό ζήτημα κατέληξε στα δικαστήρια, χωρίς όμως να φθάσει εις άμειονισιν διότι ο κ. Μάρ είχε πεθάνει λίγον καιρό ένωρίτερα. Η δίκη έκράτησε άρκετά χρόνια και όταν, στο τέλος, τά δικαστήρια εξέδωκαν άπόφασι εύνοική διά την Ντόροτ Ρούσελ, ή νέα δεν ή εχόρηκε καθόλου, διότι έν τώ μεταξύ όλου οι πιστωτάι της είχαν έγείρει άγωγάς εναντίον της είχαν προβεί εις την κατάσχεσιν του άντιμήτου της πωλήσεως της πολυτίμου πράσινης πέτρας. 'Επειδή όμως το σμαράγδι δεν μπορεί φυσικά να τεμαχισθή και δεν εύρισκται εύκολα αγοράσας γιά πέτρας άτίας δύο διοικητικομένων χρόμων, το μεγαλύτερον και άκρίβοτερον σμαράγδι που δύναται παραμείναι κλειστό σ' ένα άσφαλές χρηματοκίνητον όπο την έγγυησιν των δικαστικόν άρχών μέχρις ότου βρεθή αγοράσας, ή ή Ντόροτ Ρούσελ, κατορθώσει να πληρώση τά χρέη της.

ΕΥΘΥΜΟΣ
ΚΟΣΜΟΣΑδύνατο να τάχε πάρει
έκείνη

Ο πατέρας κράταγε κάτω από την μαχαλά το σασκί του και ήταν θλιμμένος. 'Εξέρε ένα δέλεμα στη γυναικα του και κατόπιν κύττασε τον γιο του.

—Ο μπαλουός σου μου πήρε λεφτά από την τσέπη του σασκακιού μου, της έδλωσε.

—'Ερρίκο! διαμαρτυρήθηκε ή γυναικα του. Πός κατηγορείς το παιδί; Μπορεί να στά έχω πάρει έγω!

—'Αδύνατο, άπάντησε εκείνος. 'Αν μου τάπαρουν έσύ θα μου τάπαρεις όλα!

Πός τά κατάρφανε αυτός
—'Εδωσα το κόσμου τά λεφτά γιά να σπουδάσω τον γιο μου και να τον στείλω στο Παρίσι, και εκείνος ο άθλιος δεν λασθαίνει τον κόπο να μου στείλη όποτε ένα γράμμα, παραπονείται ο ένας πατέρας.

—'Εγώ, άπεναντίας, τά κατάρφωνα τον κόπο να μου γράφει τακτικά.

—'Εγώ, άπεναντίας. Τού στέλνω ένα γράμμα και το λέγω ότι το έσωκλείω μία λίρα αλλά... έσχω να την έσωκλείω. 'Εκείνος μου γράφει τότε ότι καμιά λίρα δεν ήπρηχε στο γράμμα και... καταλαβαίνεις το θιολά!...

Προνοητικό κορίτσι
—'Η Μαρία, ή νέα υπηρέτρια, μόλις είχε άρχισι την δουλειά της στο σπίτι του ζεύγους κ. Γλυκαίνος, όταν ζητή από την κυρία της, να την έφοδιάσ ή ένα προσηποητικό προμήθειες.

—Πιστοποιητικό! Έκαμε ή κυρία της. Μά εσύ μόλις σήμερα άνελας υπηρέσια και θέλεις πιστοποιητικό!

—Τό έβρω, κυρία, παραδέχθηκε ή υπηρέτρια, αλλά ύπόκει πιθαυότες όταν φύγω από τό σπίτι σας να μη θελήσετε να μου τό δώσετε.

Ήταν έξυπνος ο μικρός
Ο προϊστάμενος είχε άσκαλέψει το παιδί το γραμείο πός να ύποδέχεται τους έπισκέπτας και πός ν' απαντά στις έρωτήσεις των, όταν την δεύτερη κιόλας ήμερα χτύπη κάποιος την πόρτα του γραφείου, και είπε στο παιδάκι που τού άνείκε:

—Είνε ο προϊστάμενος σου έδώ; Τί έλοβε, πρώτης το παιδάκι, φίλος του, φορητός μηχανικός, ή π' αλφει το προσηποητικό μου.

—Και τά τρία, άπάντησε ο άγνώστος.

—'Ωραία τότε. Ο προϊστάμενος μου είναι άσημαλμένος σ' ένα σμιόδο, παραθερίζει στην έξοχη και...περάστε μέσα να τον δώτε.

Τά δράματα της προόδου
Οι έφευρέται
της ραπτομηχανήςΆλλοι κατεσκεύασαν τό μηχανήμα
και άλλοι έπλούτισαν...

Η ραπτομηχανή, ή όποια σήμερα βρίσκεται σχεδόν σε όλα τά σπίτια και θεωρείται ως κάτι άπαραίτητο γιά κάθε νοικοκυριά, έπαίξε μεγάλον ρόλον — και έξακολουθεί να παίζη — εις την ζωή πολλών ανθρώπων. Δεν είναι μόνον και δεν ήπρηξε μόνον το όπλον εις την καθημερινήν πάλην της ζωής έκκατοστάδων χιλιάδων επαγγελματιών ανθρώπων και γυναικών που έργάζονται είτε σε καταστήματα είτε στο σπίτι τους. Προτού ή ανακάλυψις αυτής ρθασή μέχρι του σημείου να δύναιται να χρησιμοποιηται γενικώς από όποιονδήποτε σχεδόν όπως γίνεται σήμερα, γενεαί ολόκληροι έφευρετών έκοπισαν και ύπέφεραν γιά να την άνακαλύψουν και να την τελειοποιήσουν μέχρι του σημείου εις τό όποιον εύρίσκεται σήμερα. Άλλ' άς αναφέρουμε μερικά περιστατικά της έφευρεσεως της «σιδηρής χειρός».

Προτού ο 'Ηλιος Χόου από τό Σπένσερ της Μασαχουσέτης κερδίσει έκα τομύρια επί έκκατομμυρίων από την εφευρέσιν του, υπήρχε εις τό Μάγιεν της Γερμανίας ένας καλός, ο όποιος, μακριά από τους άλλους έφευρετάς, είχε, κατά τό 1800, κατασκευάσει μία ρεπτική συσκευή γιά τό ρέλισμα των άκρων των πλεκτών καπέλων. 'Ηταν ο Βολτςζάρ Κρέμς. Τό μηχανήμα του τον έβοήθησε βεβαίως, όλίγο στο δουλέμα του και κατόρθωσε να πούληση περισσότερα πλεκτά καπέλα απ' όσα θα έκανε με τό χέρι του. Κι έκέρδιε λίγα λεπτά παραπάνω απ' ότι έκέρδιε πρώτα. Δεν κατόλαβε όμως ποίος δυνατότητες έπιτυχίας έκλεινε ή εφευρέσιν του και δεν έπροσπάθησε να γνωρίση το μηχανήμα του εις την δημοσιότητα και να προσελκύη έπ' αυτόν όλη την προσοχή του μεγάλου κοινού. Ο Κρέμς έμεινε εις τό περιθώριον της έπιτυχίας και το μεγάλο πλούτο χωρίς να τό φαντασθή και έπέθανε άγνωστος και πτωχός. Μόνον τώρα τελευταίως ή πατριδα του ή Μάγιεν τό άνήγειρε ένα άγαλμα.

Τούαντιον ο Αύστριακος ράφτης 'Ιωσήφ Μάντερπεργκερ έξοπάτησε 30 χρόνια από τό 80 που έζησε γιά να έπιβλήη το μηχανήμα του. Είχε εννευρήη να διευκολύνη την εργασία της ραπτικής εις όλους τους συναδέλφους του της Αύστριας και όλου του κόσμου, διότι είχε άντιληφθή ότι με την ζήτησι ρουγισμού και ένδυμάτων, ήταν άδύνατον οι επαγγελματιαι, ράβοντας όπως ως τότε με τό χέρι τους, να προσφάσουν να άναποκριθόν εις την μεγάλην κατανάλωσιν. Μά έδωλα, με σίβερτα και με ύβρια, έπροσπάθησε να μιμηθή το άνθρώπινον χέρι, τά κόκαλα, τους μύς και τά νεύρα, και κατόρθωσε πράγματι να φτιάξει ένα τεχνικό χέρι που έρραβε πιο γρήγορα από τό φυσικό. 'Εάν ή καλύτερη ράπτρια κατορθώνε να κάνη 50-60 βελονές στο λεπτό, ή πρωτόγονη μηχανή του Μάντερπεργκερ έκανε 100. 'Η ζήτησι δίπλωμα εύρεσιτεχνίας, άλλ' οι γραφευοκράται της χώρας του δεν το τό έδωσαν διότι ή εφευρέσιν του δεν ήται τελεία. 'Η ύπόθεσις έφθασε μέχρι του αυτοκρατορικού συμβουλίου και όταν επί τέλους το έχορηγήθη τό δίπλωμα εύρεσιτεχνίας, ο έφευρετής δεν είχε ούτε τά χρήματα γιά να πληρώση τά άπαραίτητα τέλη. Άναγκάστηκε να κρηφθή γιά ν' άποφύγη την καταδίωξι των έφοριακών υπαλλήλων και όταν έπέθανε έβόηθηκε με άλλους 90 πτωχούς της Βιέννης εις ένα κοινόν τάφον, όχι μακριά από τον κοινόν τάφον εις τον όποιον έρρίφθη ένα μεγάλόν τέκνον των μωσών, ο Μόζαρτ.

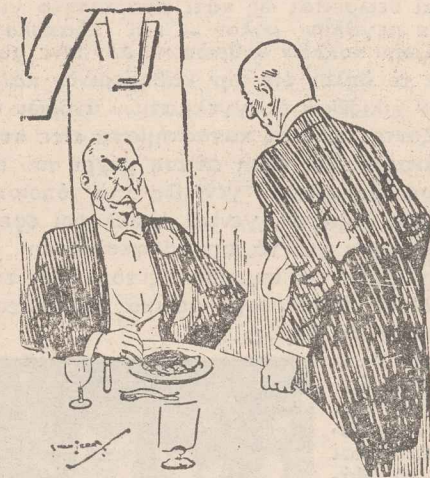
Την ίδια εποχή ένας Γάλλος ράφτης, ο Μαρτελεμί Τινον, είχε την ίδια έμνησιν και κατεσκεύασε ένα μηχανήμα που έκανε 200 βελονές το λεπτό. Κάποιος κρατικός έπίθεωρητής τον έφερε στο Παρίσι, όπου ήτορθ έταιρία γιά την έκμετάλλευσιν της εφευρεσεως του. 'Ηδη εις ένα έργαστήσιον έλειτουργούσαν 80 μηχανές του Τινον, όταν ο ράφτης των Παρισίων με τον φόβον ότι ή μηχανή θα τους άφαιρέσθ το φαμί τους, έπέστησαν κατά των εργοστασίων κι έσπασαν όλες τις μηχανές του Τινον. Ο πτωχός έφευρετής άναγκάστηκε γιά να ζήσιν, να έπιδεικνύη την μηχανή του γιά μία πεντάρα από χωριά σε χωριά. Όταν έγινε ή πρώτη διεθνής 'Εκθέσις του Λονδίνου, έξεκίνησε με τά πόδια του γιά να έκθέσθ εκεί ή μηχανή του. Άλλ' έφθασε τρείς μέρες μετά το κλείσιμο των καταλόγων. Κι έτσι ή μηχανή του δεν έγινε δεκτή. 'Εκεί κατέβρευσαν οι τελευταίες του έλπίδες. Οι καταλόγοι της 'Εκθέσεως περιελάμβανον όμως μίαν άλλην ραπτομηχανήν, την του 'Αμερικανού 'Ηλια Χόου. 'Αν και αυτός στο έλλος έπέμυε ότι δεν είχαν έπιτύχει ο Αύστριακος και ο Γάλλος έφευρετές, πριν φθάση στην έπιτυχία ύπέφερε τα πάνδεινα.

Σε πολλά μέρη της 'Ισπανίας άγνοούν ακόμη την ραπτομηχανή και τά κιμωλά γίνονται στο χέρι.

ΑΣΤΕΛΑΣΟΥΜΕ!

ΣΤΟ ΡΕΣΤΩΡΑΝ

—Άρνούμαι να φάω αυτό που μου έφερες.
—Πώς θεώ, κύριε, μην αρνείσθε. Θά μου δώσουν να το φάω εγώ.

Αθλητικά νέα

Είς την Νέαν Υόρκην έδωθε προχθές ένα πυγμαχικό μάτς συναρπαστικό. Ο μαύρος Λούης ώρμησε ακάθεκτος και με μία γροθιά εξερρίχωσε το μάτι του αντίπαλου του Τζιμ και το πέταξε εις τα καθίσματα των θεατών.

—Μπράβο Λούη! Ώρύτε το κοινό.

—Κουράγιο, Τζιμ! Άρχισαν να φωνάζουν και οι θαυμαστές του Τζιμ. Θέλει να σου δώσουνε το μάτι σου;

—Όχι. Δεν τω χρειάζομαι, απήντησε υπερηφάνως ο Τζιμ. Θά βαρύνω γροθίες στα τ υ φ λ α...

Και ώρμησε πράγματι κατά του Λούη. Με μία επιτυχημένη γροθιά του άνοιξε την κοιλιά, ετράβηξε έξω τὰ άντερα και τὰ έριξε σαν σερπαντίνες εις τὸ κοινό.

—Εὐγε! Ώρυντο οι θεαταί, ἐνῶ ένας παρατυχὸν ξενοδόχος ἐμάζεψε τὰ άντερα του Λούη, γιὰ νὰ τὰ κάμει... φρικασέ.

Ιστορικά ανέκδοτα

Όταν ὁ Ἀνίβας ἔφθασε πρὸ τῶν πυλῶν τῆς Ρώμης καὶ ἐπρόκειτο νὰ ἐφορμήσῃ κατ' αὐτῆς, αἰφνιδίως διέταξε τὸν στρατὸν του νὰ ὑποχωρήσῃ εἰς τὰς ὑψορεῖας τῶν Ἀλπεων. Ἐκεῖ τὸν ἠρώτησεν ὁ Ἀσδρούβας.

—Γιατί, Ἀνίβας ἤλθαμε ἐδῶ;

—Ἀφ' ὃς με, τοῦ ἀπήντησεν ὁ Ἀνίβας, ἐνῶ ἐπήγαμε τρεχάτος νὰ χωρῇ εἰς μίαν ρεμματιά. Μὲν, ἐπείραζε τὸ στοιάχι μου.

Καὶ ἔτσι ἐσώθη ὁ Ρώμη.

Οἱ ἐφετεῖνοὶ χοροὶ

—Ἐφέτος θὰ διοργανωθῇ χορὸς τῶν νεκροπατῶν, κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ὁποίου θὰ διανεμηθῶν ὡς κοτιγίων μικρά... φερετράκια.

—Θὰ διοργανωθῇ χορὸς τῶν μετρητῶν εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ὁλυμπίου Διός, ὅπου ὑπάρχουν πολλοί... στυλοὶ, γιὰ νὰ στηρίζονται οἱ προσκεκλημένοι.

Ἡ μεγαλειτέρα οὐτοπία τῶν αἰώνων...

Ὁ μόνος ἄνδρας ἐπὶ τῆς ὑψηλίου... ἐν μέσῳ ἐνὸς δισεκατομμυρίου γυναικῶν

2ον (ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΝ)

—Ὅπως σὰς εἶπα, τὸ λοιπὸν, καὶ εἰς τὸ ἄλλο φύλλο ὅλα τῆς γῆς τὰ θηλυκὰ εἶχαν... ἐμένα φίλο καὶ ἐφρόντιζαν ἀδιάκοπα τίποτα μὴ μοῦ λείψῃ. Οἱ ἄλλοι ἄνδρες εἶχανε ἀπὸ πολλοῦ ἐκλείψει. Κι' ἐγὼ Σουλτάνος ἤμουνα ἐν εὐτυχίᾳ πάσῃ. Κι' εἶχα τρανὸν χαρῆμι μου ὅλη, πού λές, τὴν πλάσι. Ὅλες τῆς γῆς οἱ ὠμορφεὶς ὥσαν τὰ κρύα τὰ νερά εἰς τὸν κοιτῶνα μου μπροστὰ περιμέναν... οὐρά.

★

Νὰ βλέπατε τασκόματα κι' ἀντίηλεις, διότι ἡ κάθε μία ἤθελε νὰ με πλησιάσῃ πρώτῃ... Κι' ἐγὼ γλεντοῦσ' ἀμέριμος μ' αὐτὴν τὴν λαχτάρα καὶ ἔλεγα: «Γιὰ ὅλες σὰς δὲν δίνω μὴ δέκα δρακ. Καὶ τότε ὅλες ἀρχίζαν κι' ἐκλαίγαν μετὰ τρόμου. Στὰ δάκρυα τῶν γυναικῶν ἔκανα τὸ... λουτρό μου.

★

Στὴν Γκόρμπο ποῦχε πέρασι εἰς τὰ παλιὰ τὰ χρόνια νὰ λύνῃ τῆς ἐπέτρεψα τῶν... παπουσιῶν μου τὰ κορδόνια.

Καὶ στὴν κομψὴ Ντανιέλ Νταρριέ

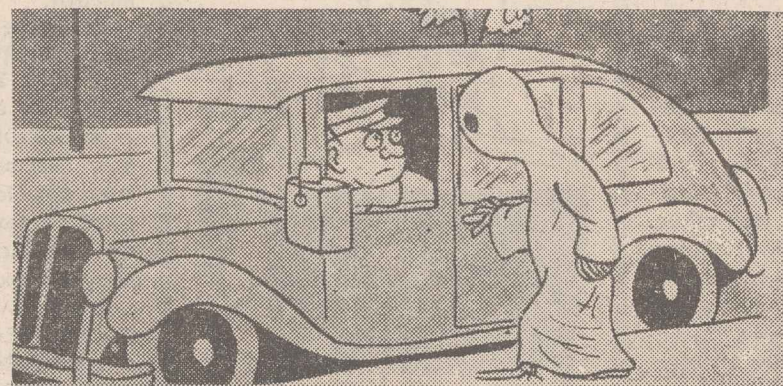
γλυκεῖα ὥσαν πτὶ φούρ τῆς ἔδωσα προνόμιον γιὰ νὰ μοῦ κάμῃ... μακιγιούρ.

Ἦλθε καὶ μιά, πού ἄλλοτε ἡγάπησα μετὰ καυμοῦ καὶ πού τὴν ἀκατάδεχτη μοῦκανε τότε ἡ μαϊμού... ἦλθε κοντά μου ταπεινὴ καὶ μετὰ δάκρυά της.

Ἐγὼ δὲν ἔνοιωσα καμμιὰ εἰς τὴν καρδίᾳ μου δόνησι ἀλλὰ εὐθὺς τῆς ἔδειξα μεγάλη περιφρόνησι...

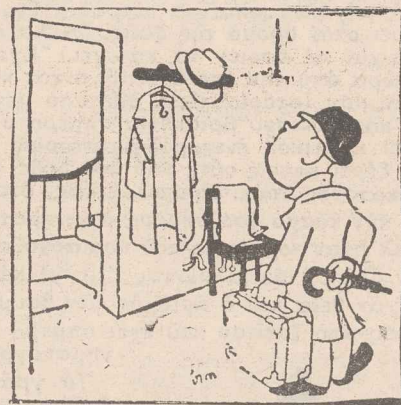
Ἄει σὸ καλὸ κορίτσι μου τῆς λέω με ἀπάθεια. Ἐγὼ ἔχω ρόδα γύρω μου. Δὲν χρειάζομαι ἀγκάθια...

Ἀπ' τὶς γυναικὲς τὶς πολλὰς παραχῶν κουρασθῇ. Στῶν γυναικῶν μου τὴν σειρά

ΚΑΘΥΣΤΕ ΡΗΣΙΣ

Τὸ φάντασμα τοῦ ξενύχτη: — Σωφὲρ, γρήγορα στὸ νεκροταφεῖο, γιὰτὶ ἐξημέρωσε.

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ ΕΠΙΣΤΡΕΦΕΙ ΑΠΟ ΤΑΞΕΙΔΙ

—Φαίνεται πὼς θὰ εἶνε νέα μόδα. Ἀλλοῦς δὲν ἐξηγείται γιὰτὶ φορεῖ ἡ γυναίκα μου ἀνδρικό παλτό καὶ ἀνδρικό καπέλλο.

ΛΑΪΚΟΝ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΝ

Ἑλλείψεις

Ἐάν στὴν πλάσι, φίλε μου, με προσοχῇ ἐγκύψῃς θὰ ἴδῃς πὼς εἶνε ἀνέκαθεν γεμάτῃ παραλείψεις.

Αἰφνης αὐτοῖς ὅπου χρωστοῖν χρήματα με οὐρά γιὰτὶ βρὲ νὰ μὴ ἔχουνε στοὺς εἰσόδους τῶν... φτεργιά;

Γιατὶ ὅσοι μπανίζουσι τὰ θηλυκὰ ἐν Ἀθῆναις στὰ μάτια νὰ μὴ ἔχουνε τοῦ... Ραϊντγκεν τὶς ἀκτίνες;

Αὐτὲς πού σὰν βαδίζουσι θέλουν νὰ προκαλοῦν γιὰτὶ ρὲ νὰ μὴ ἔχουνε...οὐρά, νὰ τὴν κουνούνη;

Κι' ἀφοῦ ἀκούει διαρκῶς καυκάδες γυναικῶν ἔπρεπε νάχουνε κι' αὐτὲς...μουστάκια νὰ τὰ τρώνε

Κι' οἱ γλύπτες, ποῦν' τῆς τέχνης τῶν σπουδαίῶς ὁ σκοπὸς θὰ ἔπρεπε νὰ ἔχουνε δύο μέτρα... γλώσσα. Πῶς;

ΠΙΓΚΟΥΪΝΟΣ

ΔΙΑ ΤΑΣ ΚΥΡΙΑΣ

Ἡ καλλονή

—Τὰ βλέφαρα πρέπει νὰ ἔχουν ἑνα ἡδονικὸ γλάρωμα. Γιὰ νὰ ἀποκτήσετε αὐτὸ τὸ θέλγητρον, κρεμάστε ἀπὸ τὶς βλεφαρίδες σας δύο τσουβάκια γεμάτα ἀλεύρι καὶ ἀφήστε τα νὰ τολαντεύωνται, ὅταν θὰ βαδίζετε.

Καμιά κυρία, δὲν πρέπει νὰ παρεκτρέλῃ τὴν σιλουέτταν. Διὰ νὰ μὴ παγύνετε φροντίστε νὰ προηθευθῇτε, γιὰ νὰ σὰς ἐλαττώνουν τὸ αἷμα, μερικὸς τόνους κορητῶν — τρεῖς τόνους ἀρκούν — ἀπ' αὐτοὺς ὅμως, τοὺς ὁποίους καλλιέργουσι εἰς τὴν... Κορὲν αἰδιδικῶς γι' αὐτὸν τὸν σκοπόν.

Βάπτισις

Ὁ σεσημασμένος λωποδύτης Νίκος Ζούλας ἢ Ἀρπας, ἢ Λουκέτος, ἢ Τρυπάνης, χθὲς ἐδαπίσθη καὶ ἔλαθε τὸ ὄνομα Κλειδοκρητοτάκιας.

Θά δᾶς πῶ τὴν

ΤΥΧΗ ΣΑΣ

Χαρτορίχτρες, καφετζούδες καὶ μάγισσες μᾶς ὑποδέχονται μετὰ τὴν ὑπόσχεσιν:

Οἱ μάγισσες δὲν προλέγουσι τὰ μέλλοντα μόνον· μετὰ εἰς τὰ σκεπητικά ἔργα. Ἡ ἐποχὴ μας — ὅλες οἱ ἐποχές — εἶνε γεμάται ἀπὸ αὐτῆς, πού ἔξασκουν με ἀμείωτῃ ἐπιτυχίᾳ τὸ προσδοκῶν ἐπαγγελματίαν ἀπὸ τὸν καιρὸν τῆς αἰμυλότητος Πυθίας. Ἄν ὁ Μάκκεθ ἐξοῦσεν εἰς τὴν ἐποχὴν μας δὲν θὰ εἶχε καθόλου ἀνάγκη νὰ καταφύγῃ στὰ μεταφυσικὰ ἐκείνα πλάσματα τῆς φαντασίας τοῦ Σαίξπηρ γιὰ νὰ τὸν διαφύκῃσιν ἐπὶ ὁλάν τῶν σημείων τῆς μελλοντικῆς του σταδιοδρομίας. Θὰ χτυποῦσε ἀπλῶς τὴν πύρταν μας, ὅπως αἰσθάνετε καφετζούδες, εἰς τὸ σάλλον τῆς ὁποίας θὰ ἐπεριμένε τὴν σειράν του μετὰ λαμπρῶν κυριῶν τῆς λεγομένης ἀριστοκρατίας γιὰ νὰ ἀκούσῃ ἀπὸ τὸ στόμα τῆς φλυτζανόπυθας ὅσα ἐδιδόσαν ἡ ψυχὴ του. Καὶ κατὰ περισσώτερον. Θὰ ἡμποροῦσε, πληρώνοντας ὀλίγα χιλιόδραχμα, νὰ ἀποκτήσῃ κανένα φάρμακον, χωρὶς εἰς τὰς θαυματουργὰς ἰδιότητες τοῦ ὁποίου τὸ δυνεῖρά του θὰ ἐλάμβαναν σάρκα καὶ ὁστά.

Ὁ κόσμος ἡμπορεῖ νὰ ἔχῃ προσδοεῖσαι καὶ οἱ ἐπιστήμιες νὰ ἔχουν κατορθώσαι θαύματα. Ἡ τεχνικὴ καὶ ἡ πνευματικὴ πρόδοσις ἡμπορεῖ νὰ ἔχουν σαράσαι ἀείες καὶ πεποιθήσεις τοῦ παρελθόντος. Τίποτε ὅμως δὲν ἡμπορεῖ νὰ κλονίσῃ τὴν καφετζούδα ἀπὸ τὸν θρόνον της. Τίποτε δὲν ἡμπορεῖ νὰ μειώσῃ τὸ ἔργον τῆς χαρτορίχτρας καὶ τῆς μάγισσας πού ἔρεπε νὰ «χρωσῶν» τὰ κύματα καὶ συζῆτῃ μετὰ ἀστρά, σὰν νὰ ἦσαν γιγαντισσὲς τῆς Κόσμου καὶ κοσμάκης τρέχει νὰ ζητήσῃ τὶς πολυτίμες ὑπηρεσίας τῆς μαγανίας, καὶ ἀγωνίζεται νὰ συμμορφωθῇ κατὰ γράμμα πρὸς τὶς σοφιστικὰς ρετίτσες, πού δὲν φτάνει, δυστυχῶς, κανένα φαρμακείον, ἰατρί, τὸ φαρμακείον τῆς μάγισσας εἶνε ὁλόκληρος ἡ φύσις καὶ ἡ συνθεσις τῶν φαρμάκων της, τρομακτικὸν κοκτέιλ ὕψιστης σημασίας πού χρειάζεται κολοσσὸς ἀφελείας καὶ ποταμοὶ ἰδρωτὸς γιὰ νὰ συντεθῇ. Τὸ ἀστυνομικὸν δελτίον ἀνασφίρει κάθε τόσο καὶ φέρει σὸ φῶς τῆς δημοσιότητας πολλὰς σκοτεινὰς πτυχὲς τῆς ἀποκρύφου ἐπιστήμης, τῶν μάγισσων. Ὅποτε θέλομεν ἔτι γιὰ νὰ γνῇ μίαν λοχυρὴν καὶ ἀποτελεσματικὴν ρετιότα χρειάζομαι πράγματα ἀποτεῦτως περιέργα: Νερὸ ἀπὸ σαρὰντα κύματα, μαζεμένο ἀπὸ φουρτουνασμένην θάλασσαν εἰς νύκτα νέας σελήνης, αὐτὸ καὶ κόπταν τὸ πρῶτον γενιήσαν καὶ ἀποθανοῦσαν κατὰ τὸν τοκετόν, ποδάρι θατρώδου πρωτοτόκου καὶ ἐρωτευμένου, τριχὲς οὐρᾶς ἀλλοῦ θηλυπρεποῦς καὶ ἀνιήκοντος εἰς πλούσιον μονόθετον καὶ ἔχοντα ἑτεροθαλὴ πτωχὸν ἀδελφόν εἰς Αὐστραλίαν, καὶ ὅλα αὐτὰ περασμένα ἀπὸ τὰ κέρατα τράγου κουτσού, τραυλοῦ καὶ κουφῶ, νηστεύοντος ἀσθητῶς κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς συμπληρώσεως τῆς συνταγῆς.

Δὲν πρόκειται περὶ ὑπερβολῆς. Πρό ἡμερῶν ἀκόμη ἀπεκλύθη διασκεδαστικὴ ἱστορία εἰς ἑθὺς σοφιστικῶν Ἀσκληπιάδων, οἱ κόρες τοῦ ὁποίου θέλοντας νὰ πάρουν κάποιο φάρμακον περιεφρόνησαν τὴν πάνσοφον ἐπιστήμην τοῦ πατρὸς καὶ κατέφυγαν στὰς ὑπηρεσίας ἐξυπνῆς μάγισσας πού κατάρθων νὰ εἰσπράξῃ εἰς ἐλάχιστον διάστημα τὸ σεβαστὸν ποσὸν τῶν 16 χιλιόδραχμων. Τὸ πρᾶγμα ἔκανε τὴν ἐντυπωσιᾶν σκανδαλὸν καὶ οἱ χρονογράφοι τοὶ καθημερινοῦ τύπου εὐρίθκην τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἐξαντλήσουν τὸ πνεῦμα τοὺς εἰς ἑθὺς τοῦ δυστυχῆς Ἀσκληπιάδου πού ἴδρωσε καὶ ἐδαπίσθη τὶς τρί-

χες τῆς κεφαλῆς του γιὰ νὰ ἀποκτήσῃ διπλώμα, τὴν ἀξίαν τοῦ ὁποίου ἔφθασαν νὰ περιφρονήσουν καὶ αὐτοὶ ἀκόμη οἱ προσφιλέστεροί του! Τὸ φαινόμενον ὅμως δὲν εἶνε καθόλου ἐλληνικόν. Ἡ ὑπεροχὴ τοῦ μαγιστρῶν τῆς μαγανίας πρὸς τὰς εἰς τὸ ἄπλετον φῶς τῆς ἐπιστήμης εἶνε ἀδυστάστῃ ἀποκρίσιμος ἀπὸ τὸν κόσμον. Καὶ ἡ πελατεῖα αὐτῇ ἀποτελεῖται συνήθως ἀπὸ ἐρωταίους θυμούμενους, ἀρσενικοὺς καὶ θηλυκοὺς — κατὰ ἀμέτρητον πλειοψηφίαν θέταται ἀπὸ Ἀργυρόπουλος ὅπου ὁ συγγραφεὺς του

Δὲν ἔρω ἀν τὸ μικρόβιον αὐτὸ εἶνε ἐφεύρεσις τοῦ ἐξύμνου συγγραφέως. Τὸ ὅτι ὑπάρχει ὅμως εἶνε ἐκτὸς πάσης συζητήσεως. Τὸ θεσπιστὸν τὰ πλήρη τῆς πελατείας τῶν κάθε εἰδους μαγισσῶν, καφετζούδων, χαρτορίχτρων καὶ μέντινων ἀκόμη, τὰ σάλλονα τῶν ὁσίων ποτὲ δὲν ἀδεύουν ἀπὸ τὸν κόσμον. Καὶ ἡ πελατεῖα αὐτῇ ἀποτελεῖται συνήθως ἀπὸ ἐρωταίους θυμούμενους, ἀρσενικοὺς καὶ θηλυκοὺς — κατὰ ἀμέτρητον πλειοψηφίαν θέταται ἀπὸ Ἀργυρόπουλος ὅπου ὁ συγγραφεὺς του

οἱς τῶν γεγραμμένων τῆς μοῖρας δὲν χρειάζεται μετὰ Χριστὸν προφήτας Χρεῖζεται ὅμως δύο πράγματα. Ἐξυμνοῦν ἀποκρυπτογραφητὴν καὶ ἀφελῇ ἀκροατὴν. Ἀλλὰ ἡ πελατεῖα τῶν καφετζούδων σπανίως ἔχει τόσο ἀνεπτυγμένη τὴν διανοήν, ὥστε νὰ χαρακτηρίζεται μονάχα ὡς ἀφελῆς. Εἶνε κατὰ περισσώτερον ἀπὸ αὐτὸ καὶ ἔτσι τὸ ἐπάγγελμα τῆς καφετζούδας γινώρκει δόξαν ἀπερίσπαστον.

Δημιουργικὴ περιέργεια καὶ καθήκον μετὰ ἑφες καπνὸς σὲ σπὶτι μίας διασήμες καφετζούδας, κοντὰ εἰς τὸ ὅποιον (δὲν δύνω τὴν διευθύνσιν της γιὰτὶ σκοπὸς μου δὲν εἶνε νὰ λαλαψασάω τὴν πελατεῖαν τῆς) ἦσαν τέσσαρες κοῦρσες ἀραδιασμένες ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς καὶ σὸ σάλλον τῆς θηλυκόκοσμος πυκνός, τοῦ ὁποίου δὲν ἦξερες τί νὰ πρωτοθαυμάσῃς. Τὴν διαοριάν ἡ τὴν ἀφελείαν. Σὲ ἰδιαίτερον διαμέρισμα ἐνδοσκοτάν ἡ καφετζού καὶ τὰ θηλυκὰ ἐπενοῦσαν μετὰ ὅσα δὲς δὲν θὰ ἔμπαναν οἱ πρόγονοί μας σὰς ἀδύτα τοῦ ματεῖου τῶν Δελφῶν. Καὶ ὅταν ὑπερὰ ἀπὸ τὰς ἀποκαλύψεις ἔβγαιναν ἀπὸ τὰ ἀδύτα τοῦ αὐτοῦ τῆς φλυτζανόπυθας εἶχαν πολλὰς τὸ φῶς ἐμβρόντιον, ἄλλες μελῶν, - χολαῖκον, ἄλλες σπαρτακτικόν καὶ ἄλλες εὐτυχὲς καὶ πασηγυρικόν. Ἀκούγες, λοιπόν, ἐντυπώσεως καὶ καὶ σοῦ ἐσκηνοῦτο ἡ τριχά.

—Καλέ μου τὰ εἶπε ὅλα!
—Σοβαρῶς;
—Ὅλα καλέ!
—Καὶ γιὰ τὸ Γιώργο;
—Παρά! Ὅλα, δὲ! Πῶς ἔχει μουστάκι, πὼς εἶναι ψηλός, μελαχροινός καὶ νευρικός, πὼς κάνει τσαλιμῆκα καὶ πὼς σὸ τέλος θὰ μετὰ πᾶρῃ ὁπωσδήποτε.

—Σῶπα!
—Ναί, καλέ!

Δὲν ὑπάρχει ἄλλη κουβέντα ἐκεῖ μέσα. Πότε ὁ Γιώργος πού δυστροπεῖ καὶ δὲν ἐννοεῖ νὰ ὑποκύβῃ στὰ ἀντὶ τῆς λεμονιάς, πότε ὁ Νίκος πού δὲν διατυπώνει, σοφῶς τὰ αἰνίγματα του καὶ δάξει σὲ ἰγώνιον τὴν δυστυχὴ καπέλλαν, πότε ὁ Κώστας πού λέει καὶ ὁδοῖται πολλά, ἀλλὰ κινεῖται εἰς τὴν ὑπόθεσιν τοῦ ὕμνου, πότε ὁ Γιάννης ὁ σκοτεινός καὶ φιλοσοφικός πού τὰ σταθμίζει ὅλα καὶ δὲν ἐννοεῖ νὰ περάσῃ τὸν Ρουδέκων, πότε ὁ Ἀλέκος πού δέχεται καὶ προσφέρει προθυμότητα τὸν ἐρωτά, ἄλλα ἐπεκτείνει τὴν ἐρώσιν του καὶ εἰς ὅλες ὥλές, ἐνῶ διψᾷ ἡ δική του — κτλ., κτλ. Ἦταν ἐν τελευταίᾳ ἀναλύσει ἡ αἰσθηματικὴ ἀμφισβόλια εἰς χίλιες ἐκδοχὰς πού εἶχε σπῆσει νὰ λύσῃ τῆς ἀγορίας τῆς μέσας εἰς τὰ κατὰκάτω τοῦ καφέ. Ὑπόθεσις κατὰ ὅλους συμπαθητικὴ. Γιατὶ ὅταν τὰ θηλυκὰ εὐνοῦν σὸν ἐρωτὰ περιφρονῶν τὰ ὅταν, τὰ μαγικά, εἰς μάγισσας καὶ τὰ κάθε εἶδος γιγαντοσφίγας. Ὅταν ἀποτυχῶν ὅμως παίρνουν τῆς ροῆς καὶ τὰ σκεπτικὰ. Ἀς εἰμαστε ἐπισκεψί. Δεδομένου ὅτι μετὰ καὶ νὰ πῇ κανεὶς μυλὸ στὴν γυναῖκα δὲν θὰ μπόρῃ ποτὲ νὰ ὁρᾷ. Τούτο αἰσθάνον σ' αὐτὰ, τὰ μεγαλότερα ζητήματα τῆς ὑποστάσεώς τους.

Δ. ΝΑΘΑΣ

Μετὰ εἰς τὸ καταστάλαγμα τοῦ φλυτζανιοῦ, ἐκρησσινοῦται μυστηριώδεις παραστάσεις πού προλέγουσι τὸ μέλλον σας

Γκούρτες Γκαίτες, ἀναπτύσσει μετὰ τὸς ἡμέρας τὴν διασκεδαστικὴν περιήγησιν τοῦ καθηγμένου Πρακτορίου πού ἔρχεται τὸ διπλωμά του γιὰ νὰ ἐξασκήσῃ τὸ ἐπὶ τοῦ ἀκατανοήτου καὶ μὴ φθάνοντος νηπιό. Γιὰ τὸ φλυτζάνι τοῦ καφέ ἀπὸ ἀνθρώπου ὡς ἐπιστήμον ἐκφυγῶντος μὴ γες, ὡς τσαρτανῶς δὲν ἐπρόφθανε νὰ δέχεται τὴν πελατεῖαν. Ἐφ' ὃ καὶ τὴν ἔχει διαγεγραμμένον ὁλόκληρον τὸ μέλλον φέλλει στὸν κόσμον καὶ ἔσται ὡς σκοπὸν τῆς ζωῆς του ν' ἀνακαλύψῃ τὸ μικρόβιον τῆς ἀνθρωπίνης θλακείας.

τε πού ἔχουν δοσοληψίαι αἰσθηματικῆς, ἡ ἐκκρεμὲς ὑπόθεσις τῆς καρδίας, ἡ ἀπορία τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὸν μεγαλὸν κῆρυκα τοῦ ἀκατανοήτου καὶ μὴ φθάνοντος νηπιό. Γιὰ τὸ φλυτζάνι τοῦ καφέ ἀπὸ ἀνθρώπου ὡς ἐπιστήμον ἐκφυγῶντος μὴ γες, ὡς τσαρτανῶς δὲν ἐπρόφθανε νὰ δέχεται τὴν πελατεῖαν. Ἐφ' ὃ καὶ τὴν ἔχει διαγεγραμμένον ὁλόκληρον τὸ μέλλον φέλλει στὸν κόσμον καὶ ἔσται ὡς σκοπὸν τῆς ζωῆς του ν' ἀνακαλύψῃ τὸ μικρόβιον τῆς ἀνθρωπίνης θλακείας.

Καὶ ἡ χαρτορίχτρα ἀφοῦ μελετήσῃ τοὺς συνδυασμοὺς τῶν χαρτῶν, ἀρχίζει νὰ προλέγει τὰς θούλας τῆς εἰσπρατικῆς σας...

ΕΝΑ ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΟΝ ΔΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Η ΚΥΡΙΑ ΤΟΥ ΜΕΣΟΝΥΚΤΙΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Τις νύκτας τηλεφώνει το δρόμο στον επιδοματή Δέν και τον παρακαλεί να ερ-
θθι διότι συνέβη κάποιο μυστηριώδες εγγι-
μα στο μέγαρό του.

Ο Δέν παίρνει μαζί του και τον φίλο
του ντεκελί Χούγκ Κόλλιν.

Το εγγίχοντο συνέβη υπό τας εξής συνθή-
κας. Οι φιλοξενούμενοι του κ. Τάναρη ε-
παύσαν μία παρτίδα κρυφτό και είχαν οδυ-
σση τα φώτα. Ο Χούγκ Ντάουρ ένας από
τους κεκλιμένους, κατά την διάδραση του
παχυνμένου έπεσε επάνω σ' ένα πύλωμα. Καί-
τοι ο Ντάουρ ήτο τυφλός εγκατάλειψε υπέ-
πρόκειτο περί φόνου και έκλεισε τις θύρες.
Αν... οι προηγούμενοι επίταν μέσα
καί αναίκαν τα φώτα έβγαλαν κοινό στο πα-
σάλλω της... Αύστην τον Έντγκαρ Στάλλα
νεκρό, που έβλεπε στο αίμα.

Ο Στάλλα ήτο συνηθισμένος έλαστρον συ-
θησιογραφίας και έφημιτο για τις έρω-
τικές του περιπέτειες.

Οι δύο αστυνομικοί ήρχισαν άμέσως νά ε-
ναρρίνουν τους καλεσμένους.

808

—Ναί. Κατά την γνώμη του, ο Ντά-
ουρ είνε ένοχος... Ωμολόγησε ότι δεν
είναι πια τυφλός, και γιγνύμενη ότι ενα-
ναθήκε το φως του από τη συγκίνησι,
άλλ' ο Γιούστας λέει ότι κανείς δεν τον
πίστεψε και ότι περιμένει άποψη νά τον
συλλαβούν.

—Θέω μου! Έκαμε η κυρία Στόρεν-
τί διασάρεται ιστορία. Ντιάννα, σκεπτό-
μου ακριβώς, ότι θα έκανες καλά νά
παυνορεύης άπο το δυνάτον πιά γρήγορα
και ήσυχα... Όκα αυτά τά γεγο-
νότα! Υπαρχεί λόγος νά έπιταχύνω
το γάμο σου, γιατί τότε θά μπορούσε
ο Γιούστας νά σέ πάρη για ένα μακρυ-
νό γαμήλιο ταξίδι και έτσι θά απέφυ-
γες ν' αναμνηθής έστω και από μακριά
οι όλες αυτές τίς άνακρισίες, αν υποθε-
σουμε ότι θά εξακολουθήσουν άκόμη...

—Οά προσημασία νά μην στεφανωθώ
πριν από το Πάσχα, άπάντησεν η Ντιάν-
να, παραινώντας το ήρος μικρό μπουλα-
ριού, όπως συνήθιζε νά λέη η γιανιά
της.

—Θά κάμης αυτό που θέλω εγώ, ά-
πάντησεν η κυρία Στόρεν.

—Δέν θέλω νά γίνωμν τόσο γρήγορα
οί γάμοι, έπέμεινε η Ντιάννα μέ τη λε-
πτή, δροσρή και σταθερή φωνή της,
που ήσαν σαν άληθινή ήχυν της φωνής
της γιανιάς της.

—Ανοήσιες. Δέν σού κρύβω ότι χθές
το έρδω δολιδοσκοπήσας τόν Γιούστας,
έπερπε νά χειρισθώ το ζήτημα μέ δι-
πλωματία, γιατί σ' όλη του τη ζωή πο-
λλές γυναίκες τόν κυνηγήσαν... Αλλά
τά κατάρρεσα μιά χαρά, συμφώνησε μα-
ζί μου, ότι, λόγω τών περιστάσεων, δεν
έπερπε οι γάμοι νά γίνωμν μεγάλοι...

—Νά, μιλάσαμε για τίς δέκα 'Ιου-
νοιαριού, 'Ετσι θά έρχεμε τόν καιρό
νά άγοράσουμε τά προικία σου.

Η Ντιάννα, κατασφραγισμένη, στριφο-
γύρισεν το δάκτυλό της τόν άρραβώνα.
'Ηξερε ότι όταν η γιανιά της έβγαπνε
παρμόμοι όφως, ήταν άνοηλος νά έπι-
μείνη και η κυρία Στόρεν, εύχαριστη-
μένη από τη σιωπή της, άλλάξε θέμα.

—'Ηγαν, μικρή μου, είνε όρα νά
ντυθής για το δείπνο. Δέν θά κατέβα
και φρόντισε νά μου στείλουν λίγο φα-
γητό έδω. Τώρα καλώς ήρθες, γιατί
όταν θ' άνέβης νά κοιμηθής εγώ θά
κοιμάμαι.

Η Ντιάννα φίλησε μέ τά δροσερά
της χείλη το περιδωμένο μάγουλο.

—Κολιγνύτα, άγαπητή μου, Ξέρεις,
ότι η μνήμη μου σκέψις είνε νά κών
εύστοχη... Θέλω νά έχης άνα έκεί-
να, που έγώ στην ηλικία σου δεν είχα.
Τώρα τά δνείρα μου πραγματοποιούν-
ται... Καλώς ήρθα.

—Ναί, γιανιά.

Η Ντιάννα πήγε στο δωμάτιό της και
άνοιξε τη νύχλα, που πονείει
πέντε θραδυνά τουαλέτες, από τίς ό-
ποιες η μιά μονάχα ήσαν πληρωμένη:

Η μονάχα ήσαν προσημασμένη, ότι ο
λογαριασμός δεν δακαιοποιείται ποιν-
τό το γάμο. Αύτη πάλι, σφού έξηκρι-
νασε ότι η πελάτις της ήσαν άρραβώ-
ναστικά τού Σέρ Γιούστας δεν έδει-
ξε καμιά δυσκολία. Τί έσπρωγνε μά-
λιστα νά πάρουν κι άλλες τουαλέτες.

—Γιατί δεν παίρνεις κι' αυτά έδω;
Στη δεσποινίδα, που είνε τόσο ελάνειά,
το λαμέ ν' άρξάν θά ήγανινε σαν ο-
νειρο...

—'Η Ντιάννα, που λάτρευε τίς ώραιές
τουαλέτες, γάδισε νά άνάγη τήν
ταξιδιέ πτυχές και διάλεξε μιά τουα-
λέτα από ρόζ έλαδο που της ήγανι-

νε όπέρωχα... Δεν της έμεναν, παρά δέ-
κα λεπτά για νά ντυθώ. Οι άλλοι θά
έκάθηντο στο τραπέζι όταν θά κατε-
βαινε στο δείπνο για νά πάρη τη συνη-
θισμένη της θέσι δίπλα στον Σέρ Γιου-
στας... Τόσο το χειρότερο. Κατά το
γεύμα της μιλούσε λίγο, γιατί γι' αυ-
τόν το φαγητό ήσαν μυσταγωγία. Κυτ-
τάχθηκε στόν αδέρφη, κι' ένώ χτενιζό-
ταν, έρθηκε στο πρόσωπό της ήσαν
χαλασμένο... Κατά το δείπνο κανείς
δεν την πρόσεξε πολύ. Η Πέρλ είχε κα-
τέχει για πρώτη φορά και μ' όλο της
το μακρινό, φαινόταν πολύ κου-
ρασμένη, άρρωστη μάλιστα. Έδειξε πο-
λύ λίγη ευγένεια στόν άνδρα της και
στην Άντζελ Χάβλιντ. Η Ρούθ Κλέαρ
ήταν κατάχλωμη και σιωπηλή. Ο Τζού-
λιαν Χάβλιντ έπέσυρε τη γενική
γνωμοσύνη για τίς συζητήσεις που πα-
νω σέ διάφορα θέματα, όπως το πρέ-
ξιμο μέ μπουσκλέττα, τίς διασκεδά-
σεις στις Βαλεριάδες νήσου τόν χει-
μώνα και ένα κοκτέιλ δικής του έφευ-
ρέσεως.

—'Ησουν ήρωας άπόψε, του έλεγε η α-
δελφή του άργότερα. Κανέναν δεν ε-
άνουγε, άλλ' όλοι σέ εύνομηνούσανε.
Πες μου πού είνε ο γελοῖος έκείνος
άνθρωπος, που έμοιάσε σάν υπέρ-
στην τροσεκαρία; Νόμίζα ότι
τούς ήξερα όλους.

—Ο Θεός Ξέρει! άπάντησεν ο Τζού-
λιαν, ένώ έπεφτε στο ντιάνο, το σα-
λονιού εξηγημένους τέλεια από την
προσάθεια που είχε κάμει. Ο αδελφός
και η αδελφή ήσαν μόνοι.

—Πες μου, Άντζελ, θά μάς αναγκά-
σουν νά παρατείνουμε τη διαμονή μας
έδω πέρα;

—Έγώ θά μείνω όποσδήποτε. Η
Πέρλ βρίσκει τη συντροφιά μου εύχα-
ριστη και θά μού δώση μια γούνα
για Χριστουγεννιάτικο δώρο. Μόλις
είναι σέ κατάσταση νά ταξιδεύη θά
φύγη μέ τόν Τζόρτζ για το Μοντεκά-
ρλο και μού έχει σχεδόν υποσχεθή ότι
θά πάρη μαζί της.

—Προσπάσας νά προσκληθώ κι' εγώ
έδω, παραινώντας το ήρος μικρό μπουλα-
ριού, όπως συνήθιζε νά λέη η γιανιά
της.

—Θά προσπαθήσω, όποσδήποτε η α-
δελφή του, θά προσπαθήσω νά παίζω
μέ τόν ένθνικισμό τού Τζόρτζ. Πρέπει
να ένθαρρύνουμε πρῶτα την ένθνική ρι-
σμηχανία.

—Θά προσπαθήσω, όποσδήποτε η α-
δελφή του, θά προσπαθήσω νά παίζω
μέ τόν ένθνικισμό τού Τζόρτζ. Πρέπει
να ένθαρρύνουμε πρῶτα την ένθνική ρι-
σμηχανία.

—Θά προσπαθήσω, όποσδήποτε η α-
δελφή του, θά προσπαθήσω νά παίζω
μέ τόν ένθνικισμό τού Τζόρτζ. Πρέπει
να ένθαρρύνουμε πρῶτα την ένθνική ρι-
σμηχανία.

—Θά προσπαθήσω, όποσδήποτε η α-
δελφή του, θά προσπαθήσω νά παίζω
μέ τόν ένθνικισμό τού Τζόρτζ. Πρέπει
να ένθαρρύνουμε πρῶτα την ένθνική ρι-
σμηχανία.

—Θά προσπαθήσω, όποσδήποτε η α-
δελφή του, θά προσπαθήσω νά παίζω
μέ τόν ένθνικισμό τού Τζόρτζ. Πρέπει
να ένθαρρύνουμε πρῶτα την ένθνική ρι-
σμηχανία.

—Θά προσπαθήσω, όποσδήποτε η α-
δελφή του, θά προσπαθήσω νά παίζω
μέ τόν ένθνικισμό τού Τζόρτζ. Πρέπει
να ένθαρρύνουμε πρῶτα την ένθνική ρι-
σμηχανία.

—Θά προσπαθήσω, όποσδήποτε η α-
δελφή του, θά προσπαθήσω νά παίζω
μέ τόν ένθνικισμό τού Τζόρτζ. Πρέπει
να ένθαρρύνουμε πρῶτα την ένθνική ρι-
σμηχανία.

—Θά προσπαθήσω, όποσδήποτε η α-
δελφή του, θά προσπαθήσω νά παίζω
μέ τόν ένθνικισμό τού Τζόρτζ. Πρέπει
να ένθαρρύνουμε πρῶτα την ένθνική ρι-
σμηχανία.

—Θά προσπαθήσω, όποσδήποτε η α-
δελφή του, θά προσπαθήσω νά παίζω
μέ τόν ένθνικισμό τού Τζόρτζ. Πρέπει
να ένθαρρύνουμε πρῶτα την ένθνική ρι-
σμηχανία.

—Θά προσπαθήσω, όποσδήποτε η α-
δελφή του, θά προσπαθήσω νά παίζω
μέ τόν ένθνικισμό τού Τζόρτζ. Πρέπει
να ένθαρρύνουμε πρῶτα την ένθνική ρι-
σμηχανία.

—Θά προσπαθήσω, όποσδήποτε η α-
δελφή του, θά προσπαθήσω νά παίζω
μέ τόν ένθνικισμό τού Τζόρτζ. Πρέπει
να ένθαρρύνουμε πρῶτα την ένθνική ρι-
σμηχανία.

—Θά προσπαθήσω, όποσδήποτε η α-
δελφή του, θά προσπαθήσω νά παίζω
μέ τόν ένθνικισμό τού Τζόρτζ. Πρέπει
να ένθαρρύνουμε πρῶτα την ένθνική ρι-
σμηχανία.

—Θά προσπαθήσω, όποσδήποτε η α-
δελφή του, θά προσπαθήσω νά παίζω
μέ τόν ένθνικισμό τού Τζόρτζ. Πρέπει
να ένθαρρύνουμε πρῶτα την ένθνική ρι-
σμηχανία.

—Θά προσπαθήσω, όποσδήποτε η α-
δελφή του, θά προσπαθήσω νά παίζω
μέ τόν ένθνικισμό τού Τζόρτζ. Πρέπει
να ένθαρρύνουμε πρῶτα την ένθνική ρι-
σμηχανία.

—Θά προσπαθήσω, όποσδήποτε η α-
δελφή του, θά προσπαθήσω νά παίζω
μέ τόν ένθνικισμό τού Τζόρτζ. Πρέπει
να ένθαρρύνουμε πρῶτα την ένθνική ρι-
σμηχανία.

—Θά προσπαθήσω, όποσδήποτε η α-
δελφή του, θά προσπαθήσω νά παίζω
μέ τόν ένθνικισμό τού Τζόρτζ. Πρέπει
να ένθαρρύνουμε πρῶτα την ένθνική ρι-
σμηχανία.

—Θά προσπαθήσω, όποσδήποτε η α-
δελφή του, θά προσπαθήσω νά παίζω
μέ τόν ένθνικισμό τού Τζόρτζ. Πρέπει
να ένθαρρύνουμε πρῶτα την ένθνική ρι-
σμηχανία.

—Θά προσπαθήσω, όποσδήποτε η α-
δελφή του, θά προσπαθήσω νά παίζω
μέ τόν ένθνικισμό τού Τζόρτζ. Πρέπει
να ένθαρρύνουμε πρῶτα την ένθνική ρι-
σμηχανία.

—Θά προσπαθήσω, όποσδήποτε η α-
δελφή του, θά προσπαθήσω νά παίζω
μέ τόν ένθνικισμό τού Τζόρτζ. Πρέπει
να ένθαρρύνουμε πρῶτα την ένθνική ρι-
σμηχανία.

—Θά προσπαθήσω, όποσδήποτε η α-
δελφή του, θά προσπαθήσω νά παίζω
μέ τόν ένθνικισμό τού Τζόρτζ. Πρέπει
να ένθαρρύνουμε πρῶτα την ένθνική ρι-
σμηχανία.

—Θά προσπαθήσω, όποσδήποτε η α-
δελφή του, θά προσπαθήσω νά παίζω
μέ τόν ένθνικισμό τού Τζόρτζ. Πρέπει
να ένθαρρύνουμε πρῶτα την ένθνική ρι-
σμηχανία.

—Θά προσπαθήσω, όποσδήποτε η α-
δελφή του, θά προσπαθήσω νά παίζω
μέ τόν ένθνικισμό τού Τζόρτζ. Πρέπει
να ένθαρρύνουμε πρῶτα την ένθνική ρι-
σμηχανία.

—Θά προσπαθήσω, όποσδήποτε η α-
δελφή του, θά προσπαθήσω νά παίζω
μέ τόν ένθνικισμό τού Τζόρτζ. Πρέπει
να ένθαρρύνουμε πρῶτα την ένθνική ρι-
σμηχανία.

—Θά προσπαθήσω, όποσδήποτε η α-
δελφή του, θά προσπαθήσω νά παίζω
μέ τόν ένθνικισμό τού Τζόρτζ. Πρέπει
να ένθαρρύνουμε πρῶτα την ένθνική ρι-
σμηχανία.

—Θά προσπαθήσω, όποσδήποτε η α-
δελφή του, θά προσπαθήσω νά παίζω
μέ τόν ένθνικισμό τού Τζόρτζ. Πρέπει
να ένθαρρύνουμε πρῶτα την ένθνική ρι-
σμηχανία.

—Θά προσπαθήσω, όποσδήποτε η α-
δελφή του, θά προσπαθήσω νά παίζω
μέ τόν ένθνικισμό τού Τζόρτζ. Πρέπει
να ένθαρρύνουμε πρῶτα την ένθνική ρι-
σμηχανία.

—Θά προσπαθήσω, όποσδήποτε η α-
δελφή του, θά προσπαθήσω νά παίζω
μέ τόν ένθνικισμό τού Τζόρτζ. Πρέπει
να ένθαρρύνουμε πρῶτα την ένθνική ρι-
σμηχανία.

—Θά προσπαθήσω, όποσδήποτε η α-
δελφή του, θά προσπαθήσω νά παίζω
μέ τόν ένθνικισμό τού Τζόρτζ. Πρέπει
να ένθαρρύνουμε πρῶτα την ένθνική ρι-
σμηχανία.

—Θά προσπαθήσω, όποσδήποτε η α-
δελφή του, θά προσπαθήσω νά παίζω
μέ τόν ένθνικισμό τού Τζόρτζ. Πρέπει
να ένθαρρύνουμε πρῶτα την ένθνική ρι-
σμηχανία.

έφθανε κανείς από μιά πέτρινη σκάλα
που σκεπαζόταν από κληματιάρι και
άσφαλισμένη από ένα πεζούλι, το ο-
ποῖον χρησιμοποῖσαν άκόμη και για
ανάβαση όταν στο Πέβεριλ έδίδετο
το ραντεβού για το κνήγι.

Ο 'Ιβάν Παβλόβσκι συνήθιζε νά περ-
νάει τίς ελεύθερες ώρες του στο δωμα-
τίό του, επειδή βαρύναν τους άλλους
όμηρους, πρῶ πάντως τήν Ζυστιν, η
όποια ήταν άποιαία.

Καθισμένος στην άκρη του κρεβα-
τίου του, κόντευε νά τελειώσῃ το γυά-
λισμα στίς μαύρες μπότες του, όταν
άνοιξε άπότομα η πόρτα.

—'Ιβάν...

—Ντιάννα!

Πήρσε και άρπασε τη νέα, που τά
μαλλιά της ήσαν γεμάτα χιόνι και ή
ώραία της τουαλέττα καταμοσμεμένη.

—Άγαπημένη μου. Είσαι τρελή! πού
έρχεσαι έτσι χωρίς παλτό! Τι συνέβη
έδώ τραυματική;

—Έλας στόν Γιούστας ότι ήγανινε νά
κοιμηθώ. Κανείς δεν περιμένει νά μέ
ένανθρη άπόψε... Έπερπε νάρθω! 'Ι-
βάν, φίλος με! Άκούη!

—Άγαπημένη μου... Άγάπη μου...
—Οί γάμοι μου άρίστηκαν για τίς
δέκα 'Ιανουαρίου, η γιανιά μου και
ο Γιούστας τά κανόνισαν. 'Ιβάν, δεν
είναι δυνατόν, δεν μπορώ νά πάρω
αυτόν τόν άνδρα μου.

Την έσφιξε τόσο δυνατά, πού έχασε
την άναπνοή της.

—Στάσου... μ' έπινερες!

—Αυτό μού είνε άδιάφορο. Θά φύγη
μαζί μου;

—Ναί.

—Κατάλαβαίνεις τι σημαίνει αυτό;
Είμαι φτωχός, δεν έχω παρά την καρ-
διά μου νά σου προσφέρω. 'Ισως ο-
πορευθώ νά έργασθώ ώς σωφές σέ
ταξί και ίσως αναγκασθώ νά ζήσω
σε σέ ένα άποικιστικό. Θά μαγειρεύης
και θά πλένης.

—Άρχισαν νά γελοῖν και οι δύο τους.
Αυτό που έλεγαν τούς έραίνοντο άπί-
σθη... Δεν λογάριζαν παρά το αί-
σθημα τους.

Η Ντιάννα συχνά ήγανινε και τόν συ-
νονοτήσε κρυφά, άλλ' όταν τού μιλού-
σε για την άγάπη τους τού μιλούσε
σαν για ένα άποικιστικό όνειρο
και φαινόταν ότι άντιμετώπιζε τόν γά-
μο της σαν άναπόφευκτον.

—Έκείνο τού βράδυ... Εκείνος άρχισε
άμέσως νά καταστρώνη σχέδια, της
πρότεινε νά ξανααναμνησθόν στο Λον-
δίνο.

Δεν γνωρίζω τούς άγγλικούς νό-
μους. Θά χρειάζονται διατυπώσεις...

—Έκείνη τόν διέκοψε.

—Η γιανιά θ' άνακαλύψη το μυστί-
κό μας και θά έμποδίση τόν γάμο.
μπορεί νά τού δώση μια γούνα
παρά δεκατόμο χρονών και σ' είσαι
ένεός... Θά έπερπε λοιπόν νά πάρω τη
συγκατάθεσή της και έξερεις, 'Ιβάν,
δεν μπορώ νά της σηκώσω το κεφάλι.

Ο Γιούστας από αυτός θά προσβλήθῃ
και θά θυμώσῃ...

Ο νέος κούνησε το κεφάλι του.

—Άσφαλός, άλλωστε θά έχη και δι-
κη. Δεν είνε σίγουρο νά τάξει, Ντιάν-
να.

—Είνε τόσο ζών, είνε εκείνη. 'Α-
κούσε. 'Ιβάν, αν μέ θέλεις, πρέπει νά
μέ κλέψης άμέσως, άπόψε.

—Άποψε; Μά είνε αδύνατον.

—Μπορώμε νά πάρουμε την Ρόλλε
και νά την άφήσουμε στο Πάρισμαρ.

Ο νέος Ρώσος δεν μπόρεσε νά κρα-
τήση τά γέλια.

—Μέ το άμάξι του! Δεν βρίσκεις ότι
αυτό είνε πάρα πολύ...

—Μή λές άνοήσιες, άγαπημένη μου,
και μή χάνεις καιρόν. Θέλω νά φύγω
μέ τώρα πριν μέ πιάσῃ ο φόβος.

Τού έδειξε το κομποῖνο.

...τά χαρτιά σου είνε εκεί μέσα, ώ-
στόν έτοιμάσεις το άμάξι, εγώ θά τά
βάλω στό βαλίτσα σου.

Μά δεν μπορείς νά φύγης σ' αυτή την
κατάσταση, μέ ρόζ τουαλέττα και λα-
μέ παπούτσι!

—Όταν ντύθηκα δεν σκεπτόμουν νά
γύναι και έπιπτε νά ήθελαν ν' άνέβω
νά πάρω το παλτό μου ξε ατίας της
γιανιάς. Αύριο θ' αγοράσω φορέματα.

Έγώ στην τούση μου τη χρυσή σιγα-
ροθήκη πού μού χάρισε ο Γιούστας στη
γιγιοτή μου, και θά μπορούσαμε άκόμη
να προμηθευθώμε ένα καλό ποσόν βί-
ζοντας ενέχυρο το δακτυλίδι μου.

Ο Παβλόβσκι χαμογέλασε, δυσρε-
στημένος λιγάκι. 'Αλλ' ήσαν πολύ έ-
ρωτημένους για νά τόν άνησυχούσαν
οι λεπτομέρειες και υπαρκτές. Άρσο
έκλεισε την άρραβωνιαστική του κυ-
ρίου του μπόρεσε νά δανεισθῇ και το
αμάξι του, και δεν θά ένεχυριάζε το

δακτυλίδι, γιατί την επομένη θά τού
το έπέστρεφε η ίδια η Ντιάννα. Μά κά-
τι μικρές οικονομίες πού είχε θά μπο-
ρούσαν νά ζήσουν μέ τρεις βδομάδες.

—Καλά, είνε ο 'Ιβάν, έτοιμάσε τη
βαλίτσα μου και εγώ θά έτοιμάσω το
αμάξι. Θά φορέσης το παλτό μου και
γνωρίζω μερικώς Ρώσους στο Λον-
δίνο οι όποιοι θά μέ προσφέρουν φι-
λοξενία αν φθάσουμε εκεί άποψε.

Τι θά έλεγαν και τι θά έσκέπτοντο
όλοι εκείνοι τούς όποιους θά έσκέπτεται
και για πάντα. Όχι καν το σκέφθηκε
αυτός... Τά ματόκλαδα της Ντιάννας
τού χάιδευσαν το μάγουλο, ο άρρατος
λαμός της έπαλλε μέσα στο χέρι του.

Τίποτε άλλο δεν είχε σημασία. Ο κύ-
βος είχε ριφθί. 'Αρκει νά μη τούς άνα-
καλύδουν πριν φύγουν... Για νά κάμη
πιά γρήγορα γέμισε ο ίδιος η βαλίτσα
του όπως ήθελε. Εκείνη φόρεσε το χορ-
δρο παλτό πού φορούσε ο 'Ιβάν στο
αυτόκνητο και γύρω από το κεφάλι
της έβρεσε ένα κασκόλ του. 'Επιπεί-
α βύσαν τά φώτα και κατέβηκαν ψη-
λαφτά στην αύλη.

—'Αν και τά γύρω κτίρια σχημάτιζαν
άπάνω μέρος ο παγωμένος άέρας
τούς μούδιζε το πρόσωπο και οι νυ-
φάδες τού χιονιστό τούς τύφλωναν.

—'Αν άνοίξε την πόρτα τού γκαράζ
ή μινά Ρόλλε ήθελε έκεί έτοιμη. Θά
έπερπε νά την οδηγήση μέ σιγή, τά
φανάκια ώστόσο θά άπεκαρύνοντο πο-
λύ από το στίπι, γιατί το πιά μικρό
φως θά τούς πρόβει και θά προσέ-
κυε άναγκαστικάς την προσοχή. Η
Ντιάννα άνέβηκε στο αὐτοκίνητο και
έξερχισαν οδηγούμενοι από τόν μαύ-
ρον δγκον τών τοίγων άριστερά τούς
περασσαν τόν φράκτη. Το αμάξι τινά-
χτηκε.

—Τί είνε; κάμισε η Ντιάννα.

—'Ισως καμιά πρσάση μέ λουλού-
δια. 'Ολα είνε σκεπασμένα μέ χιόνι
και δεν καταφέρνω νά κρατήμαί α-
κριβώς πάνω στη λεωφόρο.

Οι φάροι πού άναμνε μόλις άφίκαν
άρκετά πίσω το στίπι δεν κατόρθω-
σαν νά διαπεράσουν το σκοτάδι, άστερο-
σπορμένο από μεγάλα νυφάδια χι-
ονιού, πού χόρευαν μέσα στίς δέσμες
του φωτός, σαν έντομα σέ μιά άγία
τήν ήλιου.

—Τά δένδρα αυτά πρέπει νά είνε της
μεγάλης λεωφόρου. Θά καταφέρουμε
να μέξ άνοίξουν τη σιδερένια πόρτα
πού κειται.

Μά άπό τίς πιά έκλεκτές δημογυρίες
της είνε το θραδυνό φορέμα μέ τά μα-
κριά μανίκια από μουσελίνα.

—Έκείνη όμως πού διαπιστώνει κανείς
είναι ότι η χειμερινή μόδα κάνει περισσό-
τερο γοητευτικές τίς γυναίκες από κάθε
άλλη φορά πρῶς μεγάλην εύχαρίστηση
τού...άσχημου φύλου.

—Έκείνη όμως πού διαπιστώνει κανείς
είναι ότι η χειμερινή μόδα κάνει περισσό-
τερο γοητευτικές τίς γυναίκες από κάθε
άλλη φορά πρῶς μεγάλην εύχαρίστηση
τού...άσχημου φύλου.

—Έκείνη όμως πού διαπιστώνει κανείς
είναι ότι η χειμερινή μόδα κάνει περισσό-
τερο γοητευτικές τίς γυναίκες από κάθε
άλλη φορά πρῶς μεγάλην εύχαρίστηση
τού...άσχημου φύλου.

—Έκείνη όμως πού διαπιστώνει κανείς
είναι ότι η χειμερινή μόδα κάνει περισσό-
τερο γοητευτικές τίς γυναίκες από κάθε
άλλη φορά πρῶς μεγάλην εύχαρίστηση
τού...άσχημου φύλου.

ΚΙΝΕΖΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ Η ΣΥΝΕΙΔΗΣΙΣ

ΜΙΑ ΠΑΡΑΞΕΝΗ ΔΙΗΓΗΣΙΣ ΤΟΥ ΦΟΥ ΓΗ ΣΟΥ

Αυτό που θα διηγηθούμε γίνθηκε στα παλιά χρόνια, τότε που δεν ξέρανε ακόμα να γράφουν χρονολογήματα. Έκαναν και τότε οι άνθρωποι άνοιξις αλλά κανένας δεν έγραφε τις άνοιξις τους. Μπορεί μάλιστα αυτό να 'ναι ο λόγος που περνάμε τους προγόνους μας για σοφούς.

Σε κείνα λοιπόν τα παλιά χρόνια γεννήθηκε η Συνειδήσις.

Γεννήθηκε τη νύχτα, όταν όλα είναι παραδομένα σε σέβη· το ποταμάκι, που λαμποκοπά στο φως του φεγγαριού, η κοιλάδα, το χόρτο, ο σόρρανος. Γι' αυτό είναι τόσο ησυχία.

Την ημέρα όλα θυροθούν και ζούνε την νύχτα ασπασμένα και σκεφτόνται.

Τα φύτα τη νύχτα σκέφτονται τι λογής να θγάλουν τα λουλούδια τους, τ' αβρόν, τα τραγούδια του, τ' αβρόν—τα μελωδύμενα.

Μια τέτοια νύχτα, που όλα ήταν θυρομένα σε βαθεία σέβη, γεννήθηκε η Συνειδήσις.

Κι' αμέσως της ήταν μεγάλη, όπως τα μάτια των πουλιών της νύχτας.

Το φως του φεγγαριού χρωμάτισε με το φως του φως τα μάτια της και τ' αβρόν φωτίσαν τη ματιά της.

Κι' άρχισε η Συνειδήσις να γυρίζει στη γη.

Ζούσε τότε καλά και πότε κοκά. Ζούσε σαν κουκουβάγια. Τη μέρα κανένας δεν της μιλούσε. Τη μέρα είχαν άλλες δουλειές. 'Αν τουλίμοσε να ζυγώσει σε κανένα την απόδοσή του με χέρια και με πόδια.

Δεν έβλεπε τί γίνεται· 'Εδω κουβάλαν πέτρες, Έκω, περνάνε άλογα. Χρειάζεται προσοχή για να μη με πατήσουν από πάνω. Πού καιρός να κουβεντιάσω μαζί σου.

Γι' αυτό όμως τη νύχτα πήγαινε μ' όλη της την ησυχία. Έμπαινε και στ' άνοιξις και στις καλύδες. Άγγιζε άναλαφρα τον κοιμισμένο. Ξυπνούσε εκείνος, αντίκριζε στο σκοτάδι τα λαμπρά της μάτια και ρώταγε:

—Τι θέλεις;—

—Τι έκανες σήμερα, τον ρώταγε σιγαλά η Συνειδήσις.

Τι έκανες; Τίποτα, θάρρω, πώς δεν έκανα.

—Για σκέψου!

—Α! μήπως αυτό πού...

—'Η Συνειδήσις πήγαινε σ' άλλον, κι' άνθρωπος πούχε ζυπνίσει δέ μπορούσε πια να κοιμηθώ ως το πρωί κι' όλο σκεφτόταν εκείνο, που έκανε την ημέρα.

Και πολλά, που δεν άκουγε στο θόρυβο της μέρας, τ' άκουγε στη σιγαλιά της σκεπτικής νύχτας.

Και λίγο, πολύ λίγο ο κανένας τους κοιμόταν. Όλους τους έπαισε άπνεια. Άκόμα και τους πλούσιους ο γιαιρικοί και το όπιο δεν μπορούσαν να κάνουν τίποτα.

Κι' αυτός ο σοφός Λι-Χάν-Τζού δεν μπορούσε να κάνει τίποτα για την άπνεια.

—'Ο Λι-Χάν-Τζού είχε τα περισσότερα χρήματα απ' όλους, την περισσότερη γη, τα περισσότερα σπίνια. Γι' αυτό ο άνθρωπος σκεφτόνταν:

—'Αφού έχει απ' όλα περισσότερα απ' όλους μας, θα πη πώς έχει και περισσότερο μυαλό απ' όλους μας.

Γόρω, όλοι του χροστήσαν, κι' όλη τη ζωή τους δεν έκαναν άλλο παρά να του δουλεύουν για να ξεχρεωθούν. Τόσο καλά τ' άχε σκαρώσει ο σοφός Λι-Χάν-Τζού.

Σα σοφός άνθρωπος ήξερε πάντα τι πρέπει να κάνει. Κι' αν έπαισε κανένα απ' όλους χροστέλετες του να κλέφτη, ο Λι-Χάν-Τζού τον έβρινε γενναία για να...

Ζούσε τότε στο Νανκίν ο Α-Πού-Ο, τόσο σοφός, που δεν είχε όμοιο σ' όλη την Κίνα.

Αποφασίσανε λοιπόν:

—Πρέπει να ζητήσουμε τη συμβουλή του. Άλλος απ' αυτόν κανένας δεν μπορεί να μας βοηθήσει.

Έστειλαν πολλούς πρεσβείες—με πολλά δώρα—που χαμηλά στη γη έσκυαν και τον προσκύνουν.

—Σώσε μας από την άπνεια!

Άκουσε ο Α-Πού-Ο το θάσανό τους χαμογέλασε και είπε:

—Μπορώ να σας βοηθήσω! Μπορώ να την κάνω να μη τολμά ναρχεται.

Όλοι γινήκανε όλο αττία για να τον άκούσουν.

Ο Α-Πού-Ο χαμογέλασε και είπε:

—Να φτιάξουμε νόμιους! Πού να ξέρω ο άγράμματος άνθρωπος τι πρέπει να κάνει και τι να μην κάνει; Άς γράψουμε σε περγαμινές τι πρέπει ο άνθρωπος να κάνει και τι να μην κάνει. Οι μανδρινίνοι θα μάθουν απ' όξω τους νόμους κι' οι άλλοι θαρχονται σ' αυτούς να ρωτάνε.

Γίνεται ή δέ γίνεται; Τότε άς έρθη ή συνειδήσις, άν τολμά: 'Τι έκανες σήμερα;'

Έκανα κείνο που πρέπει, που είνε γραμμένο στους νόμους. Κι' όλοι θα κοιμούνται ήσυχια. Βέβαια ο άλλοι θα πληρώνουν τους μανδρινίνους. Τζάμπα καταλαβαίνετε πώς οι μανδρινίνοι δέ θα παραγορεύουν το κεφάλι τους με νόμους.

Χάρηκανε όλοι οι μανδρινίνοι—γιατί είνε εύκολότερο ν' άνασκαλέω κανένας σε θιβλία παρά στη γη. Κι' οι άλλοι—γιατί καλύτερο είνε να πληρώση κανένας κάτι στο μανδρινίνο και να μιλήσει λίγο μ' αυτόν τη μέρα, παρά να μιλήσει Κείνην τη νύχτα. Κι' άρχισαν να γράφουν όλοι, όσα πρέπει να κάνει ο άνθρωπος κι' όσα δεν πρέπει. Και τ' άγραψαν.

Και το σοφό Α-Πού-Ο τον άναγνώρισε για το μεγαλύτερο μανδρινίνο.

Κι' έζησαν οι άνθρωποι θανάσια.

Ήθελε ένας να κάνει κάτι; Έπρεχε άμέσως στο μανδρινίνο άραδιάζοντας μπροστά του τα δώρα του.

Καλημέρα σοφώ! Άνοιξε τη φυλάδα σου! Στην περίπτωση αυτή τι πρέπει να γίνει;

Γεννήσαν φιλανενία. Κι' ο δού έβρισε σαν μανδρινίνο φέρνοντας κι' ο δού τους τα δώρα.

Άνοιξε τη φυλάδα σου! Πούδς απ' τους δώ μα έχει δίκη; Μονάχα οι πολύ-πολύ φτωχοί, που δεν είχαν να πληρώσουν το μανδρινίνο για τη συμβουλή, αυτοί ύποφεραν από άπνεια.

Οι άλλοι μόλις έρχονταν σ' αυτούς τη νύχτα, ή Συνειδήσις, της έλεγαν:

—Τι θέλεις; Έκανα σύμφωνα με τους νόμους.

Γόριζαν απ' την άλλη μεριά κι' ά-άποκοιμόντουσαν.

Κι' αυτός ο σοφός Λι-Χάν-Τζού που ύποφερε περισσότερο απ' όλους από άπνεια, τώρα κορόβευσε άμα 'ρχονταν κοντά του τη νύχτα ή Συνειδήσις.

Καλημέρα, άμωρονίσι! Τι θέλεις; Καλά, δεν ήθελες να ξεναδώσεις πίσω την περιουσία σου; τον ρώτασε.

Κι' έγω το δικαίωμα; γελοίοδ ο Λι-Χάν-Τζού. Τι λένε οι νόμοι; 'Η περιουσία του καθενός άνήκει σ' αυτόν και στη γενιά του.

Και παντο όπου κι' αν πήγαινε ή Συνειδήσις άκουγε τα ίδια.

—Τι έξέρω; Όπως μάς λένε οι μανδρινίνοι κάνουνε. Αυτούς πήγαινε και ρώτα τώρα. Έμεις κάνουμε κατά το νόμο.

Πήγε ή Συνειδήσις στους μανδρινίνους.

—Γιατί κανένας πια δεν θέλει να μ' άκούση;

Οι μανδρινίνοι γελάνε:

—Κι' ο νόμος γιατί είνε; Μπορεί οι άνθρωποι να σ' άκούνε και να κάνουν ό,τι λές; Κι' αν κανένας δέ σε καταλάβει και τα θαλασώσεις; Ένώ έδω είνε όλα γραμμένα στο χαρτί. Μεγάλο θαύμα! Γι' αυτό δά άναγνώρισαν τον Α-Πού-Ο για το μεγαλύτερο μανδρινίνο.

Πήγε ή Συνειδήσις και στο σοφό Α-Πού-Ο.

Τον άγγιξε άναλαφρα και στάθηκε.

Ξύπνησε ο Α-Πού-Ο κι' άναγνώρισε.

—Πώς τολμάς τη νύχτα χωρίς άδεια να μπαίνεις σε ξένο σπίτι; Τι λέει ο νόμος; Όποιος τη νύχτα μπει σε ξένο σπίτι είνε κλέφτης και πρέπει να τον φυλακίζουν.

—Μά δεν ήρθα να σε κλέψω, άποκριθήκε. Είμαι ή Συνειδήσις.

—Κατά το νόμο είσαι άνήθικη γυναίκα. Ο νόμος το λέει ξεσπότερα: Έφυνάικα που έπισκέπτεται νύχτα ξένον άντρα, πρέπει να θεωρηθεί γυναίκα άνήθικη και να φυλακίζεται! Σ' αν δεν είσαι κλέφτρα, δά πη, πώς είσαι άνήθικη!

Από τότε δεν ξεναπονοιάστηκες σε κανένα και δεν άνοιχες κανένα. Τόσο που ξεγύσθηκες δόξατα.

Και από τότε οι άνθρωποι ζούνε ήσυχια—ήσυχια!...

ΦΟΥ ΓΗ ΣΟΥ

ΠΑΡΑΞΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο ΕΝΟΧΟΣ ΟΜΟΛΟΓΕΙ

Ένα συναρπαστικό άδουνομικό διήγημα του ΓΚΡΗΝ ΧΟΥΑΡΔ

από χθες το βράδυ.

—'Οχι, σέρ Ρέντλαντ με είχε διατάξει να μην περάξω τίποτα.

—Θέλω να μου δείξετε τα ύπόγεια του σπιτιού, είπε κατόπιν και πιάνοντας τον από το μπράτσο άπομακρύνθησαν στο βάθος του χώλου.

Σε δέκα λεπτά ο ντέτεκτιβ έπέστρεψε μόνος.

—Είδαμε και τον γενικό ηλεκτρικό διακόπτη, είπε με κομπασμό στους άλλους δύο. 'Η σκηνή είνε ένας χαμπρός κατακόσμος. Έλάτε να δите.

Μπήκαν στο δωμάτιο όπου έρριόταν το θύμα και ο Μπρίσον πλησίασε στο τζάκι. Έκει σήκωσε από τη θεία του το ρολόι, άποκαλύπτοντας έτσι ένα τελείως καθαρό τετράγωνο, ίσο με τη θεία του ρολογιού. Το ύπόλοιπο του μαυρομαρμού σκεπαζόταν από ένα γκριζό χρώμα σκάνης.

—Λοιπόν, γύρισε και είπε στον σέρ Ρέντλαντ. 'Η σκηνή μου κουνήθηκε από τη θεία του ούτε κατά ένα χιλιοστόμετρο από την τελευταία φορά που ξεσκονίστηκε το έργαστήριό.

Λέγοντας αυτά, γύρισε και κύτταξε τον Μπιλλιού.

—Λοιπόν, Μετακινήστε δίλοιο σήμερα το ρολόι το τζακιού.

—'Οχι, πρσίλεις ο γραμματέας του Μέλδινγκ. Γιατί να το μετακινήσω;

—Τό γιατί δεν παίζει ρόλο... 'Η όμολογια σας ότι δεν το μετακινήσατε είναι άρκετη... Τώρα σκεφθήτε προσεκτικά! Πόση ώρα ύπολογίζετε ότι τα έφτιαξε ο άνθρωπος χθες την νύχτα;

—Να σας πω: Έκ' αν όντερον ύπολογίζω ότι το σκοτάδι διήρκεσε 15-25 λεπτά.

—'Ορκίσθε γι' αυτό; Άηλαδή ότι έσθυσαν τα φώτα περίπου μισή ώρα;

—Άκριβώς, άλλα γιατί έπαισε σ' αυτή τη λεπτομέρεια, κύριε έπιθεωρητή;

—Γιατί, έπανέλαθε ο Μπρίσον, λέτε ψέματα! Τα φώτα δεν έσθυσαν καθόλου.

—'Ο Μπιλλιού τάρχηθηκε. 'Ωστόσο είμαι αμαρτωλός.

—Να μου το άποδείξετε ότι είμαι ψεύτης.

—Ευχαρίστως, έκαμε άπαθέστατα ο ντέτεκτιβ θάλλοντας από την τσέπη του το δικό του ρολόι. Λοιπόν, με το δικό μου ρολόι, ή ώρα τώρα είνε μία και δέκα. Τι ώρα λέει το δικό σας ρολόι, σέρ Ρέντλαντ;

—Μία και έντεκα λεπτά.

—Και το δικό σας, μίστερ Μπιλλιού;

—Μία και όκτώ λεπτά.

—'Ωστε και τα τρία ρολόγια συμφωνούν περίπου με το ρολόι το τζακιού.

—Και τι σημασία έχει αυτό; Έκαμε ο Μπιλλιού.

—Προσέδοξα, έπόνισεν ο ντέτεκτιβ. 'Οτι το ρολόι το τζακιού είναι ένα ηλεκτρικό ρολόι.

—Έ, λοιπόν;

—Ένα ηλεκτρικό ρολόι δεν είναι σαν κι' αυτό που έχωμε στην τσέπη μας, ασίς κι' έγω. 'Η λειτουργία του δεν κανονίζεται από το κούρδισμα του ελατηριού όπως στα δικά μας άλλα από την διοχέτευση ηλεκτρικού ρεύματος, το όποιο κανονίζει την κίνηση.

—Δεν σας φαίνεται καθόλου πού θέλετε να φράσετε μ' αυτό το μέθοδο για την λεπτομέρεια των διαφόρων τύπων των ρολογιών;

—Θα το καταλάβετε αν έχετε την καλασύνη να με παρακολουθήσετε.

—Δεν κάνω τίποτα άλλο τσήμερα παρά να σας άκούω με όλη μου την προσοχή, προσηλωμένη σ' αυτά που λέτε.

—Σας ευχαρίστω πολύ. Λοιπόν είπαμε ότι ή κίνηση ενός ηλεκτρικού ρολογιού κανονίζεται από την διοχέτευση του ηλεκτρικού ρεύματος.

—Και κατά συνέπεια και το ρολόι που έρριόταν στο τζάκι, άφού άνήκει σ' αυτό το είδος των ρολογιών δά πρέπει δέν δν προσδοτείται με ρεύμα να μη λειτουργή.

Τό πρόσωπο του γραμματέως έγινε πελινό. 'Ο Μπρίσον έσυνέχισε άτάραχα.

—Σας έπεινέτε ότι τα φώτα σθύσαν άπό άπό το κακοποιό με τον γενικό διακόπτη κι' ότι το σθόσιμο αυτό διήρκεσε περίπου μισή ώρα. Άηλαδή έπρεπε στο χρονικό αυτό διάστημα να μην έργάζεται το ρολόι, άποτε τώρα δά πηγαινε πίσω κατά μισή ώρα. 'Ωστόσο είσαθε και ειλκήρινης λέγοντας ότι δεν μετακινήσατε από τη θεία του το ρολόι. Μά... και την πρόνοια να είχατε και να δάξατε μισή ώρα πίσω, για ν' άποδείξετε ότι τα φώτα έσθυσαν, ή σκηνή δά έπρόξεδε και την παραμικρότερη κίνηση του ρολογιού.

—'Ο Μπιλλιού άποκαλύπτει όπισθοχώρηση δυό έμήματα.

—Ναι, έγω έσκότωσα τον Μέλδινγκ θρυλήθηκε σαν τρελλός. Μία συμμορία κατασκόπων μου πρόσφερε 10.000 λίρες για την παράδοσι των σχεδίων του συνθετικού πετρελαίου... Δυστυχώς όμως δέν μπόρεσα να τα έρω. 'Ο Μέλδινγκ είχε λάθει τα μέτρα του... και τα είχε κρύψει σε άγνωστό μου μέρος. Έπενώθη αυτόν τον άσυνεπτικό θάνατο για να του άποσπασα την όμολογια. Παρ' όλο όμως το καταπληκτικό σρίεριο του γάλκινου κολάρου, ο γέρο ψεύτης έπέμενε ότι τα σχέδια δά είχε παραδώσει στην εταιρία.

★

Μετά μία ώρα ο σέρ Ρέντλαντ και ο Μπρίσον έπαιρναν το ούισκυ τους στο σπίτι το πρώτου.

—Πώς τον ύποπευθήκατε, ρώτησε ο σέρ Ρόντλαντ.

—Απ' τις άπίσιμες λεπτομέρειες της καταθέσεώς του. Είπε 'Ο Μέλδινγκ κλειεί στην πόρτα πίσω μου... Λοιπόν, ένας άνθρωπος πού θάγαινε από το δωμάτιο στο χώρο ψηλαφίζοντας στο σκοτάδι είμαι έξέσιος πως δέν θ' άπογοητώληθ ή ούτε καν δά σκεφθώ να κλειώ την πόρτα. Άντιθέτως πρέπει να ή άψηση άνοιχτή για να έπιστρέψω εύκολα έφ' όσον θά συνεχίζεται το σκοτάδι.

—Πράγματι έχετε δίκιο. Τα τελευταία που μπορεί να σκεφθώ ένας άνθρωπος είναι να κλειώ την πόρτα πού θάγαινε.

—'Επίσης ή έγκαταλειμμένη τού φονικού κολάρου στο λαμό το θύματος άποδεικνύει άπλυστάτα ότι ο άνθρωπος τού σπιτιού δέν είχε άλλο καταπληκτικότερο μέρος για να το κρύψει. Πάντα τα φωνικά όπλα είνε τα σοβαρότερα πειστήρια δέν τ' άφύπνισαν καμία μάτι, κι' έσθες, μόλις διαπρήχθη το έγκλημα φροντίσαν με κάθε θύλα ν' άποκαλύψουν απ' αυτά. Λοιπόν, ο Μπιλλιού δέν είχε συνένοχο, γιατί αν είχε δά το παρτίδο το φονικό κολάρο να το έξαφανίσαι.

—Ήδοναν να μην το σκέφθηκε.

—Αυτό δέν είναι δυνατόν. Άλλα κι' αν έσθης δεχόμινε την άποψη σας, πάλι πρέπει να παραδεχθήτε ότι άσυνένοχος αυτός δέν ήρθε στο σπίτι χθες το βράδυ απ' έξω.

—Πώς το συμπεραίνετε;

—Δέν έρέθησαν πονεύα τυχν του.

—Ήδοναν να έπαιρναν και να τα έξηφανίσαν.

—'Η έρώχη άποδεικνύει ότι δέν ήμινε κανείς απ' έξω στο σπίτι χθες το βράδυ. Ψάγοντας με το φακό δέν έβρικα κανένα ίχνος λάμπης στο χαλί, πού σύμφωνα με την έθεσίονα του Μπιλλιού και του οικονομίου Γκάρντεν δέν είχε σκουπισθεί. Έτσι κατέληξα στο συμπέρασμα ότι το έγκλημα διαπράχθη από άνθρωπο τού σπιτιού. Τό γεγονός όμως δέν παράδωσα να το άποδείξει παρά μόνον όταν είσα ότι το ηλεκτρικό ρολόι τού τζακιού έδειχνε την άκριβή ώρα.

—'Ο δολοφόνος θυμήθηκε να πη και να στρέψει το γενικό διακόπτη κάτω στο ύπόγειο ώστε να φύγη ή σκηνή πού έπαιχε κι' έτσι ν' άποδείξει ότι κάποιος έβαλε σ' αυτό το χέρι του... θυμήθηκε να γυρίσει λίγο χλωροφόρμιον σ' ένα μεγάλο μαντήλι πού είχε στην κρεβάτο-κάμαρα του... θυμήθηκε να κοψη λίγο

ΛΥΣΙΣ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΥ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ ΦΥΛΛΟΥ